

உள்ளுறை

பகுதி	பக்கம்
அணிந்துரை	v
முன்னுரை	vii

பாண்டியன்—ஜயமாகீர்த்தி

க. ஜயமாகீர்த்தி அரசியல்	1
உ. தலைச்சங்கமும் சயமாகோததியும்	6
கூ. இடைச்சங்கத்தின் தோற்றம்	19
சு. மாகோததி தொல்காப்பியத்தைப் புலப்படுத்தல்	24
இ. மாகீர்த்தி பேரின்ப வீட்டை யடைதல்	34

சோழன்—கரிகாலன்

க. அரசரிமைகுரிய மைந்தன் பிறப்பு	40
உ. இளையோன் மைந்தனுக்குற்ற இடுக்கண்கள்	48
கூ. கரிகாலன் அரசனாதல்	54
சு. குலவித்தை கல்லாமற் பாகம படும்	69
இ. காவிரிப்பூம் பட்டினம்	76
கூ. குலத்தளவே குணமாதல்	92
எ. சிறப்புப் பெயர்களைப் பெறல்	107

பதநீ

பக்கம்

சோழன்—கரீகாலன் (தொடர்ச்சி)

அ. நாவலந்திவை ஒருகுடைக் கீழாக்கல்	...	115
க. ஆதிமந்தி	...	127
ஃ. தமிழ் மொழியின் நிலைமை	...	138
ஃ. திருமாவளவனுடைய காலம்	...	144

சேரன்—நெடுஞ்சேரலாதன்

க. வஞ்சிமா நகரம்	...	148
ஃ. நெடுஞ்சேரலாதனுடைய தந்தை	..	153
க. நெடுஞ்சேரலாதன் ஆரிய செயல்கள்	...	156
ஃ. இமயவரம்ப னுடைய மைந்தர்	...	160
ஃ. இமயவரம்பன் கொடையைக் கருதி		
உரார் விடாமலிருத்தல்	..	163

அணிந்துரை

ஒரு நாட்டின் அருமை பெருமை நாகரிகம் முதலிய வற்றை, அது படைத்த நூல்களைக் கொண்டும், அந்நூல்களின் வாயிலாகக் காணப்படும் மேதாவிகளுடைய அரிய செயல்களைக் கொண்டும் நன்கு அறியலாகும். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாடு எத்தனைச் சிறப்புத் திருந்த தென்பது, பண்டைத் தமிழ் நூல்களையுற்று நோக்குமவர்க்குப் புலப்படாமற் போகாது. முன்னொரு கந்த தனமாக வைத்துச் சென்ற அந்நூல்களிற்காணும் அரிய செய்திகளை யுணர்த்து ஒழுகுவ ராயின, தமிழ் மக்கள பெருமையையும் முன்னேற்றத்தையு மடைவர் என்பதில் ஐயமும் உண்டோ?

பண்டைத் தமிழ் மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை யும், மற்றும் பலவற்றையும் உணர்த்தும் முன்னூல்களிற்குப் பொதிந்துள்ள வரலாறுகளைத் தமிழ் நாட்டு மாணவர் அறிதல் இன்றியமையாத தாகுமென்பதை அறிஞர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஒரு நாட்டின் பழைய நிலைமையையும், அது படைத்திருந்த பழக்க வழக்கங்களையும் அந்நாட்டு மக்கள் முதலிற் படித்தறிதல் வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த கொள்கையை, அறிவுடையார் எவரும் மறுக்க மாட்டார். அங்ஙனம் படித்தறிந்தவரே, உண்மைக் கல்வியறிவைப் பெற்றவ ராவர். அதை யுட்கொண்டே சங்க நூல்களையும், அறிஞர் சிலருடைய ஆராய்ச்சி உரைகளையும் தழுவி, மாணவரும் மறையோரும் எளிதில் உணரும்

வண்ணம் இந்நூலை யாம ஆக்கினேம். காலத்தையும் தொன்மையையும் நோக்கிப் பாண்டிய மன்னருள் மாகீர்த்தி, சோழ வரசருள் முதற் கரிகாலன், சேர வேந்தருள் இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன், ஆகிய மூவருடைய வரலாறுகளையும் முறையே யாம அறிந்த வரை இந்நூலிற் சுருங்க வெளியிட்டுள்ளோம். அம்மன்னருடைய வரலாறுகளுடன், அன்றோர் காலத்தில் தமிழ் நாடு படைத்திருந்த கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், செலவம், வீரம், அறம், அரசியல் முறை முதலியவற்றையும், அரிய நீதிகள் பலவற்றையும், இந்நூலில் விளங்கக் காணலாம்.

இந்நூல், கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழி பயிலும் மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படக் கூடியவாறு அமைந்த கிடக கின்ற தென்பதை, இதைப் படிக்கும் ஸ்வவொருவரும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யென உணர்வா. இதையேற்றுக் கல்லூரிகளிற பாட புத்தகமாக அமைத்து அன்புடன் நமமவா ஆதரிப்ப ராயின், இதைப் போன்ற பல நூல்களை வெளியிட னுக்கக் கொண்டு உழைத்து வரும் எம்முடைய முயற்சி முடிகின்றி முடியும். நாட்டின் நன்மையைக் கருதி அறிஞர் அனைவரும் இப்புத்தகத்தை அன்புடன் வரவேற்பா என்று நம்புகின்றோம்.

குற்றங் குறைக ளிருப்பின் உலகம் பொறுத்தருள் வேண்டுகின்றோம்.

சென்னை, பெரியமேட்
4-4-1927

இங்ஙனா

ம. க. ஜயராம் நாயுடு

முன்னுரை

சில காலமாக நம் நாட்டில் தாய்மொழி வளர்ச்சிபெறக் கருதி அறிஞர் பலர், பேருக்கஞ் செலுத்திவருகின்றனர். அன்றோர், பல்வேறு வழிகளில் முயற்சிக்குகின்றனர். அவர்கள் முயலும் வழி பலவேனும் எல்லோருடைய கருதும் முடிவில் ஒன்றாகவே இருக்கின்றது.

பததுபபாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கத் தொகை நூற்களிற காணப்படும சிலபல குறிப்புக்களை உதவியாகக் கொண்டு, பண்டைத் தமிழருடைய வீரதீரச் செயல்களும், தெய்வ வழிபாடும், தாய்மொழியின் ஆர்வமும், அரசியலுரிமையும், பிறவும் இளைஞர் மனத்தில் நன்கு பதியும் வண்ணம் எளிய நடையில் உரைநூல்கள் எழுதி அறிஞர் சிலர் வெளியிட்டு வருகின்றனர்.

அத்தகைய நூல்களைப் படிப்பதால் பழையகாலச் செய்திகள் பலவற்றை மாணவா அறிந்து, மேல்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உண்மையறிய இடம் ஏற்படும் என்பது அவர்கள் கருத்தாகும். மொழி வளர்ச்சியை நாடுவோருள் ஒரு சாரார் கொள்கை இதுவே யாகும்.

இக்கொள்கையை மேற்கொண்டு திருவல்லிக்கேணி, கெல்லை ஹைஸ்கூல் தமிழாசிரியரும், என் ரண்பருமாகிய மகா-அ-அ-ஸ்ரீ ம. க. ஜயராம் நாயுடு அவர்கள் எழுதி வெளி

பிட்டிருக்கும் இந்நூல், தமிழ்நாட்டு மாணவர் பலரும் படித்து இன்புறற்கு ஏற்ற முறையில் எழுதப்பட்டதாகும்.

பல்வேறிடங்களிலும் உள்ள அறிஞர்கள் இவர்கள் முயற்சியைப் பாராட்டி இதுபோன்ற உரைநூல்கள் பல வெளிவர ஆதரவளிப்பார்க ளென்று நம்புகிறேன்.

இதற்கு முன்னமே வெளிவந்துள்ள இவர்கள் நூல்களால் தமிழறிஞர் இவர்கள் திறமையை நன்கு அறிவர். ஆதலால், அதிகமாக எழுதுவதை நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

(Sd.) வே. துரைசாமி ஐயர்,

மலிலை, }
15-4-27. }

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
பி. எஸ். ஹெஸ்கூல்.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்

பாண்டியன்—ஜயமகீர்த்தி

முதற் பகுதி

ஜயமகீர்த்தி அரசியல்

பூவுல கேக்கணும் மிகக புகழ்ப்படைதது விளங்குவ
தாசும் நாம வாழும் இப்பாரத நாடு. பல்லாயிர
மாண்டிகளுக்கு முன்னரே இந்நாட்டிலிருந்த மக்கள்,
கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், செல்வம், கடவுள்வழிபாடு முதலிய
வற்றில் மிகச் சிறந்தது உயாதத நிலைமையி லிருந்தனர்
என்பது நமக்குப் பல்வகையானும் செவ்வனே புலப்படு
கின்றது. அங்ஙனம் ஒப்புயாலினறி முன்னேற்ற மடைந்
திருந்த இந்நாட்டை, எந்நாட்டினரும் நன்கு மதித்துப்
புகழ்ந்தது பேசுதல் இயல்பே யல்லவா? பல வளங்களையும்
ஒருங்கே படைத்தது திருவுற றிருந்த நம நாடு முழுவதையு
ம் எண்ணிறந்த செங்கோல மன்னர், ஓறறை வெண்
கொற்றக் குடை நிழலி லிருந்து, மன்னுயிரைத் தம்முயிராக
மதித்து, அற நெறிக்குச் சிறிதும் மாறுபா டின்றிச்
செங்கோ லோச்சி, சீரும் சிறப்பு மெய்தி, அந்தம்ம இன்
பத்து அறிவன் தன்நீணுக்கு ஆளாயினா. அவ்வாறு அரசா
ண்டி பெரும் புகழ்ப்படைத்தது திகழ்ந்த மன்னருட் சிலர்,
காய்கதீர்ச் செல்வன் வழித் தோன்றிய தோன்றல்க ளாவர்;
சிலர், திங்கள் குலத் துதித்த செம்மல்க ளாவர்.

அம்மன்னர்க ளெல்லாரும், அறமேற்கொண்டு மறங்கடிந்து, தங்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட குடிகளுக்கு யாதொரு குறையும் நேரா வண்ணம் மிக்க திறமையுடன் நாட்டைப் பாதுகாத்தார்கள். அந்த அரசர்களுடைய கல்வி, அறிவு, வாய்மை, வீரம், கொடை அரசாங்கமுறை முதலியவற்றைப் பற்றிப் படிக்குமபோது நமக்கு அளவற்ற வியப்பும் விருப்பும் உண்டாகு மென்பதற் சிறிதேனும் ஐய மிலது. ‘அத்தகைய அறிவிற்கு சிறந்த அண்ணல்கள் முற்காலத்தில் இருநாட்டி லிருந்தார்களே! அவர்களுடைய பிற்காலத்துத் தோன்றிய நாம், தற்போது இந்த நாட்டில் எவ்வாறு இருக்கின்றோம்’ என்பதைக் குறித்து ஆராய்ந்து பாரப்போமாயின், முன்னேற்ற மடைதற் குரிய அறிவு நமக்கு உண்டாகு மல்லவா? ஆதலால், நம் நாட்டை யரசாண்ட பண்டை அரசர்களுடைய வரலாறுகளைப் பற்றி நாம் படித்தறிவுதால், மிக்க நன்மை யடைவோம் என்பது நன்றாய் விளங்குகின்ற தல்லவா?

நாம் பாரத நாட்டின் தென்கோடியி லிருக்கின்றோம். நாம் வாழும் இந்நிலப் பகுதி தமிழ்நாடு என்றும், தென்னாடு என்றும் சொல்லப்படும். தமிழ் நாட்டை யாண்ட மன்னர்களுடைய வரலாறுகளை முதலில் நாம் அறிதலே நேர்மைத் தாகும். அமுதினும் இனிய தமிழ்மொழி வழங்கும் தென்னாடு, கன்னி நாடு, பொன்னி நாடு, குடகோங்கு நாடு என்னும் முதன்மையான மூன்று நாடுகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அம்மூன்று நாடுகளையும் முறையே பாண்டியர், சோழர், சேரர் என்னும் முடியுடை மூவேந்தர், செவ்வனே ஆண்டு சிறக்க வாழ்ந்திருந்தனர்.

தமிழ்நாடுக் கன்னி என்னும் பெயர் ஒன்றுளது. குமரைய நாடாதலால், பாண்டிய நாடு கன்னி எனப்படும். தடாதகைப் பிராட்டியார் கன்னிப் பருவத்

தாண்ட நாடாதலால், பாண்டிய நாட்டைக் கன்னி நாடு எனக் கூறுவாரும் உளர். காவிரி நதிக்குள்ள பெயர்களிற்பொன்னி என்பதும் ஒன்று. அநநதி பரவிப் பாயும் நாடாதலால், சோனாடு பொன்னி நாடென்றும் சொல்லப்படும். சேரர், கொங்கர்கோ வென்றும், குடவர்கோ வென்றும் அழைக்கப் படுகின்றனர்; ஆகலால், சேர நாட்டுக்குக் குடகொங்கு நாடு என்றும் பெயராயிற்று.

தமிழ் நாட்டை யாண்ட முடியுடை வேந்தர் மூவருள் ஒருவனும், சோழர் குலத்தக தோன்றியவனுமாகிய நெடு முடிக்கிள்ளி என்பான், தமிழ் நாட்டுக்கு வட சிழக்கில ஒரு நாட்டை யுண்டாக்கி, அதைத் தன்னுடைய மைத்தனாகிய தோண்டைமான் இளந்திரையனுக்கு உரிமை யாக்கினான். அதனால், அநநாட்டைத் தோண்டை மண்டலம் என்றும் தோண்டை நாடு என்றும் அனைவரும் சொல்ல வாயினர். அத்தோண்டை நாடு, சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியே யாகும். ஆதலின், அநநாடும் தமிழ் மொழி பயிலும் தமிழ் நாட்டின் உள்ளடங்கிப்பதே யாம். சிழக்கே சிழ்கடலும், தெற்கே கன்னியா குமரியும், மேற்கே மேற்கடலும், வடக்கே திருவேங்கட மலையுமாகிய நான்கு, தமிழ் நாட்டின் நாற்புறத்து எல்லைகளாம்.

இன்பம் பயக்கும் தமிழ் மொழி பயிலும் நாடுகளுள் மிகச் சிறந்தது பாண்டிய நாடாகும் என்று பலரும் சொல்லுவா. ஏனெனில், செநதமிழ்ச செல்விகுத தாய் நாடானது அப்பாண்டிய நாடே யாதலால். தமிழ்மாதா, தலை, இடை, கடை என்னும் முச்சங்கங்களிலும் மிகக் அழகுடன் வீற்றிருந்து பெருமை பெற இடந தந்தது அநநாடே யாகும். முச்சங்கங்களையும் நிலை நிறுத்தித் தமிழ் மொழியை யாதிலும் அரிதாய்க் கருதி, இரவு பகல் என்னும் வேறுபா டின்றி, அம்மொழி தலைசிறந்து விளங்க

நாடெங்கும் பரவச் செய்தவர்கள், பாண்டிய மன்னர்களே யாவார்கள். பாண்டியர் மரபி லுதித்த அரசர் ளெல்லா ரும், அரச செல்வத்துடன் ஒப்புயர் வற்ற கல்விச் செல்வதையும் பெற்று விளங்கினார்கள். அ த த ன் மை த் தா ய உயர்ந்த பாண்டிய மன்னர்களுடைய பெருமையை எதற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம்?

நமமை யடியாகளாக வுடைய தேவிற சிறந்த திரு நாரணராம முழுமுதற் கடவுளுடைய இதயமாகிய பெருமை பெற்ற தாமரை மலரினின்று முன்னொரு கற்பத்திற் பிறந்து நிகரற்ற தண்ணொளியுடன் உலகத்தை யோமபும் திங்கள் வழித தோன்றி, இசையுடன் சிறந்து விளங்கிய பாண்டிய மன்னர் பல ராவர். அவ்வரசருள் ஜயமடிகீர்த்தி என்பா லும் ஒருவ னாவான்.

முதலுழியின் இறுதிக காலத்திற் கனனி நாட்டை யாண்ட முடியுடை வேந்தன ஒருவற்கு மைந்தனுகப் பிறந்த மாகீர்த்தி, இளமையிலேயே தக்க நல்லாசிரிய ரிடம் தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றான்; இலக்கிய இலக்கண நூல்களி லும், மக்களாகப் பிறந்தார அடைதற்குரிய உறுதிப்பொருள் களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவைகளைப் பற்றிக் கூறும் மறையை நூல்களிலும் நிகரற்ற தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினான். பின்னா அவன், அரசா கற்றற் குரிய தேர் ஊர்ந்து சண்டை செய்தல, யானைமீ தேறி யம் ராற்றல், குதிரை யிவ்ந்து கொடுஞ் சமர் இழைத்தல, பூமியில் நின்று மறபோர் புரிதல் முதலியவற்றையும் நனறாய்க் கற்றுக் கை தேர்ந்த வீரனானான். அம் மாகீர்த்தியிடம் அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, நடுநிலைமை, ஈகை முதலிய நற்குணங் கள் ஒருவகே அமைந்திருந்தன. அவ்விளவரசனுடைய புத்திக்கூர்மை, சொல்வன்மை, அழகு முதலியவற்றைப் பற்றி அக்காலத்து மக்கள் பலரும், மிக மெச்சிக்

கொண்டாட லாயினர். நாடெங்கும் அவனுடைய புகழ், யாதினும் பெரிதாய்ப் பரவி நிரமபியது.

அரசியலை யேற்றற் குரிய வயதை யடைந்ததும் அமைச்சர், சிற்றரசர், சேனைத் தலைவர், பண்டிதர், அறிஞர், குடிகள் முதலிய பல திறத்து மக்களும் கண்டு களிக்கப் பெரியார் பலர் ஒன்றுசேர்ந்து மாகீர்த்திகு மணிமுடி சூட்டினர். ஐந்தரு நிழற்ற ஆணிப்பொன மணிகளாலாய அழகிற் சிறந்த அரியணையின்மீது அமர்ந்து, அற நெறிக் கிணங்க அரசாளும் அமராகோனை யொப்பச் சிங்கங்கள் சுமந்த செழுமணித் தவிசற் சிறக்க வீற்றிருந்து செங்கோல கைக்கொண்ட மாகீர்த்தி மன்னன், சிறந்த கல்வி யறிவும், பரந்த நோக்கமும், எளியார்பால் பரிந்துருகும் அருமைத் தாய மன நிலைமையும் பொருந்தி, நூலறிவோடு உலகியல் அறிவும் சால்ப் படைத்து, ஒப்புயர் வற்ற தோள்வன்மை யுடன் விளங்கிப், பாண்டியர் பெருமை உலகங்கள்தோறும் பரவ நாட்டைப் பாதுகாத்து, அநீதி, அறிவின்மை, பஞ்சம் முதலிய கொடிய நிகழ்ச்சிகள் தன்னுடைய நாட்டில் தலை காட்டா எண்ணஞ் செய்து, பகைவரும் அஞ்சி நடுங்கி வியந்து புகழ அரசு நடாத்தி வந்தான்.

அவ்வரசன், அமைச்சு, நாடு, அரசன், பொருள, படை, நட்பு என்னும் ஆறு அவகவகையும குறைவின்றிப் படைத்துச் சிறந்து விளங்கினான்; அரசருக்கு இயல்பாக இருக்க வேண்டிய அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம் என்னும் நான்கு குணங்களுடன் விரைவுடைமையும், கல்வியுடைமையும், ஆண்மை யுடைமையுமாகிய மூன்று குணங்களையும் ஒருங்கே பெற்றுத் தனக்கோதிய அறத்தினின்று தவறும் லொழுதித் தீயனவற்றை யொழித்து, வீரத்திற் குறையாமல் பெரும் புகழுடன விளங்கிக், காதல், கவறாடல், கள்ளுண்டல், பொய்ம் மொழிகல், ஈதல் மறுத்தல் ஆகிய

கொடிய செயல்கள் தன்னாட்டில் யாண்டும் நிகழா வண்ணம் கடிந்து, எத்தகைய இடர் வரினும் செங்கோல் முறைக்கு மாறுபடாமல் நடந்து, ஊக்கமும் குடிகனிடம் கண்ணோட்டமும் உடையவனாயிருந்து, தன் னுயிரைப்போல் 'மன்னுயிரைக் காததுப், பல சிற்றரசர்கள் போற்ற மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் மாநிலம் புரந்து வந்தான்.

பகுதி. ௨

தலைச்சங்கமும் சயமாகீர்த்தியும்

சயமாகீர்த்தி மன்னன தமிழ் மொழியை யாதரித்து வளர்த்தான் என்று சொல்லுதற்கு முன்னர் தலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வரலாற்றை ஓர் அளவு நாம் அறிதலே நல்லதாகும். தமிழ்மாதையோம்பிய சேவரணைய புலவர் பெருமக்கள பலருள்ளும் காலததால முந்தியவரும், இபல், இசை, நாடகம் என்னும் முகத்தமிழுக்கும் சிறந்த தோர் இலக்கணம் செய்தருளியவரும், தமிழ்ச் சங்கங்கள் நிறுவியவரும், நன் மாணாககர் பலர்க்கும் நூலறிவுறுத்தித் தமிழ் மொழியைப் போற்றி வளம்படச் செய்து பெரும புகழ் படைத்தவரும் ஆசிரியர் அகத்தியனாரே யாவர். அவர் வடநாட்டினின்று தென்னாடு போந்தார் எனப் பல நூற்கள கூறுகின்றன. குற்றமற்ற அக்குறு முனிவர் தென்னாட்டினரே யாவர் என ஒரு சாரார் கூறுவர். சிலர், அறிவிற் சிறந்த அம்முனிவர் தென்னாட்டி லிருந்து வடநாடு சென்று, மீண்டும் தென்னாட்டை யடைந்தார் என்று சொல்லுகின்றனர். அகத்தியனாரைப் பற்றி யார் எங்ஙனம்

சொல்லினும் சொல்லுக. ஆனால் புலமை படைத்த அருந்தவத்தினராய் அப்பெரியா இன்ன நாட்டினா, இன்ன குலத்தினா எண்பவற்றைப் பற்றி யாம் இப்பொழுது ஆராய்ந்து முடிவு செய்யத் துணிந்தேம் அல்லேம; ஆயினும், அவருக்கும் தமிழ் மொழிக்கு முள்ள இயைபு காட்டிப், பெரியா, பற்றும் கூறியுள்ளவற்றைக் கொண்டு தலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின வரலாற்றை ஒருவாறு உரைப்பதற்கே யாம் விரும்புகின்றேம்

முதலாழியின இறுதியில் வடநாட்டி லிருந்த மேரு மாமலையினகண தேவா பலா சென்று ஒன்றுகூடியிருந்தனா. அவ்வளம் விண்ணவா பலா ஓரிடத்திற் சேரவிருந்ததால், பொறையாற்றுதற் கின்றி வடபுவி தாழ்த தெனனாடு உயரத் தொடங்கிற்று அகைக கண்டு வானவா, மனக கலக்க மடைந்து, புவி துலை யொத்திருக்க யாது செயற்பால தென ஆராயவ ராயினா அகத்தியா தெனதிசைப் போர திருப்பா ராயின, நிலம் பிறழ்ச்சியின்றி யிருக்கு மென அன்னவா தோரது, அகத்தியனாட்டம் கண்ணிப் பணிந்து, அவரை நோக்கி, “அருந்தவச் செல்வரே! நீர் தென திசைக்கண சென்று உலகினைக் காததருள வேண்டும்,” என்று இறைஞ்சி வினறனா. விண்ணாட்டினா வேண்டு கோளுக்குக் குறு முனிவரும் உடனபட்டார்.

தெனனாடு செல்ல எண்ணங் கொண்ட அகத்தியனா, கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரைத் தம்முடைய கர கத்தில் வரங்கிக்கொண்டு, யமகங்கி முனிவரை யணுகி, அவரை நோக்கி, “யான தெனதிசைக்குச் செல்ல விருப்பங் கொண்டேன். உமமுடைய மைந்தருள ஒருவரை என னோடு அனுப்பக் கூடுமோ?” என்று கேட்டார். அதற்கு அமமுனிவா, “நீர் தேவாகளுடைய விருப்பத்திற் கிணங்கத் தெனதிசைக்குப் போகின்றீர்; ஆதலால், உமக்கு உதவி

செய்ய யான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நீர் இச்சித்தவாறே என்னுடைய மைந்தருள் ஒருவனாய் திரணது மாக்கினி என்பாளை உம்முடன் போக்குவேன்,” என்று மறுமொழி பகர்ந்து, தம்முடைய புதல்வர் திரணதுமாக்கினியாரை யழைத்து, அவரை அகத்தியனாடும் ஒப்புவித்தார்.

திரணதுமாக்கினியாரைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு குறு முனிவர், புலத்தியனாடும் சென்று, தாம் தென்னாட்டை நோக்கிப் போதலைத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்ட புலத்தியனர், மன மிகக் களித்து, “பலர்க்கும் பேருதவி செய்தற்பொருட்டு நீர் தென்னாடு செல்லுகின்றீர்; ஆதலால், என்னால் இயன்றவகையில் உமக்கு உதவி புரிய யானும் இசக்கின்றேன். எனனுடன் பிறநதாளான உலோபாமுத்திரையை—குமரியாரை நீர் மணந்து செல்ல லாமே,” என்று அகத்தியனாரை நோக்கி அன்புடன் கூறி னார். குடமுனிவா மன முவந்து, புலத்தியருடைய கருத திற் கிசைந்து, அப்புலத்தியனா நீருடன் கொடுக்கக் குமரி யாரை விதிமுறைப்படி மணம் புரிந்தார். திருமணத்தின் பின்னர் புலத்தியரை நோக்கி அகத்தியனர், “அன்புடைப் புனிதரே! நான் முன்பின அறியாத நாட்டிற்குச் செல்கின் றேன். ஆதலால், அவ்விடத்திற்கு என மனையைய இப் பொழுதே அழைத்துச் செல்லுதல் தக்க தன்று. யான சென்று அநநாட்டில இடம் பொருள ஏவல்களைச் செவ் விதின் அமைத்துக்கொண்டபின் என் மனையாளை யழைத் துப் போகிறேன். யான அங்ஙனம் அழைத்துச்செல்லும் நாள்வரையில் என் இல்லக்கிழத்தி உமமிடத்திலேயே இருக்கக் கடவள்,” என்று மொழிந்தது, குமரியாரைப் புலத் தியனாடும் நிறுத்தி விட்டுத், துவராபதிக் கேகினார். ஆண் டிருந்த நிலங்கடந்த நெழுடி யண்ணல் வழித் தோன்றிய பதினெண்குடி அரசர்களுடும், பதினெண்குடி வேளிக்கோ

யும் மற்றும் பல படைத் தலைவர்களையும் தம்முடன் அழைத்துச் சென்று தென்திசையை யடைந்தார் அகத்தியனார்.

அந்நாளில், இராவணன் என்னும் அரசகர் தலைவன், தன் இராககதப் பெருமபடையுடன் தெனாட்டில் வாழ்ந்து வந்தான். குறுமுனிவரையும், அவருடன் வந்த அரசர் வேளிர் முதலியோரையும் கண்ட இராவணன், அவர்களைவிடவரும் தன் குலப் பகைவராசிப் தேவர் மரபினர் என உட்கொண்டு மிகக் கினங் கொண்டான்; அவர்களைப் பெரிதாழ்த்துப் போர் தொடுக்க முதலில் எண்ணினான்; பின்னர், எதைக் கருதியோ அவ்வெண்ணத்தை விட்டொழித்து, அகத்தியனாரையனுதி, அற நெறிகளைப்பற்றி யாராயதற்குச் சென்றவனைப்போலப் பேசத் தொடங்கிக், குடமுனிவரை நோக்கி, “புனித மாதவரே! நெடுங் காலமாக இந்நாட்டையடிப்படுத்தி யான ஆண்டு வருகின்றேன். இந்நிலத்தைக் கைப்பற்ற அரசா முதலிய பலருடன் இப்பொழுது நீர் இங்கு வருதல் முறைபாமோ,” என்று சொன்னான். அகத்தியனார், “நாடு முதலியன வனமையில மிகக்காக்கே உரியன வாகின்றன. ஆதலால், என்னுடைய வனமையினால் இந்நாட்டைக் கைக்கொள்ளத் துணிந்து வருதுள்ளேன்,” என்று இராவணனைப் பார்த்துப் பதிற கூறினார்.

அகத்தியருக்குத் துணைவளி மிக்கிருந்ததை யோர்ந்து, போரினால் அவரை வெல்ல வொண்ணா தெனத் தெளிந்து இராவணன், தான் கற்ற இன்னிசையின் வனமையினால் அமுமுனிவரை வென்று தூரத்த எண்ணங் கொண்டான். உடனே அவன், குறுமுனிவரை நோக்கி, “தண்ணளி நிறைந்த முனிவரே! நீர் படைக் கருவிகளைக் கைகளால் தொடுத்தும் கிருமபாத தவத் தொழிலின் ராஜீர். விழுப் புண் படாத நாளெல்லாம் வழக்கினுள் வைத்தெண்ணும் இயல்பினை யுடையவனும், அமரமற்றும் தொழிலினையே

எந்நேரமும் அணிகலனாகக் கொண்டிருக்கும் வீரனுமாவேன் யான். போர்க் கருவிகளைக் கொண்டு உம்மையெதிர்த்துச் சண்டை செய்து, என்னுடைய தோள் வன்மையைக் காட்டுதல் முறை யன்று. நீர் இன்னிசை பாடுதலில் வல்லுநர் என யான் அறிவேன். இன்னிசை பாடுதலில் யானும்சிறிது தேர்ச்சி பெற்றுள்ளேன். நாம் இருவரும் இன்னிசையில் நம்முடைய வன்மையைக் காட்டுவோம். அவ்வனம் பாடுதலில், வென்றார் இத்திசையை யாளவும், தோற்றார் இந்நாட்டைத் துறந்து ஏகவும் உடன் படுவோம்,” என்று மொழிந்தான்.

அரக்கனுடைய வஞ்ச நெஞ்சத்தை யறிந்து அகத்தியனார், மிக்க உவகை கொண்டார்; அவனுடைய கருத்திற்கிசைந்தார்; அவனையே முதலிற் பாடச் சொன்னார். கையில் யாழ் கொண்டு இராவணன், தான் கற்ற இசையறிவை முற்றும் பயன்படுத்திப் பாடினான். அப்பாடலைக் கேட்டுப் பறவைகள், விலங்குகள் முதலிய உயிர்களெல்லாம் அசைவற்று நின்றன. இராவணனுடைய பாடற் றிறமையைக் கண்டு புன்முறுவலு கொண்டு, கையில் யாழ்பற்றிக் கந்தருவ இசை பாடினார் அகத்தியனார். அப்பொழுது, எல்லா உயிர்களும் மதி மயங்கிச் சோர்ந்து இயங்காத லற்றன. காய்ந்துபட்ட புல், மரம் முதலியன தளிர்க்கத் தொடங்கின. கல், மலை முதலியனவும் கரைந்துருக லாயின. அப்பாடலைக் கேட்டு இராவணனும் அறிவிழந்து சோர்ந்தான். முனிவர் பாடி முடித்த பின்னர் இராவணன், அப்பெரியாரைப் பணிந்து நோக்கி, “தெய்வப் புலவரே! உமமுடைய பெருமையை யறியாமல், என்னுடைய செருக்கால் உம்மைச் சோதிக்க யான் துணிந்தேன்; பெரும் பிழை யிழைத்தேன்; சிறியேன் செய்த சிறிய பிழையைப் பொருட் படுத்தாமல் என்னை மன்னித்

தருள வேண்டுகின்றேன். இன்னிசையில் வெற்றி யடைந்த நீர் சுட்டளையிடும் வண்ணம் நடக்க யான் காததிருக்கின் றேன்,” என்றான். “அரக்கர் தலைவ! முன்னர் கூறிய வண்ணம் உன்னுடைய குலத்தினருடன் நீ இந்நிலப் பகுதியை விட்டு அப்புறம் போதல் வேண்டும,” என்று முனிவர், இராவணனைப் பார்த்துச் சொல்ல, அவனும் அவ் வாறே நடப்பதாய்க் கூறி, அப்புற மகன்றான்.

இராவணனைக் கருதருவததாற் பிணிசது, அரக்கர் எல் லாரையும் தென்னாட்டில் இயங்கா வண்ணம் தூரத்திய பின் னர் குறுமுனிவர், அந்நிலத்தில் மண்டிக் கிடந்த பெருங் காடுகளை யழித்து, நாடு நகரங்களை யுண்டாக்கித் தமமுடன வந்த அரசர் பதினெண் குடியினரையும், பதினெண் குடி வேளிர்களையும் ஆங்குக் குடி யேற்றினா. தாமிருகது தவம் செய்தற்குத் தக்க தோர் இடம் வேண்டி யாராய்ந்து பார்த்து அமமுனிவா பெருமானா, பொதியில் மலையே தாமிருகதற்குத் தக்க தெனக் கண்டு, ஆண்டடைந்து ஆச் சிரமம் ஏறபடுததிகொண்டு, இறைவனைத் தொழு திருக்க லானா. அககுடமுனிவர் தெந்திசையை யடைந்தவுடன் புனியும் பிறழ்ச்சியின்றித் துலையொத் திருக்க லாயிற்று. பொதியில் மலையினகண் திரணதுமாக்கினியார், பனம் பாரனா, காககை பாடினியார், சிகண்டியார், அதங்கோட டாசிரியர் முதலிய பல நன் மாணுக்கர்களுக்கு அகத்திய முனிவர், தமிழ் மொழியைச் செவ்வனே கற்பித்து, அம் மாணுக்கர்களை ஒப்புயாவற்ற பெருந் தமிழ்ப் புலவாகளாகச் செய்தருளினா. தமிழ் மொழியை நன்கு ஓதியுணர்ந்து இணையற்ற புலமை பெற்ற பின் திரணதுமாக்கினியார், தொல்காப்பியனா என்னும் சிறந்த பெயரைப் பெற்றா.

தென்னாட்டை யடைந்து மிகக் பெருமை படைத்த பின்னர் குறுமுனிவர், தம்முடைய மாணுக்கருள் முதன்

மையரான தொல்காப்பியனாரை யழைத்து, அவரை நோக்கி, “பண்பிற் சிறந்த மாணவ ! நீ வடநாடு சென்று புலத்தியனருக்கு என்னுடைய நல்வாழ்வையறிவித்து, அவருடன் பிறந்தாளான என் இல்லக்கிழத்தி குமரியாரை இங்கு அழைத்து வருவாயாக,” என்று சொன்னார். அம்மொழியைக் கேட்ட தொல்காப்பியனார், “என் ஆருயிருக் குற்ற அருமருந தன்ன ஆசிரியரே ! தங்கள் மனைவியாராய எம் பெருமாட்டியை யான் எவ்வாறு தனியே அழைத்து வருவேன்,” ~~தமிழ்~~ தமிழ் முனிவரைப் பார்த்துப் பணிவுடன் வினவ, அம்முனிவர் பெருமானார், “உனக்கும் என் மனையாளுக்கும முன்னாலேயோ, பின்னாலேயோ, பககமாகவோ நாற்கோல் தூர மிருக்குமபடியாகச் செய்துகொண்டு, அவளை நீ அழைத்து வருவாயாக,” என்று கூறிக் கட்டளை யிட்டனுப்பினார்.

தம் ஆசிரியருடைய ஆணையைத் தலைமேற் கொண்டு தொல்காப்பியனார், தென்திசையி ளிருந்து புறப்பட்டுப் பல நாடிகள், காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் முதலியவற்றைக் கடந்து சென்று, சில நாடகங்களுள் வடநாட்டையடைநது, ஆண்டிருந்த புலத்தியனாரையணுகித் தொழுது, அவரிடம் அகத்தியனருடைய கட்டளையைத் தெரிவித்தார். யமதங்கி மைந்தரைப் பார்த்து மிகக் உவகையுடன் புலத்திய முனிவர், “உம்முடைய ஆசிரிய ரிட்ட கட்டளைக் கிணங்க அவருடைய மனைவியைத் தக்க பாதுகாப்புடன் நீர் அழைத்துச் சென்று மாசிலா அப்பெரியாரிடம் விடுவீராக,” என்று மொழிந்தார். * தம்முடைய ஆசிரியர் உரைத்த வண்ணம் குமரியாரை யழைத்துக் கொண்டு தென்னுட்டை நோக்கி நடந்தார் தொல்காப்பியனார்.

குமரியாரை யழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட தொல்காப்பியனார், சில நாடகங்களுக்குள் எல்லா நாடுகளையும்

கடநது பாண்டிய நாட்டை யடைந்தார். அந்நாட்டில் வையை என்னும் ஆறு ஒன்று பாய்கிறது. குடமுனி வருடைய இல்லாளும், மாணாக்கரும் அவ்வாற்றைக் கடந்து செல்ல வேண்டியவ ராயினர். ஆதலால், அவ்விருவரும் வையையில் இறங்கி, அதன் மறுகையை நோக்கி நடந்தனர். அங்ஙனம் நடந்தவர் நடடாற்றை யடைந்தவுடன் வெள்ளம் பெருக கெடுத் தோடத தொடங்கியது. அவ் வெள்ளத்தின் கடுவிசையால் குமரியார், நடநது செல்லத் தடுமாற்ற மடைந்தார். சிறிது நேரத்திற்குள் அந்நீர்தம், முனிவர் பன்னியைப் புரட்டித் தள்ளி யடித்துக் கொண்டு செல்ல லாயிற்று. ஆசிரியருடைய இல்லாளின் நிலைமையைக் கண்டு தொல்காப்பியருடைய மனம் பதை பதைத்தது; உடல் துடி துடித்தது. அவர் என்ன செய்வார்? அவருடைய நிலைமை பெருந் துன்பத்திற்குள் ளாயது. குமரியாரைத் தொடாமல் அழைத்துக் கொண்டு வா வேண்டு மென் றல்லவா அகத்தியனார் கட்டளை யிட யிருக்கின்றார்?

தொல்காப்பியனார், தாமமுடைய ஆசிரிய ரிட்ட கட்டளையை யெண்ணி யஞ்சினார். குமரியாரைத் துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றாவிடில், பெண்ணொருத்தியைக் கொலை செய்வதால் நேரும் கொடிய வினை தமமைச சூழமே என்று நினைத்து உள்ளம் பதறி நடுங்கினார். அவ்வேளை, அறிவிற்கிறந்த அப்புலவர் பெருமானாககுச சமுதியில் ஓர் எண்ணம் மனத்தில் தோன்றியது. உடனே அவர், தமக்கருகிலிருந்த தொரு நீண்ட மூங்கிறகோலை முறித்து, அதை யெடுத்தது விரைந் தோடிக் குமரியாரிடம் நீட்டினார். அம் மூங்கிலின் ஒரு முனையைக் குமரியார் உறுதியாகப் பிடித்துக் கொள்ள, மற்றொரு முனையைத் தொல்காப்பியனார் பற்றி மெல்லென இழுத்து, வெள்ளத்திற் போகா வண்ணம்

அக்குமரியாரைக் காத்துக் கரையேற்றினார்; களிப்பென்னுங் கடலுள் ஆழ்ந்தவரானார். தமக் குற்ற இடரை யொழித்த கல்விக் கடலாகிய தொல்காப்பியனருடைய பேரறிவின் திறத்தை யுன்னி அக மிக மகிழ்ந்தார் குமரியார்.

வையை யாற்றின் மறுகரையி லிருந்து புறப்பட்டு அவ் விருவரும், குறுமுனிவர் இருப்பிடத்தை நாடி நடந்தனர்; அமுமுனிவர்பாற் சென்று கீழே விழுந்தது, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, எழுந்த கைகட்டி நின்றுனார். அவ்விருவரையுங் கண்டு குடமுனிவர், மிக்க உவமை கொண்டார். அவர், தமமுடைய மாணுக்கரை நோக்கி, “நான் உரைத்தவாறே செய்து என் மனைவியை நீ யழைத்து வந்தனையா?” என்று கேட்டார். “எம்பெருமானாரே! உம்முடைய கட்டளைக கிணங்க இப்பாண்டிய நாட்டையடையு மளவும் நடந்தேன். எம்பெருமாடடியை வையையில அழைத்து வருங்காலத்தில் தண்ணீர் கடுகி என் அன்னையாரை ராத்தி அசு சென்றது. அப்போது, ஒரு மூங்கிறகோலை முறித்து என் தாயாரிடம் யான தந்தேன். அதைப் பற்றி அவ் வம்மையார் கரையேறினா. அசுசெயல் உம்முடைய கட்டளைக்கு மீறியதே யாகும். ஆயினும், அங்ஙனம் யான் செய்ய வேண்டியவன யிருந்தேன். உம்முடைய கட்டளைக்கு மீறி நடந்தமைக்குப் பொறுத்தருள வேண்டுகின்றேன்,” என்று தம் ஆசிரியரைப் பார்த்துத் தொல்காப்பியனார் பணிவுடன் கூறினார்.

அறிவுடை மாணுக்கர் சொற்களைக் கேட்ட அகத்தியனார், எதைக் கருதியோ மிக்க சினங் கொண்டார். உடனே யமதங்கி மைந்தரை நோக்கி அவர், “ஓ தொல்காப்பிய! நான் உரைத்த தென்ன? நீ செய்த தென்ன? எனக்கு வாழ்க்கைப் பட்ட குமரி, எப்படி பிறனொருவன் நீட்டிய

கோலைப் பற்றி ஆற்றைக் கடந்து கரையேறி வரக் கூடும்? நீவிர் இருவிரும் பெருந் குற்றம் செய்தீர். அதற்குப் பயனாக நீவிர் இருவிரும் நற்கதிக்குச் செல்லாமல் ஒழிவீராக,” என்று வெவ்வுரை கூறினார். அதைக் கேட்டுத் தொல்காப்பியனார், மிகக் வியப்பும் வெறுப்பும் அடைந்தார். தம்முடைய ஆசிரியரைப் பார்த்து அவர், “ஐயோ! யான்ற குற்றமொன்றும் செய்திலனே! அறததை நோக்கி உற்ற விடத்துச் செய்ய வேண்டிய உதவியைச் செய்து ஓர் உயிரைக் காத்தேன். அச்செயலைக் குறித்துச் சற்றும் ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல் எனக்கு நீர் தீங்கு விளை வித்தீரே! ஆதலால், நீரும் நற்கதிக்கு ஆளாகாமற் போகக் கடவீர்,” என்று வெகுளியால் வெவ்வுரை பகர்ந்தார். அப்பொழுதே அவ்விருவரும், ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரிந்து சென்றனர். அகத்தியனார் பொதியில் மலையிடத்துத் தவமியற்று வா ரானார். தொல்காப்பியனார் பனைநாட்டையடைந்து, தவமேற் கொண்டார்.

அந்நாளில், காய்சின வழிதி என்னும் ஓர் அரசன் பாண்டிய நாட்டை யாண்டு வந்தான். அச்செங்கோல் வேந்தன் நற்குண நற்செயல்களுக்கு உறையுளா யிருந்ததுடன் கல்வியின் வளர்ச்சிக்குப் பாடு படுதற்குரிய ஒரு தலைமகனாயு மிருந்தான். தமிழ் மொழியை நாடெங்கும் பரவச் செய்து, நன்கு வளர்க்க எண்ணங் கொண்டு அம் மன்னன், பொதியில் மலையை யடைந்து, ஆண்டு தவ மேற்கொண்டிருந்த குடமுனிவரையனுசி, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவரை நோக்கி, “அரும் பெறல் ஐயரே! வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் தாங்கள் மிக்க தேர்ச்சி பெற் றிருக்கின்றீர். தேனினும் இனிய தமிழ் மொழியைச் சிவபெருமான் பால் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளீர் என்பதைப் பெரியார் பலரும் நன்கு உணர்வர்.

தூங்கள் என்னுடைய அவைக்குப் போந்தருளித் தமிழ் மொழியிற் பல நூற்களைச் செய்து, உலகத்தினரை உய்விப்பதுடன் தமிழணங்கை அணிபெறச் செய்ய இறைஞ்சுகின்றேன். இன்றே தூங்கள் என்னுடைய நகரத்திற்கு எழுந்தருளல் வேண்டும்,” என்று இறைஞ்சினான்.

காய்சின வழி வேண்டுகோளுக்கு மிக்க மன மகிழ்ச்சி கொண்ட முனிவா பெருமானார், அவ்வேந்தனை நோக்கி, “மன்னர் மன்னரே! உலகத் துயிர்களுக்கு உதவி செய்தலிலேயே தங்கள் வாணாசை செல்வழிப்பார்கள் உயர்ந்த ஞானிகள். அச்செயல் யாதினும் சாலச் சிறந்ததும், புனித மாயது மாகும் என்பதிற சிறிதும் ஐய மிலது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய வடமொழியை யொத்ததே யாகும் தென்மொழியும். திரிபுர மெரிதக விரிசடைக கடவுளாய் சிவபெருமானா தமிழ் மொழியை எனக்கு அறிவுறுத்தினான் என்பது உண்மையே யாகும். அம்மொழியிற் பல நூற்களைச் செய்து உதவுமாறு அக்கடவுள் எனக்குக் கட்டளையுமிட டிருக்கின்றார். உம்முடைய அவைக்குப் போந்து தமிழ் கற்றார் பலரோடுங் கூடி யான் நூறகன இயற்றுவேன. ஆதலால், உம்முடைய நகரத்தை யடைந்து இந்நாட்டிலுள்ள எல்லாத் தமிழ்ப் புலவர்களையும் அழைத்து, ஒரு பெருங் கூட்டமாகக் கூட்டித் தமிழ் மொழியை யாராயுமாறு நீர் செய்வீராக. அங்ஙனம் உம்மால் கூட்டப்படும புலவர்களுடைய கூட்டத்திற்குச் சங்கம் எனப் பெயரிடுவீராக. உம்முடைய வேண்டுகோளுக கிணங்க யானும் வினாவில் உம்முடைய நகரத்தை யடைந்து தமிழ் மொழியின் வளாசிக் குரிய தகக முயற்சிகள் மேற்கொள்வேன்,” என்று மொழிந்தார்.

முனிவா உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு அரசன் மிக்க உவகை யுற்றான். அகத்தியனாரிடம் விடைபெற்று அவன்,

தன் மதுரை மாநகரத்தை யடைந்து, தமிழ்ப் புலமை மிகை பெரியார் பலரைத் தன்னுடைய அவைக்கு அழைக்கப் பெருமுபற்சி மேற்கொண்டான். அவ்வேந்தனுடைய கருத்தையும் செயலையும் அறிந்து தமிழ் உணர்ந்த பெருமங்கள் பலரும், மிக்க உவகை கொண்டனர்; மதுரை மாநகரத்தை யணுகி அரசனுடைய எண்ணத்திற் கிணங்க ஒருங்கு சேர்ந்து, தமிழாராய்த் தொடங்கினர். அவ்வாறு காய்சின வழிதயால் கூட்டப்பட்ட அககூட்டத்திற்குத் தலைத் தமிழ்ச் சங்கம் எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. அத் தலைச் சங்கத்து அருந் தவக் கிழவராய அகத்தியனர், முப்புரமேரித்த லிசிசடைக் கடவுள், குன்றேறிந்த முருகவேள், முரஞ்சியூர் முடிநாக ராயர், ரீதியின் கிழவா முதலிய தெய்வப் புலவர் ஐஞ்ஞாற்று நார்பத தொன்பதின்மர் வீற்றிருந்து, காய்சின வழித் வேண்டுகோளுக் கிசைந்து தமிழாராய்ந தனா என்று சொல்லுவா அறிஞர். அச்சங்கத்தின் முன்னேற்றத்தையும் தமிழ் மொழியின் வளாச்சியையும் கருதிக்குடி முனிவரும், காய்சின வழிதயைப் போலவே பேருழைப்பு மேற்கொண்டு ஒழுகினா. அவர், தம்மையொத்த முனிவர் பலரையும் அச்சங்கத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தார். அம்முனிவருள் மார்க்கண்டேயனர், கௌதமனர், வான்மீக னர் முதலிய பலர், பற்பல நூற்களை யியற்றித் தமிழ் பூலகத் திற்கு அரிய நன்மைகளைச் செய்தனா.

பன்னான் நன்கு ஆராய்ந்து அகத்தியனர், ஓர் அரிய இலக்கண நூலை யியற்றி யுதவினர். அவருடைய பெயரைக் கொண்டே அந்நூலுக்கு அகத்தியம் என்னும் பெயரையிட்டனர் அறிஞர். அது, முததமிழின் பாகு பாடுகளையும் நன்றாய் உணர்த்துதற் குரிய தொரு சிறந்த இலக்கணமாயிருந்தது. தலைச் சங்கத்தில் வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுக்கு அந்நூலே, தமிழ் மொழியை வரம்பிட்டுக்

கையாளற் குரிய எடுப் புடையதாக விளங்கி யிருந்தது. அச்சங்கத் திருந்த மற்றைப் புலவர் பலர், பரி பாடல், முது நாரை, முது குருகு, களரியாவிரை முதலிய பல அரிய நூற் களை யியற்றி யருளினா.

அததலைத் தமிழ்ச சங்கம் நாலாயிரத்து நாலூற்று நூற் பதற்றி யாண்டு செவ்வனே நிலைபெற்றிருந்ததாக நூற்கள் கூறுகின்றன. அச்சங்கத்தைப் போற்றி யாதரித்து நன்றிய் நடாததியவர் காய்சின வழுதி முதல் கடுங்கோன் 4924 எண்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டிய மன்னராவா. அமமன் னருள் கலியரங் கேறிஞர் எழுவர் பாண்டியர் என்று சொல் லுப. அவருள், நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்னும சிறப்புப் பெயரை யுடைய சயமாகீர்த்தி என்பான், ஒருவ னாவான். கல்விச செலவத்தை முறறிலும பெற்றிருந்த மாகீர்த்தி, கண்ணை இமை காப்பதைப் போலத் தலைச்சங்கத் தைக் காததான்; தமிழ் மொழியை மேன்மேலும வளர்க்கக் கருதிப் பலவாறு உழைத்தான்; தமிழ்ப் புலவர்களைப் பொன்னைப்போல் மதித்துப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந தான்; தன்னுடைய வாணாளையும பொருளையும கலவிககே உரியனவாய்ச் செய்தான்; தன்னை வந்தடைந்த புலவர் களுக்கு வேண்டியவற்றைத் தளர் வின்றி யளித்துக் களித் தான். தமிழ்மாதின் முன்னேற்றத்தைக் கண்ணுங் கருத்து மாய்ப் பாராடடிப் பேருழைப்பு மேற்கொண்டு ஒழுகிய அறிஞர் பலருள்ளும் சயமாகீர்த்தி மன்னனே முதன்மை யானவன் என்றும் சொல்லலாம.

பகுதி. ௩

இடைச்சங்கத்தின் தோற்றம்

மாண்பிற் சிறந்த மாகீர்த்தி பாண்டி நாடடைச செங்கோ லோசசிச செவ்விதின வீற்றிருந்த நாளில், தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் பெரும போர் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இரு திறத்தினரும் அசசண்டையால் பல வகைத் துன்பங்களை யடைந்தனர். அப்போர் பல நாட்கள் வரையில் நீடித்திருந்தமையால் எல்லா உலகத்தினாக்கும் இன்னல்கள் பல நேரலாயின. அசசண்டையில், தேவர்க்கிருந்த வன்மை நாளுககு நாள் குறைய லாயிற்று; அசுரர் வலியோ பெருந்த தொடங்குபது. அப்போரை யொழிதது எல்லா உலகத்தினாக்கும் நன்மை விளைவித்தற பொருட்டு நீள விசும படைய மாகீர்த்தி கருதினான்.

எதிர்த்துச் சண்டை செபது மாகீர்த்தியை வெல்லத் தக்க ஆற்றல் படைத்த வீரர், அக்காலத்தில் எவ்வுலகத்திலும் இலர். அப்பாண்டியனுடைய பெயரைக் கேட்ட அளவிலேயே எததகைய வீரனும் அலறி நடுங்குவான். ஒப்பற்ற வீரத்தைப் படைத்திருந்த அவ்வேந்தன் வானுலகம் செல்லக் கருதியதை யறிந்து தேவரும் அசுரரும் மிகக் வெருக் கொண்டனர். மாகீர்த்தி விண்ணுலகத்தை யடைந்தால் யாது நேருமோ என எண்ணி யஞ்சி அவ்விரு திறத்தினரும், உடனே புறப்பட்டுச் சென்று பாண்டியனை யணுகி, அவனை நோக்கி, “வெற்றியில் மிக்க வேந்தரே! எம் இரு திறத்தினர்க்குள் உண்டாய பகையை யொழிதது நீதி செலுத்துமாறு உம்மை வேண்டுகின்றோம். அவ்நன்ம் நீர் எம்முடைய வழக்கை யுணர்ந்து நீதி செலுத்தும் முறையில், யாவர் முதலிற் குற்றம் செய்து சண்டை யுண்டாக்கியதற்கு

முதன்மையா யிருந்தனரோ அவரை, நீர் விரும்பியவாறு தண்டிக்கலாம். நீர் விதிக்கும் தண்டனையை யாதொரு தடையுமின்றி யுடனே ஏற்று நடக்க இரு திறத்தினரும் உடன் படுகின்றோம்,” என்று கூறினர். அவ்வேண்டு கோளுக் கிணங்கித் தேவாசுரர்க்குள் விசேந்த வழக்குகளைக் கேட்டு நீதி செலுத்த மாகீர்த்தி விண்ணவர் நாடடையடைந்தான். அப்போது, பாண்டிய நாட்டை மாகீர்த்தி வழித் தோன்றிய கடுங்கோன் என்னும் அரச நெருவன் ஆளலானான்.

விண்ணு சென்ற பாண்டியன், தேவருடன் அசுர உரைத்த வழக்குகளைக் கேட்டு, நன்கு ஆராய்ந்து, அவ்விரு திறத்தினரும் குற்றம் செய்திருக்கக் கண்டு, அக்குற்றத்தை அவ்விரு கூட்டத்தினரும் நன்றாய் அறியும் வண்ணம் எடுத்துக் காட்டி, அதேதேவாசுரரைப் பார்த்தது, “நீவிர் இரு வீரும் குற்றம் செய்துள்ளீர். ஆதலால், உங்களுள் ஒருவீர் மற் றொருவீர் ரோடு போர் தொடுத்தல் அறமாகாது. இப் பொழுதே நீவிர் இருவீரும், பொருதொழிலை மேற்கொள்ளும் எண்ணத்தை விட்டொழித்தது, உங்கள் இருபபிடங்களை நாடிச் செல்லல் வேண்டும். சண்டையிடக் கொண்ட கருத்தை விட்டொழிக்காமல் என் சொல்லைக் கடந்து யாவர் ஒருவர் பேசுர் தொடுக்கத் தொடங்குகின்றனரோ அவரையானே சென்று ஒழிப்பேன்,” என்று சொன்னான். அக் கட்டளை தேவர்க்கு உடமபா டானமையால், அப்பொழுதே அமரர் அனைவரும் பொருதொழிலை வெறுத்துச் செல்ல லாயினர். பாண்டியனுடைய ஆணையைக் கேட்டு அசுர மிக்க அருவருப் படைந்தனர். சண்டையை விட்டொழிக்க அவர்க்கு மன மில்லா திருந்தது ; ஆயினும், சயமாகீர்த்தி மன்னனுடைய வீரத்தை நினைந்து, சண்டை செய்தலை விட்டொழித்துச் செல்ல வேண்டியவ ராயினர். பாண்டியனிட்ட

கட்டளைக்கு அடங்கி அவ்விரு திறத்தினரும், தத்தம் இருப் பிடங்களை நோக்கிச் சென்றனர். அந்தச் சண்டை பொழிந்தமையால் எல்லா உலகத்தினரும் நன்மை யெய்தினர். பலதிறத்து மக்களும் சயமாகீர்த்தி மன்னனுடைய அறிவின் பெருகையும், வீரத் தன்மையையும் அறிந்து மிக வியந்தனர்; அவ்வரசனைப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டாடினர்; வாழ்த்தினர்.

சில நாட்கள் வரையில் மேலுலகத்தில் தங்கியிருக்க மாகீர்த்தியைத் தேவர்கோ ஹள்ளிட வண்ணவர் பலர் மிக அன்புடன் வேண்டினர். வாலுலகத்தின் அரிய இன்பத்தை நுகர்ந்திருக்கச் சயமாகீர்த்தியும் இசைந்தான். அவ்வரசன் மிக்க இன்பத்துடன் வீற்றிருக்கத் தேவர் பலர், தக்க உதவிகள் பலவற்றைச் செய்தனர். பாண்டியன் அங் கனம் மேலுலகத்திற் செமமாந்திருக்க, இந்நில வுலகத்துத் தமிழ் மக்களுக்குச் சொல லொண்ப் பெருந் துன்பம் ஒன்று விளைந்தது. கடல பொங்கிப் பாண்டிய நாட்டின் தென்பாகத்தை யழித்தது. மாகீர்த்தி மிக்க திறமையுடன் ஆண்டிருந்த அரிய பெரிய அப்பாண்டி நாட்டின் தென்பா ளி முகத்திறகு வடவெல்லையா யிருந்த பஃமளி என்னும் ஆற் றுக்கும் குமரி யாற்றிற்கும் இடையே யிருந்த எழுநூற்றுக் காவத வாற்றையும், அவ்வாறுகளின் நீர்மளீவால் பலவளங் களும் அளவு கடந்து எந்நாளிலும் மலிந்திருந்த ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ்மதுரை நாடு, ஏழ்முன்பாலை நாடு, ஏழ்பின்பாலை நாடு, ஏழ்குன்ற நாடு, ஏழ்குணகாரை நாடு, ஏழ்குறும்பனை நாடு முதலிய அரிய நாற்பத் தொன்பது நாடுகளையும், குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடுகளையும், பல காடுகளையும், ஆறுகளையும், பதிகளையும், தடநீர்குமரி முதல் வடபெருங் கோட்டின்காறு மிருந்த எல்லாப் பொருள்களையும் கடல் கொண் டொழிந்தது. தலைச்சங்கத்தினோடு தென்மதுரையும்,

அச்சங்கத்துத தோன்றிய அரிய பல நூற்களும் ஆழிவாய் பட்டு அழிந் தொழிந்தன. பாண்டியன் கடுங்கோன் என் பானும் அக்கடல் கோளில் இறந்தான் போலும்.

வளம்பல படைதது மிக்க சிறப்புட னிருந்த பாண்டிய நாட்டின பலவகைச் செல்வங்களைக் கடல் கொண்டதைக் கண்டு அகத்தியனாரும், மற்றைய முனிவரும் மிகவருந்தினர்; தமிழ்ச் சங்கமும், அச்சங்கத்தில் தோன்றிச் சாலச் சிறப்புடன் விளங்கிய பல நூல்களும் அழிந்தமைக்கு ஆற்றொணாத யுரத்தை யடைந்தனர். அவ ரன்னவரும், தாமதாம் விரும்பிய இடங்களை யடைந்து தவம் செய்தலுடன் தமிழ் மொழியிற் பல நூற்களையும் இயற்றுவா ராயினர். தென்பாண்டி நாடு கடலால் அழிவுறறுச் சிலநாட்கள் கழிந்த பின்னர், கடுங்கோன் மரபில் தோன்றியவனும், நன்றாய் வளர்ந்து பல கலைகளையும் முறையே கற்றுணர்ந்தவனும், அறிவும் ஆற்றலும் நிரம்பப் படைத்தவனும், வெண்டோச் செழியன் என னும் பெயரைப் பெற்றவனுமாய் ஆண்மகன் ஒருவன், முடி புனைந்து செங்கோல கைக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டை யரசாளத் தொடங்கினான்.

அந்த அரசன் தமிழில் மிக்க விருப்ப முடையவனாயிருந்தான். முன் னிருந்ததைப் போலவே தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றைக் கூட்டித் தமிழ் மொழியைப் போற்றி வளர்க்கக் கருதி அவ்வரசன், பொதியிலை யடைந்து, குறு முனிவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவரை நோக்கி, “ஐயன் மீர்! என் முன்னோர்கள் வாழ்ந்திருந்த தமிழ் மானுக்கு அருந்தொண்டாற்றிய நாளில், அவர்களுக்குத் தக்க உதவி புரிந்து, தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்தைக் கருதித் தாங்கள் பேருழைப்புமேற்கொண்டு, உலகத் துயிர்களுக்கு அரிய நன்மையைச் செய்தீர். தலைச் சங்கத்தில் முதன்மையாளராய்ச் சிறந்து விளங்கியவரும் தாங்களே யாவீர். அச்

சங்கத்தின் சிறப்பை என் இருகண்களாரக் கண்டு களித்தற் குரிய நல்வினைப் பயன் எனக் கில்லாமற் போனதைப் பற்றி யான் மிக வருதலுகின்றேன். முன்னர் இருந்ததைப்போல் இப்பொழுதும் ஒரு சங்கத்தைக் கூட்டுவிதது, தமிழின் மாண்பை உலகினர் அனைவரும் அறிந்துபய அருள் புரியு மாறு தங்களை வருதலுடையதேன். அடியேன் கொண்ட விருப்பம் முட்டின்றி முடிந்த இனிதாக விளங்கத் தாங்கள் மன மிரங்கி யருளல் வேண்டும்," என்று மிக வணக்கத் துடன் கேட்டான்.

வெண்டேர்ச் செழியறுடைய விருப்பத்தையும் புத்திக் கூர்மையையும் கண்டு குடமுனிவர், மன மகிழ்ச்சியடைந் தார்; அம்மன்ன றுடைய எண்ணத்திற் கிசைந்தார்; கபாட புரத்திற் புதியதாய் ஒரு சங்கத்தைக் கூட்டுமாறு பணித்தார். முனிவர் மொழிக் கிணங்க அவவேந்தன், தன நகரத்தை யடைந்த நாட்டி விருந்த எல்லாத் தமிழ்ப் புலவர்களையும் வர வழைத்து, கபாடபுரத்தில் ஒருங்கே வீற்றிருந்து தமிழ் மாராயுமாறு செய்தான். வெண்டேர்ச் செழியனால அங்ஙனம் கூடப்பட அத்தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு இடைச் சங்கம் என்று பிறகாலத்திற் பெயர் வழங்க லாயிற்று. அந்த இடைச் சங்கத்திலும் அகத்தியனர் தலைமைப் புலவராய் வீற்றிருந்தார் அம்முனிவருடன் அச்சங்கத்தில் இருந்த யூர்க் கருங்கோழி மோசியார், வெள்ளூர்க் காப்பியனர், சிறு பாண்ட ரங்கனார், மதுரை யாசிரியன் மாறனார், துவரைக் கோமான், கீரந்தையார் முதலிய அறிவுடைப் புலவர் ஐம்பத் தொன்பதின்பர் இனிதாக வீற்றிருந்து தமிழ் மாராய்ந்தனர்.

பகுதி. ச

மாரீர்த்தி தொல்காப்பியத்தைப் புலப்படுத்தல்

குறு முனிவரோடு முரண்பட்டுத் தனித்துச் சென்ற தொல்காப்பியனார், தம் உயிருக் குற்ற துணையாய் தவற தொழில் ஒன்றினையே கருதி யிருந்தார் அல்லர். அப்புலவா பெருமானார், தாம் வாழ்ந்திருந்த தென்னாட்டின் பழக்க வழக்கங்களையும், தமிழ் மொழியின் இயற்கையையும் செவ்வனே உணர்ந்தும், வடவேங்கடம், தென்குமரி, குணகடல், குடகடல் என்னும் நான்கெல்லைக்கும் இடைப்பட்ட தமிழ் கூறும நல்லுலகத்து வழக்கையும் செய்யுளையும் பன்முறை நன்கு ஆராய்ந்தும், முன்னோர் நூலுக்கு மாறுகோளின்றியும், எழுத்துச், சொல், பொருள் என்னும் முறைமையோடும், ஐந்திர வியாகரணத்தை ஒரு புடைத் தழுவியும் தொல்காப்பியம் என்னும் பெயருடன் கூடிய அமுத மன்ன பெரியதோர் இலக்கண நூலை யியற்றினார். அவ்விலக்கணம், அகத்தியனார் செய்த அகத்தியம் என்னும் இலக்கணத்தினும் மிகச் சிறந்து, கற்றோர் யாவரானும் பெரிதும் மெச்சிக் கொண்டாடத் தக்கதாய் விளங்கிற்று. தற்போதும் அந்நூலை, தமிழ் மொழிக்கு முதல் நூலாகவும், பேரிலக்கணமாகவும் சிறப்புடன் விளங்குதலை அனைவரும் அறிவர்.

தமிழ் மானுக்குச் சிறந்ததொரு குளாமணி யென எந்நாளும் விளங்கத் தொல்காப்பியர் அரிதில் இயற்றிய இலக்கண நூலின் பெருமையைக் கேட்ட விண்ணவர் கோனும், அந்நூலை முற்றிலும் படித்துப் பொருளையுணர்ந்து மிக்க வியப்படைந்து, அவ்விலக்கணத்தின் சிறப்பையும், அதன் ஆசிரியருடைய அறிவின் திறமையையும்

வரம்பு கடந்து மெச்சிக் கொண்டாடினான் என்றால், நாம் அந்நூலின் பெருமையை என்னென்று எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவ ராவோம்? அவனிலகண நூலை நன்றாய்ப் படித்த அறிஞரே, அதன் பெருமையை உள்ளவாறு அறிந்து இன்ப மெய்தக் கூடியவ ராவா. அததொல்காப்பியம் தோன்றிய நாள்முதல் இஞ்ஞான்றுவரை அந்நூல் ஒன்றே செந்நமிழ் நிலத்தில் தலைசிறந்து விளங்குதலினாலேயே அதன் பெருமை, நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது. தமிழ்மூலகத்தில் தற்போதுள்ள நன்னூல் முதலிய பல இலகண நூற்களை என் றெடுத்தற்குத் தாயா யிருந்ததும் அவ்விலக் கண நூலே யாகும். எஞ்ஞான்றும் ஒலகாப் புகழ் படைத்த தொல்காப்பியத்தின் முன்னர் அகத்தியனார் இயற்றிய பெரிலகண மாய அகத்தியமே தலை காட்டா தொழிந்த தென்றால், அததொல்காப்பியத்தின் சிறப்பு எத்தன்மைத் தாய் இருத்தல் வேண்டும்?

மேலுலகம் சென்றிருந்த ஜயமாகீர்த்தி, பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கடல் கொண்டமையை யறிந்து மிக்க மன வருத்த மடைந்தான்; வெண்டேர்ச் செழியன் கபாடபுரத்திற் புதிதாய்க் கூட்டிய இடைச் சங்கத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுறறுக் கழி பேருவகை கொண்டான். ஒரு நாள் தேவர் கோனுடைய மாளிகையில் இன்பத்துடன் மாகீ ர்த்தி, இரதிர னுள்ளிட்ட பல தேவர்களுடன் அள வளாவிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் கபாடபுரத்தில் நிலைநிறுத்தப் பட்ட தமிழ்ச் சங்கத்தைக் குறித்த பேச சொன்று நிகழ்ந்தது. அவ்வேளைப் புரந்தான், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இலகணத்தின் ஒரு பகுதியை யெடுத்துக் கூறி, அதன் ஆசிரியருடைய புத்திகூர்மையைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினான். அதைக் கேட்டு மாகீர்த்தி மிக்க தனிப்பை யடைந்தான்; தன்னுடைய நாட்டிற்குத் திரும்பிச்

சென்றவுடன் தொல்காப்பியனைக் கண்டு களித்தலும், அநநல்லிசைப் புலவரை இடைச் சங்கத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தலும், அப்புலவர் பெருமானார் செய்த இலக்கண நூலைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றத்தலு மாகியவைகளே தான் முதலிற் செய்து முடிக்க வேண்டிய தொழில்க ளாகு மென்று எண்ணி, மனத்தில் உறுதியாதக கொண்டான்.

இடைச் சங்கத்தில் வீற்றிருந்த புலவர்களுள் அதங் கோட் டாசிரியர் என்பாரும் ஒருவ ராவார். அவர், தொல் காப்பியனுடன் அகத்திய முனிவரிடம் கல்வி பயின்றவ ராவார். அவரைப் பன்முறை கண்டு தொல்காப்பியர், “பண்புடைப் புலவரே! யான் இயற்றிய இலக்கண நூலை நீர் வீற்றிருக்கும் சங்கத்தில் அரங்கேற்ற விரும்புகின்றேன். என் நூல் புலப்படுதலை அகத்தியனார் விரும்பா! என என்னுகின்றேன். என்னுடைய இசையை முட்டின்றி முடிக்க நீர் எவ்வாறாயினும் உதவி புரிதல் வேண்டும்,” என்று அவரை நோக்கிக் கேட்டார். “உமமுடைய விருப பத்திற் கிணங்கச் செய்ய யான் முயற்சிக்கின்றேன்” என்று யமதங்கி புலவருக்கு விடை யளித்தார் அதங் கோட்டு அநதனர்.

தாம் எழுதிய இலக்கணத்தை அதங்கோட் டாசிரியரைக் கொண்டு இடைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றத் தொல் காப்பியர் முயற்சிக்குின்றா என்பதையறிந்த அகத்தியனார், தமமுடைய மாணக்கராய அதங்கோட்டு முனிவர்பாற் சென்று, அவரை நோக்கி, “என்னுடைய கருத்திற்கு மாறுபட நடந்த தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூலைச் சங்கத் தில் அரங்கேற்ற நீ கேளறக,” என்று கூறினார். தம முடைய ஆசிரியர் உரைத்த சொல்லைக் கேட்டு அதங் கோட்டு முனிவர் மிக்க மன வருத்த மடைந்தார். அன்பிற் சிறந்த நண்பராகிய தொல்காப்பியனார் பன்னாளும் சென்று,

“என் நூலைக் கேட்டு அரங்கேற்ற உதவி புரிவீராக; உதவி புரிவீராக,” என்று வேண்டவும், அகத்தியர், “தொல்காப்பியர் செய்த நூலைக் கேளறக; கேளறக,” என்று ஆணை யிடவும் கேட்ட அதங்கோட்டு அந்தணருக்கு, இன்னது செய்யலாம் என்னும எண்ணம் தம்முடைய மனத்திற் புலப்படாமையால் அப்பெரியார், இருதலைக் கொள்ளி இடை நின்று வருந்தி ஒருதலைப்படை எழும்பைப் போல் மனக் கலக்க மடைந்து நொந்தார். புலமையிற் சான்ற அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும், சினத்திலும் மிககவராவர். ஆதலால் அதங்கோட்டு முனிவா, “ஐயோ! என்ன செயவேன்? தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூலால் எனக்குக் கெடுதி நேர லாயிற்றே! யாருடைய சினத்திற்கு இலக்காவேனோ? எத்தகைய துன்பத்திற்கு ஆளாவேனோ? அவ்விரு முனிவருடைய சொற்களுள், யாருடைய கொள்கைக்கு உடன் படுவேன்,” என்று எண்ணி யோங்கினார்.

அதங்கோட்டாசிரியருடைய நிலைமை அவ்வாறிருக்க, வெண்டேர்ச் செழியன் ஊழ்வினையின் பயனால் இவ்வுலக வாழ்வை யுதைத்தது தள்ளி உயிர் விட்டான் தமிழ் மககள் செய்த நலவினைப் பயனால், வானுலகத் திருந்த ஐய மாகீர்த்தி திருமதி வந்து பாண்டிய நாட்டை யடைந்தான். அவன், முன்பு தான் எண்ணியதற் கேற்புத் தன் நாட்டை யடைந்தவுடன் யமதங்கி மைந்தரை நாடிச் சென்று, கண்டு களித்துப், பரிவுடன் அவரை நோக்கி, “தமிழ் மொழிபாடும் கடலின் கரை கண் ணொன்றாக அறிஞரே! தமிழணங்கின் உயர்வு யாண்டும் பொலிய நீவிர் அரிய தோர் இலக்கண நூலை யருளி யிருப்பதாய் விண்ணாடர் விளம்ப யான் செவியுற்ற மகிழ்க்தேன். அந்நூலிற் பொதிந்துள்ள அரும பொருள்களை யாராய்ந்து, உம்முடைய அறிவின் பெருக்கை யுன்னி வானவர்வேந்தன் புகழ்ந்து கொண்டாடியதற்கு வரம்பிலது.

அத்தன்மைத்தாய நூலை நீர் ஏன் விரைவில் தமிழ்ச் சங்கத் தில் அரங்கேற்றித் தமிழ் மக்களுக்கு உதவாம விருந்தீர்? விண்ணும் மண்ணும் போற்றத் தக்க இவ்விலக்கணத்தைப் படித்துக் களிக்க யான் விழைகின்றேன். அஃது எங்கே இருக்கின்றது? அதை விரைவில் என்னிடம் கொடுக்க வேண்டுகின்றேன்,” என்று கேட்டான்.

இன்பம் பயப்பச சிறிது நேரம் மாகீர்த்தியுடன் அளவளாவிப் பேசி முடித்த பின்னர் தொல்காப்பிய முனிவர், தாம் இயற்றிய தொல்காப்பியத்தை அப்பாண்டியனிடம் கொடுத்தார். உள என்முடன அதனைப் பெற்றுப் படித்துப் பார்த்த மாகீர்த்திக்கு உண்டான மன மகிழ்ச்சிக்கு அளவே கிடையாது. அவ்வரசன் தொல்காப்பியரைப் பார்த்து, “புலவ ரேறே! நீர் செய்த இவ்விலக்கணத்தைப் போன்ற தொரு சிறந்த நூலை யான் இந்நாளவரை எங்கும் கண்டிலேன். தமிழ் மாகு நோற்ற நோன்பின் பயனால் இந்நூல், உம்மை ஆசிரியராகக் கொண்டு தோன்றியது போலும்! தேவர்கள் பயிலும் ஐந்திர வியாகரணத்தினும் உம்முடைய இலக்கணமே சிறந்த தாகும் என்று யான் துணிந்து சொல்லுவேன். உமமுடைய நூலிலுள்ள பொருள்களின் உயர்வை நன்கு அறிந்தே அன்று இமையவர்கள் அவ்வாறு புகழ்ந்தார்கள். இந்நூலின் பெருமை, வரம்பு கடந்த தாகுமென்பதற் சிறிதும் ஐய மிலது. இதுதனைச் சிறந்த நூலை நீரேன் உலகிற்குத் தந்து தமிழ் மக்களை யுய்யக் கொள்ளாம விருந்தீர்? இவ்விலக்கணத்தின் அருமையை யறிந்து தமிழ் மக்கள், இதைக் கற்று இன்புற மறுப்பரோ,” என்று மொழிந்தான்.

மாகீர்த்தி உரைத்த சொற்களைக் கேட்டுக் களித்த தொல்காப்பியனார், தமக்கும் அகத்தியனாருக்கும் விளைநதுள்ள பழைய பகையைப் பற்றியும், அப்பகையைப்

பாராட்டி அகத்திய முனிவர் அதங்கோட்டு அந்தணரிடம் தொல்காப்பியம் புலப்படாமலிருத்தற் காகச் சொல்லியவற் றைக் குறித்தும் அம்மாகீர்த்தியிடம் எடுத்துச் சொன்னார். அவற்றைக் கேட்டு அப்பாண்டியன் மிக்க சினங் கொண் டான். தொல்காப்பியரை நோக்கி அவன், “புலமை சான்ற பெரியீர்! உம்முடைய நூலைச் சங்கத்தில் அரசங் கேற்றுதல் என்னுடைய கடமை யாகும். யாதொரு தடையுமின்றிநானீக்கே யான் அதைச் செய்து முடிப்பேன். உலக முள்ளளவும் மிக்க சிறப்புடன் விளங்கத் தக்கதும், தமிழ்த் தாய்க்குக் கண்களைப் போன்றதும், தமிழ் மக்க ளுக்கு அமுத மன்னது மாய உயர்ந்ததொரு நூலை, ஒருவர் பொருட்டு மறைத்து வைத்திருத்தல் கூடுமோ? நானாய் முற் பகலில் நீர் கபாடபுரத்துச் சங்கத்திற்கு எழுந்தருளுவீ ராக. யான சென்று இன்றே அதங்கோட் டாசானைக் கண்டு, உம்முடைய நூலை அரசுகேற்றுதலைப் பற்றிப் பேச வேன். தொல்காப்பியத்தைக் கேட்டு அரசுகேற்ற முடியா தென்று அதங்கோட்டு முனிவன் மறுத துரைப்பானான், யானே அச்சங்கத்தில் வீற்றிருந்து அந்நூலைக் கேட்டு அரசுகேறுகின்றேன்; தமிழ் நாடு முற்றிலும் தொல்காப்பி யத்தைப் புலப் படுத்தி, அதை அனைவரும் கற்றுய்யப் பல வகையாலும் முயற்சிகுகின்றேன்,” என்று கூறினான்.

மன்னனுடைய மொழிகளைக் கேட்டுப் புகழ் மிகப் படைத்த புலவராய் தொல்காப்பியனா, பெரு முயற்சி மேற் கொண்டு பல நாட்கள்வரை யுழைத்துப் பல நூல்களையும் செவ்வனே யாராய்ந்து தாம் இயற்றிய இலக்கணம் தக்க பயனை யடைந்த தென்று எண்ணி மிக்க மன மகிழ்ச்சி யடைந்தார்; கல்வியின் அருமையை யறிந்து ஒழுகத் தக்க வர் பாண்டியர் குலத்துத் தோன்றிய மன்னரை யன்றி வேறொருவரும் இவ்வுலகத்தில் இவர் என்று மனத்திற்

கொண்டார். புன்முறுவலுடன் மாகீர்த்தியை நோக்கி அப்புலவர், “அண்ணலே! உம்முடைய கட்டளைக் கிணங்கத் தொல்காப்பியத்துடன் யான் அடுத்தநாள் முற்பகலில் தமிழ்ச் சங்கத்தை யடைகின்றேன். உம்முடைய விருப்பத்தின்படி செய்வீராக,” என்று சொன்னார்.

அப்புலவரிடம் விடைகொண்டு பாண்டியன், அதங்கோட் டாகிரியரை நாடிப் போனான். அவ்வாகிரியரைக் கண்டு சிறிது நேரம் அளவளாவிப் பேசிய பின்னர் மன்னன், தொல்காப்பியனருடைய இலக்கணத்தைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினான். அதங்கோட்டு முனிவரை நோக்கி, “அறிஞரே! தொல்காப்பியனா, தாம் வருந்திச் செய்த நூலைக் கேட்டு அரங்கேற்றப் பன்னாளும உமமைக் கேட்க, நீர் அவருக்கு உதவி புரியாம விருப்ப தேன? உம்முடைய கருத்தென்ன? அந்நூலிற் சிறிது குற்றம் காணப்படுமோ, அரங்கேற்ற முடியா தென்று சொல்லி நீர் அதைத் தள்ளி விடலாமே. அங்ஙனம் செய்தலே அற மாகு மல்லவா? அதனைக் கேளாமல் இருந்தல் அற மாகுமா? அப்படியிருக்க உம்முடைய தன்மைக்கு முறையாகுமா? ஆதலால், நாளைச் சங்கத்தில் நீர் அந்நூலைக் கேட்க மனம் பற்றுவீராக. இன்றேல், நீரும் உம்முடைய ஆசிரியரும் அடைந்திருக்கும் பெருமைக்குச் சிறுமை நேரும். தொல்காப்பியனருடைய திறமையை நீளிர் இருவீரும் அறிவீர். நம் மிருவரையும் அவர் வெறிதே விடார்,” என்று ஒருவாறு அச்சுறுத்திக் கூறினான்.

அந்தோ! குறு முனிவர், தொல்காப்பிய முனிவர், சய மாகீர்த்தி யாகிய மூவருக்கும் இடையில் அகப்பட்டு அதங்கோட்டு முனிவர் வருந்தலானார்; முன்னிலும் மிகக் மனக்கலக்க மடைந்தார். தொல்காப்பியத்திளிடம் மாகீர்த்தி கொண்ட நல் லெண்ணத்தை யறிந்து அவருடைய மனம்

திடுக்கிட்டது. அரசன் சொல்லை மறுத்தற் கின்றி யேங்கி னார்; அசசங் கொண்டார். என்ன செய்வார் அவர்? யார் மொழிக் கிணங்க நடப்பார்? குட முனிவரோ, அவருக்குக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியரும், கடவுளரால் மதிக்கப்படும் பெரியாரு மாவார். தொல்காப்பிய முனிவரோ, உடன பரின்ற அன்பிற சிறந்த பாண்டை நண்பரும், தமிழ் மொழியை முற்று முணர்ந்த முனிவரும், தவததில் மிக்கா ரும், தமிழ் மக்கள் முன்னேற்ற மடைதலைக் கருதிப் பாடு படும் பெருந்தகையானரும், அரிய இலக்கணத்தின் நூலா சிரியரு மாவார். மாகீர்த்தியோ, எடும எடுப்பு மற்ற அறிவும் ஆற்றலும் படைத்த மன்ன னாவான்; விண்ணாடரும் மண னாடரும் போற்றிப் புகழும் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவன்; ஐயம் திரிபு அறியாமை என்னு முக்குறறங்களு மறப் பல கலைகளையும் நன்றாய் ஒதி யுணர்ந்தவன்; தமிழ் மொழியில், அகத்தியனா தொல்காப்பியனா முதலிய புலவர் பெருமக்க ளோ டொப்பப் படித்துத் தோந்தவன். அததன்மையராய மூவருக்கும் இடையில் அகப்படட அதவகோடந் அநதலா ருடைய நிலைமைதான் என்னே!

“மூவரும் வெகுண்டு என்னிடம் வெறுப்புறும் ளிருக்க யான தொல்காப்பியனா இலக்கணத்திற் பல குற்றங் கள கூறி விடுவல்” என்று கருதி அவ்வாசிரியா, மாகீர்த்தி யைப் பார்த்து, “மா மன்னரே! உமமுடைய விருப்பத்தின் படி நானாயச சங்கத்தில் தொல்காப்பியனாருடைய நூலைக் கேட்க எனக்கு யாதொரு தடையும் இலது,” என்று சொன்னார். பிற்பை ஞானறு தான் சங்கத்திற்கு வருவ தாய்ச் சொல்லி அவ்வாசிரியரிடம் விடைபெற்று அரசன், தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான்; சங்கத்தில் நாளை முற்பகலில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப் போதலைப் பற்றி அநகர மாந்தர் பலர்க்கும் அறிவித்தான். அற்றைப் பொழுது முடிந்தது.

குறித்த காலத்தில் மறுநாள் கபாடபுரத்துச் சங்கம் சிறப்புடன் கூடியது. தொல்காப்பிய மென்னும் புதிய தோர் இலக்கணம் புலப்படப் போதலைப் பற்றி நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டும், அந்நூலின் அருமை பெருமைகளை யறிந்தும் இன்புற விரும்பிப் பல திறத்து மக்களும், திரள் திரளாகச் சென்று சங்கத்தினிடமருழுமினர். எண்ணிறந்த செல்வத்திற் சிறந்த சீமாள்களும், செல்வாக்குப் படைத்த அறிஞரும், சித்திரப் பட்டாடைகளை யுடுத்தக் கூட்டங் கூட்டமாகச் சங்கத்தை நாடிச் சென்றடைந்தனர். கணக கற்ற புலவர்களும், புரோகிதர்களும், முககாலங்களு முணர்ந்த ஞானிகளும் கனிப்புடன் அச்சங்கத்தை யனுக் விறறிருக்க லானாகள். புலவர்க ளெல்லாரும் போற்றித் தொழும் அகத்திய முனிவரும் அவவிடத்தை யடைந்து, தமக கென அமைத திருந்த தக்க தொரு மணையின்மீது அமர்ந்தார். அவருடைய மாணுக்கர்களாகிய தொல்காப் பியனர், அதங்கோட் டாசிரியர், துராவிகர், செம்பூடசே எய், வையாபிகனர், வாய்ப்பிகனர், பனம்பாரனர், கழாஅ ரம்பனர், அநியனர், காக்கைபாடினியார், நற்றததனர், வாமனனர் முதலியோர்களும் சங்கத்தை யெய்தித், தங்கள் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த மனைகளின் மீது அழகுடன் உட்கார்ந்தார்கள். பல சிற்றரசரும் அவ்விடத்தைச் சேர்ந்தனர். ஆடை யணிகளை அழகுடன் அணிந்து சயமாகிர்த்தி, சங்கத்தை யடைந்தது, பொன்மடங் கல்கள் தாங்கிய உயர்ந்த தோர் ஆடக மணையின்மீது பொலிவுடன் அமர்ந்தான்.

அற்றை ஞான்று இருந்த தமிழ் மகளின் அழகை யுன்னி அரசன், உவகை பூத்துப் புன்சிரிப்புடன் வீற் றிருக்க, அதங்கோட்டு முனிவர் கேட்கத் தொல்காப்பிய னர், தாம் இயற்றிய நூலைக் கையிற் கொண்டு அரசங்கேற்றத்

தொடங்கி, அவ்விடத்திருந்த மக்கள் அனைவர்க்கும் நன் றுய்ப் கேட்கும்படி முதலி ளிருந்து ஒவ்வொரு சூத்திரமாகப் பாடித்து, முறையே பொருளை யுணர்த்திப், பல எடுத்துக் காட்டுகளுடன் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் கருத்தையும் செவ் வனே விளக்கினார். சூட முனிவருக்கு மன மகிழ்ச்சி யுண்டாகுமாறு அதங்கோட்டு அநாதனர், அப்போதைக கப்போது எழுந்திருந்து, தொல்காப்பியனார் நூற் பொருள் களைத் தடுத்துப் பல விடங்களில் மறுபுனைகள் பலவற் றைக் கூறினார். அந்தத் தடைகட் கெல்லாம் சிறிதும் பின் வாங்காமல் குற்றம் நீங்கத் தக்க விடைக ளளித்து, அகத் தியர் முதலிய புலவர்க ளெல்லாரும் மிக்க வியப்பும் விருப்பு மடைபத் தம் கோளை நிலை நாட்டினார் தொல்காப்பியனார். முடிவில், தொல்காப்பியருடை நூல் குற்ற மற்ற தென்று அதங்கோட் டாசிரியர் ஒப்புக் கொண்டார். சயமாகீர்த்தி கனிப்பின் பெருக்கால் மதி மயங்கிச் சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து வீற்றிருந்தான்.

தொல்காப்பியத்தின் அருந தன்மையை யறிந்து அவ் விடத்திருந்த மக்கள் அனைவரும், மிக்க வியப்புங் களிப்புங் கொண்டனர்; அவ்விடக்கணத்தின் அருமையைப் பாராட்டி வரம் பின்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்; அழித லில்லாத பேரின்ப விட்டை யடைந்தவரைப் போல் மன மிக மகிழ்ந்து செயலற்று நின்றனர். அங்கேற்றுதலாய நிகழ்ச்சி இனிதாக நிறைவேறிய பின்னர், ஆண்டிருந்த பெரியார் பலரும், தொல்காப்பியனாரும் அவருடைய இலக் கணமும் நீடுழி விளங்கப் பலதிறப்பட வாழ்த்தினர்; கடவுளை வணங்கிப் போற்றினர். அப்பெருங் கூட்டத்தின் இடையே மாகீர்த்தி யெழுந்து, தொல்காப்பிய முனிவரைப் பெரிதும் கௌரவித்தான். அன்று கூடிய அச்சங்கம், அனைவர்க்கும் புதிய தோர் இன்பத்தைத் தந்து கலைந்தது.

அந்நாள் முதல் தொல்காப்பியத்தை மாமறை யெனக் கொண்டு தமிழ் செல்லாரும் போற்றிப் பயின்று வரலாயினர். அவ்விடைச் சங்கத்திற்கு அத்தொல்காப்பியமே முதன்மையான இலக்கண நூலாய் இருந்தது. அன்று முதல் இன்றுவரை அவ்விலக்கண மொன்றே தமிழ் மூலகத்திற் பிரமாண நூலாக விளங்கி வருகின்றது.

பகுதி. ௫

மாகிர்த்தி பேரின்ப வீட்டை யடைதல்

தமிழ் மூலகத்திற்குப் புத்தனாரி எனத் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தைத் தென்னாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஒதியுணர், மாகிர்த்தி பலவாறு முயற்சித்ததான்; தன் நாட்டி லிருந்த ஆசிரியாக னெல்லாரையும் வர வழைத்து, அவர்களுக்கு ஏராளமாய்ப் பொருளை வழங்கித் தொல்காப்பியத்தைப் பல பிரதிகளாய் எழுதுவித்துப் பலாக்கும் உதவினான்; அவ்விலக்கணத்தைக் கற்றல், கற்பித்தல் ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்ட பலாக்கும் பொருளைக் கொடுத்தும், நிலங்களை வழங்கியும் உதவி புரிந்தான்; தன்னுடைய உடல், பொருள், உயிர் ஆகிய மூன்றையும் தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்தைக் கருதியே அவன் செலவழித்தான். பன்னாட்கள் அதுவனம் தமிழ் முணங்கின் அருந் தொண்டாற்றி இன்பமாக வாழ்ந்திருந்த பின்னர் அததோன்றல், அந்நிமிஷ இன்பத்தது அறிவன தாளிணையை யடைந்து இன்புறலானான். அவ்வாண்டகை இவ்வுலக வாழ்க்கையினின்று பிரிந்தமைக்குத் தமிழ் நாட்டினர் எல்லாரும், பல

நாட்கள்வரை ஆற்றொணாத் துயரத்திற்குள் மூழ்கியிருந்தனர் ; அமமன்னலுடைய பெருநன்மையை அடிக்கடியெண்ணி மிக வருந்தினர்.

அவ்வரசன் வீட்டின்பத்தை யடைந்து பல்லாயிரமாண்டுகள் கழிந்த பின்னா அவனைப் பற்றி நாம இப்பொழுது படிக்க வேண்டிய தேன் எனப்பலதகுறித்து நீலாநனகு ஆராய்ந்து பார்ப்போம். தனது நென வாழாப் பிறர்க் குரியானானு யிருந்த அப்பெருந்தகையான் தமிழகத்திற்குச் செய்த பெருதனியனே, அமமன்னனைப் பற்றி எண்ண இன்றும் நமமைத நூண்டுகிறது? அவ்வரசலுடைய முயற்சியால் அரசுகேற்றப் பட்டு வெளிப் போதததொல்காப்பியம், இப்பொழுதும் தமிழ் மக்களுக்கு உயிர் எனச் சிறந்து விளங்குகின்றது. செயற்கரிய நப்செயலைச் செய்ததன லல்லவா, அந்த அரசலுடைய புகழ், குன்றினமேலிட்ட விளக்கென எந்நாளும் விளங்குவதாயிற்று? உலக முள்ளளவும் நீடித்திருக்கத் தக்க மல்லிசை யடைத்த மாகீர்த்தியைப் போன்ற பெரியாருடைய வரலாட்கள நமக்கு எத்தனை நன்மை பயக்கு மென்பதை நாம, அவ வரலாறுகளை மனத்திற் கொண்டு நன்றிப் உற்று ரோக்குவோ மாயின் நனகு அறியலாமே.

இதுவரையிற பயமாகாததி வரலாற்றைத் தொடர்ந்து வந்த தமிழ்ச் சங்கத்தின் செய்தியைப் பற்றி மேற் கூறாமல் நிறுத்திக் கொளவோ மாயின், நாம அச்சங்கத்தைக் குறித்த முழுச் செய்தியைச் சுருக்கமாயும் ஒரோ வழி அறிந்தவராக மாட்டோ மல்லவா? ஆகலால், சிறி தளவேறும் அதைப் பற்றி யறிந்து மகிழ்ச்சி யடைவோமாக.

அவ்விடைச் சங்கத்திருந்து தமிழ் மூராய்ந்த புலவர்கள், அசத்தியனார், தொல்காப்பியனார், இருந்தையூர்க்

கருங்கோழியார், மோசியார், வெள்ளூர்க் காப்பியனார், சிறு பாண்ட ரங்கனார், திரையன் மாறனார், துவரைக் கோனார், கீரந்தையார் முதலிய ஐம்பத் தொன்பதின்மர் ளாவார்கள். அவர்கள் உள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றவர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப் பட்டவை, கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை அகவலும், பிறவுமாம். அவர்களுக்கு எடுப்புநூல்களா யிருந்தவை அகத்தியம், தொல் காப்பியம், மா புராணம், இசை நுணுக்கம், பூத புராணம் முதலியனவாம். அவர்கள் மூவாயிரத்து எழுநூற்றியாண்டு சங்க மிருந்தார்கள் என்பர். அவர்களைச் சங்கம் இரீஇனார், வெண்டேர்ச செழியன் முதல் முடத்திருமாறன் ஈறாக ஐம்பத் தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவி யரங்கேறினார், ஐவர் பாண்டியர் என்ப. அந்த ஐவருள் அநாகுலனும் அவன் மைந்தன் சார குமாரனும் அத்தமிழ்ச் சங்கத்தை மாகீர்த்தியைப் போலவே போற்றி வளர்த்து வந்தனர்.

சார குமாரன் என்பான் அநாகுல பாண்டியனுக்கும் ஊர்வசிக்கும் பிறந்த மைந்த னாவான். அநாகுலன் கடவுளர் வன்மை படைத்திருந்தான். அவன், ஒரு நாள் தன்னுடைய அழகிய தேரில் அமர்ந்து, வானகத்தின் வழியே சென்றான். அப்பொழுது, நீர்மேல் நடக்க வல்ல வன்மை பொருந்திய தேவ மகளாகிய ஊர்வசி, பொற்பட்டாடைகளையும் அணிகலன்களையும் அணிந்து மிக்க அழகுடன் ஆண்டு உலாகிக் கொண்டிருந்தான். அவளைக் கண்டு விரும்பி மணந்தான் அவ்வேந்தன். அவனுடைய தேர் சரியாக நின்றழி அம்மங்கையினிடம் அவனுக்கு மைந்தன் ஒருவன் பிறந்தான். தேர் சரியாக நின்றழிப் பிறந்தமையால் அம்மகனுக்குச் சார குமாரன் என்னும் பெயர் வழங்க லாயிற்று.

குட முனிவருடைய மாணக்கருள் சிகண்டியார் என் பாரும் ஒருவராவார். அந்நாருலனுடைய புதல்வன் நன்றாய் வளர்ந்து கல்வி கற்கத் தக்க வயதை யடைந்தவுடன் அவ னுக்குச் சிகண்டியார் ஆசிரியராயிருந்தார். அந்த இள வரசன் இசை யறிதற் பொருட்டு அவ்வாசிரியர், இசை நுணுக்கம் என்னும் நூலை யியற்றினார். அகத்தியனருடைய மாணக்கருள் முதன்மையான பன்னிருவரையும் முன்னமே கூறியுள்ளோம். அப்பன்னிருவரும் சேர்ந்து ஒரு நூலை யியற்றினார். அந்நூல், பன்னிரு படலம் என்னும் பெயரை யுடைத்தாயிருந்தது. முன்னர் கூறிய இடைச சங்கத்துப் பெரு நூல்களுடன் அப்பன்னிரு படலமும் சிறந்து விளங்கி யது. பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னர் கபாடபுரத்துச் சங்க மும் அழிந்தது. மேற் சொன்ன அரிய பெரு நூல்களெல் லாமும் அச்சங்கத்துடே அழிந்தொழிந்தன. அந்நூல்க ளுட் சிற்சில பகுதிகள், பண்டை உரையாசிரியர்க ளாகிய அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினர்க் கினியர் முதலியோருக்குக் கிடைத்திருந்தனவாய்த் தெரிகின்றன. அச்சிறு பகுதி களும் தற்போது நமக்குக் கிடைத்திலவாயின. அதனால், அக்காலத்து பழக்க ஒழுக்கங்களையும், பல வரலாறுகளையும் உண்மைக ளுணங்க எளிதில் நாம் சிறி தளவாயினும் அறிய இயலாதவராயிருக்கின்றோம்.

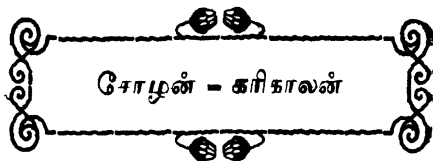
. இனி, மூன்றாவதாய் கடைச் சங்கத்தைப் பற்றியும் சிறிது தெரிந்து கொள்வோம். இப்போதுள்ள மதுரை மாநகரில் முடாத திருமாறன் என்னும் பாண்டியனால் மூன் றாவதாகத் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நிலை நிறுத்தப் பட்டது. அச்சங்கத்தில் வீற்றிருந்து தமிழாசிரியர் புலவர்கள், சிறு மேதாவியார், சேந்தம் பூதனார், அறிவுடை யரனார், பெருங் குன்றார்க் கிழார், இளந் திருமாறனார், மதுரை யாசிரியர் நல்லத் துவனார், மருதனிள நாகனார், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்

முதலிய நாற்பத தொன்பதின்மாக ளாவார்கள். அவர்கள் உள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத தொன்பதின்மர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்ட நூல்கள், முத்தோள்ளா யிரமும், நறறிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும் எட்டுத்தொகை நூல்களும், திரு முருகாற்றுப் படை, பொருந் நாற்றுப்படை, பெரும் பாணற்றுப்படை, சிறு பாணற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, படடினப்பாலை, மலைபடு கடாம் என்னும் பத்துப்பாட்டு நூல்களும், நாலடியார், இனிது நாற்பது, இன்ன நாற்பது, கார நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணை பையபது, ஐந்திணை பொழிபது, திணை மொழி யையபது, திணைமலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், அசாரங்கேவை, பறமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக் காஞ்சி, பலாசி, கைநகில் என்னும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், பிறவு மாம. கடைச்சங்கத்தது நூல்களுள் பல நமக்குக் கிடைக்கிருந்தலால், தமிழ் நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களுந், பல வரலாறுகளுந் நாம் ஒருவாறு அறிபக கிடக்கின்றன.

கடைச்சங்கத்தநாட்குப் பிரமாண நூல்களா றிருந்தவை அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமாக. அவை சங்கமிருந்து தமிழ் நூலாய்ந்தது, ஆயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பதிறநி யாண்டு என்பா. அவரைச் சங்கம் இரீஇயினா முடத்திரு மாறன் முகல உக்கிரப் பெருவழுதி எழுக நாற்பத தொன்பதின்ம ராவா. அவருட் கனியரங்கேறியவா, மூவா பாண்டியா என்பா. முதலிரண்டு சங்கங்களிலும் கடைச்சங்கத்தினால் நாம் மிக்க பயனை யடைந்திருக்கின்றோம். . அக் காலத்தினரால் இயற்றப்பட்ட நூல்களே, இந்நாளில் தமிழ் மொழிகு உயிர் தந்து விளங்குகின்றன. அந்நூல்களை

புணர்ந்து தவிழ் மொழியைப் பண்டை உயர்ந்த நிலைமைக்கு
கொண்டுவரக் காலம் வாய்த்திருக்கிறது. ஆரினும, தமிழ்
மக்கள் அம முயற்சியின்கண் சிறிதும அறிவைச செலுத்து
கின்றனர் அல்லர். தற்போதுள்ள தமிழருடைய நிலைமை
யை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு புண்ணாகின்றது. தன
னுடைய முழு அழகுடன் தவிழ் மாதா இந்நாட்டில் என்று
சுடிக்கப் போகின்றனளோ? அம்மங்கையினிடம் மன
மிரவி எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள சுரக்கும்
காள், வருகாளோ?

சோழன் - கரிகாலன்

முதற் பகுதி

அரசுரிமைக் குரிய மைந்தன் பிறப்பு

உலகங்கள் தோறும் தன் ஒப்பற்ற ஒளியை விசிப்
பொருள்களை விளக்கிக் காக்கும் பகலவன் வழித்
தோன்றியவனும, ஒரு புறவின் உயிரைக் காப்ப
தற்காகத் தன்னுடைய உடல் முழுவதையும் கொய்து
வழங்கிய மாபெரும் வள்ளலு மாகிய சிபி என்னும் மா
மன்னன் மரபில் உதித்தவா என்று அனைவராலும் சொல்
லப்படும் சோழா, தென்னாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியை
நெடுங் கால் மனவும் அரசாண்டனர். அந்நிலப் பகுதியைச்
சோழ நாடு, சோணாடு, சோழ மண்டலம் என்று பலரும்
சொல்லுவா. பொன் கொழிக்கும் தீம்புனல் நிறைந்த
பொன்னி, ஊடுருளிப் பாயும் அந்நாட்டின் வளப்பத்தைப்
பாராட்டிப் புனைநதுரையாடாத பெரியார் இவர்.

அந்தச் சோழ மண்டலம், ஒப்பற்ற நீர்வளமும் நில
வளமும் படைத்த மிக்க செழிப்பான நாடாகும். அந்
நிலத்திற் பாயும் கங்கையினும் புனிதமாய் காவிரி யாற்றில்
எந்நாளும் நீர் நிறைந்திருக்கும். அதனால், சோணாட்டிற்குப்
புனல் காடு என்னும் ஒரு பெயரும் உண்டாயிற்று. காவிரி
யாறும், அதன் கிளைநதிகளும் சோழ நாட்டில் எங்கும்

பரவிப் பாய்வதனாலும், அந்நாட்டு நிலங்கள் மிக்க உரம படைத்து நல்லனவாய் இருப்பதனாலும் நெல் முதலிய உணவுப் பொருள்கள் அங்கு ஏராளமாய் விளைகின்றன. அந்நாட்டில் விளையும் நெற்பயிர்கள், முழ அளவினும் நீளமாய்க் கதிகள் விடும் ஒரு கட்டித் தான் அடித்தால் கல நெல் காணும். மேதக்க சோழ வளநாடு சோழனைத்து என்று சொல்லி அந்நாட்டின் வளப்பததைப் பெரியார புகழ்ந் திருக்கின்றனர். சோழநாட்டில் எப்பொழுதும் பஞ்சம் தலை காட்டுவ தில்லை. அந்நாடு மிக்க வளப்பம் பொருந்திய தாதலின, அதை யாண்ட ஓவவோரா அரசதரும் வளவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் ஒன்று வழங்க லாயிற்று. சோழன் வளத்தில் மிக்க அந்நாட்டிற் கடவுளர் கோயில களும் எண்ணிறந்தனவாய் இருக்கின்றன.

தென்னாட்டை யாண்ட முடியுடை முவேந்தர்களுள் சோழ மன்னர், மிகப் பழமையானவராய்க் காணப்படுகின்றனர். அவ்வரசர் குலம், தமிழ் நாட்டிற் குடியேறிய காலம் இன்னதுதான் என்று வரையறுத்துச் சொல்லப் போதா சான்றுகள் கிடைத்தில. அக்குலத்தினர், சரித்திர காலத்திற்கு முன்பே தென்னாட்டிற் குடியேறியவராய் இருக்கின்றனர். முதற் கரிகாற் சோழனுக்கு முற்பட்ட சோழ வரசருடைப காலங்களையும் வரலாறுகளையும் நமக்கு நன்றாய் அறிவித்தற் குரிய சாசனங்கள் இல் வரலின. ஆதலால், பழைய வரலாறுகளை யாராயும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர், சோழர் குலத்தினை முதற் கரிகாலனையே முதன்மை யாகக் கொண்டு பல வரலாறுகளையும் ஆராயவ ராயினர்.

சோழ வரசர்களுக் குரிய தலை நகரங்கள் ஐந்தாகும். அவை, கருவூர், உறையூர், திருவாரூர், திருச்சேய்நூர், காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்பவையே யாம். தஞ்சை, காஞ்சி முதலிய வேறு சில நகரங்களும் அம்மன்னர்களுக்

குத் தலை நகரங்களாக இருந்தனவாய்த் தெரிகின்றன. கோழியூர் என்றும் சொல்லப்படும் உறையூரைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு ஏறக் குறைய இரண்டாயிர மாண்புகளுக்கு முன் சோழ நாட்டை யாண்டிருந்த மன்ன னொருவன், மைநதர் இருவரைப் பெற்றிருந்தான். அச்சோழன், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி என்னுமா பெயரை யுடைய மன்னனே யாவான் என்று சிலர் கூறுவர். அநதப புதல்வர் இருவரும் முதலோனுக்குச் சேட்சென்னி என்றும், இளைபவனுக்கு இளஞ் சேட்சென்னி என்றும் இளையோன் என்றும் பெயர்கள் வழங்க லாயின. அநத மைந்தர் இருவரும் செவ்வனே வளர்ந்தது, பல கலைகளையும் நன்றாய்க் கற்றனர். அரசியலை யேற்றற் குரிய தக்க வயதையடைந்தவுடன் சேட்சென்னிக்கு முடிசூட்டப் பட்டது. அவன், அழகிய பெண் னொருத்தியை மணந்து சோனாட்டை நீதி நெறிக் கிணங்க அரசாண்டு வந்தான்.

இளஞ் சேட்சென்னி தோள் வன்மையிலும், வீரத்திலும், கொடையிலும் மிக்கவனு யிருந்தான். வல்ல இளைஞர் பலர், அவனுக்கு உயிர்த் துணைவராய் இருந்தனர். அவ்விளையோன், படைவர்களை யெதிர்த்துச் சண்டை செய்து வெற்றி பெறத் தக்க வழிகள் பலவற்றைத் தன்னுடைய நண்பர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் கற்பித்து வந்தான்; மறபோர் புரிவதிலும் மிக்க திறமை யுடையவர்களாய் விளங்க அத் துணைவர்களைப் பழக்கினான். சண்டை செய்வதில் நிகரற்ற வல்லமை படைத்ததுக கைதோந்த அழகிய பல தேர்ப்படைகளை யுடையவனு யிருந்த அந்த இளையோன், தன்னுடைய அண்ணனுக்கு இள வரசனு யிருந்து பேருதவி புரிந்தான்; தன் தேர்ப்படைகளைக் கொண்டு மாற்றரசர்களை யெதிர்த்துப் போரில் வென்று, அவர்களுடைய நாடுகளைக் கைக் கொண்டு மிக்க புகழுடன் விளங்கினான். அதனால் அவன்,

உருவப் பஃறோர் இளஞ் சேட்சென்னி என்னும் காரணப் பொய்யையும் பெற்றான்.

அந்த இள வரசனுடைய திறமையையும் பெருமையையும் கண்டு சேட்சென்னி, அள விறந்த வியப்பை யடைந்தான் ; தன்னுடைய தம்பியி னிடம் மிக்க விருப்பங் கொண்டான் ; அரசியலையும் அவனை நடாததி வர விட்டுத் தான் இன்பத்துடன் அரண்மனையி லிருந்து நாடகளைக் கழிக்க லானான். உடனடிற் றதர்ராய அவ்விருவரும், தமக்குள் யாந்தொரு மன வேறுபாடு மின்றி யொழுதி வந்தனர். இளஞ் சேட்சென்னி மூத்தோ டுடைய மொழிக் கிணங்க நடந்து, அந் நெறியி னின்று சிறிதும் பிறழாமல் நாட்டை யாண்டு, குடி களுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேரா ளண்ணம திறமையுடன் நாட்டைப் பாதுகாத்து வந்தான் ; அரண்மனைக் குரிய நிலங்களை யெல்லாம் செவ்வனை பயிர செய்ய எளிய குடி களுக்கு விட்டான். பயிர் த னொழிவைப் பெருக்குகிலும், ஏழைகளைக் காப்பதிலும், அவன் மிக்க விருப்ப முடைய வனு யிருந்தான். தன்னுடைய ஆளுகைக்குக் கீழ்ப்பாட்டி ருந்த சிற்றரசர்களிட மிருந்தும், குடிகளிட மிருந்தும் குறித்த காலங்கள் தோறும் தக்க முறைப்படி அவன் வரியை வாங்கினான். பதை மன்னர் அந்த இள வரசனுடைய பெயரைக் கேட்டாலே வெருக் கொண்டு நடுங்குவ ராயினர். அமமன்னனுக்குத் தாங்ஙன கட்ட வேண்டிய பகுதிப் பணங்களை மாற்றரசர்கள், காலந் தோறும் தவறுதலின்றிச் செலுத்தி வர லானார்கள்.

நாடகன் சில கழிந்தன. அழுந்தூரி லிருந்த வேளாளர் வீட்டுப் பெண் னொருத்தியை இளஞ் சேட்சென்னி, தன் குலமுறைக் கிணங்க மணம் புரிந்தான். அப்பெண், இரும்பிடர்த் தலையார் என்னும் தன் னேரிலாத தமிழ்ப் புலவர் ஒருவருடைய தங்கை யாவாள். தம்முடைய

நிலங்களைத் தம கீழிருந்த குடிகளுக்குச் சிறிது சிறிதாய்ப் பகுத்துக் கொடுத்து உழுவித்து, அக்குடிகளிடமிருந்து இறையைப் பெற்று உண்டு வாழ்ந்திருந்த வகுப்பினரே, வேளாள ராவர். முற்காலத்தில் தமிழ் வரசர்க்கு நீங்காத துணைவராயும், மண்டில மக்களாயும், தண்டித தலைவராயும் அக்குலத்தினர் இருந்தனர். அவ்வகுப்பினர் முன்னாள் சோழ வள நாட்டிலுள்ள பிடலூர், அழகூர், நாங்கூர், நாஜா, ஆலஞ்சேரி, பெருஞ்சிக்கல, வல்லம், கிழா முதலிய பெரிய ஊர்களில் வாழ்ந்திருந்தனர்; வேள், அரசு, காந்தி முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றுத் தமிழ் நாட்டிற் சிறப்புடன் விளங்கினர். அவ்வேளாளர், துவரையமபதியி னின்ற குட முனிவருடன் தமிழ் நாடு போந்த வேளிர் ஆவர் என்றும், துவாரகையை யரசாண்ட நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணல மரபைச் சேர்ந்தவர் என்றும் சொல்லப்படுகின்றனர். அதனால், அக்குலத்தினருடைய பெண்களைத் தமிழ் வரசர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்கள் விருமபி மணம் புரிந்து வந்தார்கள்.

திருமணத்தின் பின்னர் இளஞ் சேடசென்னி, தனது கென அமைத்த தோர் அழகிய மாளிகையில் தன்னுடைய மனைவியுடன் இனிதாக வாழ்ந்திருந்தான். அவனுடைய மனைவி, 'அழகில் திருமகளையும், நாபில் அருந்ததியையும் ஒத்திருக்கின்றாள இவள்' என்று பலராலும் புகழ்ந்து பேசத் தக்கவளாய் விளங்கினாள். அநநவகை, கொண்டலையே கண் கண்ட தெய்வமாக எண்ணித் துதித்தும், கற்பெனப் படுவதுசொற்றிரம்பாமை என்பதையே நோன்பாகக் கொண்டு கணவனுடைய சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தும், நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்களுக் குரிய நாற்குணங்களையும் நல்லணிகலன்களாகக் கொண்டு கணவனுக் கினியளாயும் ஒழுகினாள். இனியோ

னும், அவனுடைய மனைவியும் மன மொத்து அன்பும் அருளும் உடையவராய் இல்லற வாழ்க்கையை நல்லற வழியே இன்பத்துடன் நடத்தினர்.

அங்ஙனம் சில நாட்கள் கழிந்தன. அப்பெண்மணி கருக் கொண்டாள். அதை யறிந்து இவளு டு சேட்சென்னி மிக்க களிப்பை யடைந்தான்; அறிவிலும் ஆற்றலிலும் சிறந்து விளங்கத் தக்க மைந்தன் ஒருவனைத் தனக்கு அரு ளுமாறு வேண்டிக் கடவுளை அல்லும் பதலும் துதித்து வழிபட்டான். அவனுடைய இல்லக் கிழத்தி கருக் கொண்ட பொழுதே மூத்தோனுடைய இல்லாளும் கருப்ப வதி யானாள். தன் மனைவியின் நிலைமையைக் கண்டு சேட் சென்னியும் மிக்க மன மகிழ்ச்சி யடைந்தான். தம்முடைய கருப்பங்கள் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து வர அம்மாதர், மக்கட் பேரஹை யடைதற் குரிய காலத்திற்கு அணிததாயினர்.

அப்போது, வருவதை யறிந்து கூடும் நிமித்திகள் ஒருவன், அவ்வரசர் கோயிலை யடைந்தான். அந்தச் சான் றேனைச் சேட்சென்னியும், அவனுடைய தம்பியும் அன் புடன் வரவேற்று, அவனுடைய இணையடிகளை வணங்கி நின்றனர். ஆகி மொழிந்து அவ்வரசரை நோக்கி நிமித்தி கன், “திருவுடை மன்னரே! நீவிர் இருவரும் எந்நாளும் இன்பமே எய்தி வாழக் கடவீர். உம்முடைய குலப் பெருமை, அளவிடற் கரிய தாகும். உம்முடைய முன்னோர் கள், ஆறமேற்கொண்டு மறங் கடிந்து, வீரத்திலும் கொடையிலும் ஒப்பற்றவர்களா யிருந்து, இத் தென்னாடு முழுவதையும் செங்கோ லோச்சிக் காத்தார்கள்; பல கோவில்களைக் கட்டிக் கடவுளை வழிபட்டார்கள்; எண்ணிறந்த குளங் களை வெட்டியும், ஏரிகளைக் கட்டியும், சோலைகளை வைத் தும், சாலைகளை யுண்டாக்கியும் மக்களுக்குப் பல வகையில் உதவி புரிந்தார்கள்; தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியை மிகப்

பாசாட்டியும், கமிழ்பட்டவர்களுக்கு ஏராளமாய்ப் பொருள் நிலம் முகவியவற்றை வழங்கியும் போற்றினார்கள். அதன்கையிற் பெருந்தன்மை வாய்ந்திருந்த மன்னர் மரபில் தோன்றிய நீளிரும், நறகுண நறசெயல்களுக்கு உறைவிடமாயிருக்கின்றார் எனப்பதை பெருக தியம்பப் பான விதழிவனேன. கோலகோடாமல் அரசாணி குழுகளாகுநோரும் துன்பங்களைக் துடைத்து, யாவாகும் இனப் முண்டாய்க்கின்ற நீயி, எல்லாம் வல்ல சிருந்தரணி அருளால் பல புகழ்செலவங்கையு மெபசிப் பட்டாணி இனிகாக வாழவியா யாதொரு குறையும் உலா வண்ணம் அக்கடவுள் உமையைக் காத்தளிப்பாரா,' என்று மொழிவான

நிமிக்கிகள் உரைத்தவற்றைக் கேட்டு அவ்வரசர் இரு வருட உவகை கொண்டனா; அந்த அறிஞன் கோங்கி, “பெரியா! எம்முடைய குடிப் பெருமையை விளக்கத்தக்க சிறாச மைநசன எமக்குப் பிறப்பாரா?” என்று கேட்டனா. சிறிது நேரம் ஆழ்ந்திருந்துடன் இரு சரினபு அந்நிமிக்கின, அரசரைப் பார்த்து, ‘மரிசொமன முடைபா! நம் மிருவா மனைவியரும் இன்றே சிவப்பப் பெற்றை படைசுருரியவரா யிருக்கின்றனா. அவ்விருமாத நம் அண்டினர் களையே பெறுவா என்பதில் ஐயமில்லை. அயிவம், இறறைப் பொழுக்கக் கடந்து நாளைக்குப் பிறங்கும் மைநதனே உம்முடைய குடிப் பெயரை விளக்கி, மிக்க முழுடன் இவவுலகம் முழுவதையும் ஒரு குடையின்கீழ் ஆளவான. அப்பதலவனுக்கு முடிசூட்டலே நல்ல தாகும்,” என்று கூறினான்.

அம்மொழிகளைச் செவியுற்ற மன்னர் இருவரும் களிப்படைந்து, அப்பெரியோனைப் பார்த்து, “அறிஞரே! எமக்குப் பின்னா இந்நாட்டைச் செவ்வையாகக் காக்கக் கூடிய புதலவனையே யாம் அடைய விரும்புகின்றோம். மூத

தோனே அரசரிமையை யேற்கக் கூடியவனாவான் என்றும் முறையைக் கடைப்பிடித்த தொழக யாம் இசுக்கின்றேம அல்லேம். சூததோனாக காயினும், அன்றி இளைபோனாக காயினும் நீர் சொன்ன ஓரையில், அராநாதர குரிய அமைப்புடன் பிறக்கும் மைந்தனே இந்நிலைதான் கடைவன்," என்று இசைத்தனா. அதற்கு அச்சாவேறா, "உப முடைய மனத துணிவு சாட்சி நிறத்தே தாம்," என்று பதிலுரைத்துப் பன்முறவா உகண்டான்.

மன்ன நடன சிறிது நேரம் இன்பம் பரப்ப அள வளா விப பிபி முடித்து அந்நிமித்தகன், அவ்வரசரை வாழ்ச்சி. விடை கொண்டு அவிடகதை விட்டு அகன முன. இணை டொரு நாழிகை கழிப மனனிக விருவரும், மகப்பெறு நோய்க் குளளாகி மிக வருகினா. சூததோன் பனை, அந்நாளாய் பொழுதி ஓர் ஆண துழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான். அப்புதலவன் பிறத்தவுடன் சேடசென் விடும், அவ் வுடைய இவ்வளவின் உறவின் முறைபினரும், அந்நிறைத் துயரத்திற் குளளானார்கள். அவரகளுடைய மனங்கள் கலங்கின; முகங்கள் வெறுபட்டன. "ஐயோ! இளையோன் மகன் தாய் பெய்திப் பிறக்கப் போகின்றானே! நயிச்சிகன் சொன்ன வண்ணம் அப்புதலவனே இந்நாட டைக் கைப்பற்றி மாளும் தனமை படைவான்," என்று எண்ணி அவர்கள் உளைந்தார்கள். இளையோன் பன்னி ஆன்று பிள்ளையைப் பெற்றான் அல்லன். அவன் அடைந் திருந்த நோயும் சிறுநீர் குறைத்துக்கொண்டே வரத் தொடங்கியது. அறைப் பொழுது முடிவடைந்தது. சேட சென்னிகுக் குறை நோய்தது என்று சொல்லுதற்கு அறி குறியாமாறு பேரிருள் மூண்டு முந்தது.

மறுநாட் பொழுது புலந்தது. தன் குலப் பர்வை விளக்கப் பிறக்கும் மைந்தனைக் கண்டு களிக்க பேரவாவுடன்

வருவானப் போலக் கதிர்ச்செல்வனும், குணதிசையினின்று வானகத்தை நாடி மேற்கிளம்பினான். சோழ வரசகுடைய வீரத்தைக் கண்டு அஞ்சி யோடும் மாற்றலரைப் போலக் கங்குலாகிய நங்கையும் நாணி நடந்தான். நிமித்திகன் கூறிய நல் லோரை நடிக்க வாயிற்று. அமுர்தூர் வேண்மான் ஓர் ஆண்மகவைப் பயந்தான். இளஞ் சேட்சென்னி உள மிக மகிழ்ந்தான். சேட்சென்னியும், அவனுடைய மனைவியும், அவரை சேர்ந்த மற்றையோரும் அப்பிள்ளையினிடம் பொறுமை கொண்டனர்; மன மிக வருத்தினர். தாய் வயிற் றிருந்து தாய் மெய்திப் பிறந்த அம்மைந்தன், அழகிய வடிவமும், அகன்ற மார்பும், அம்மார்பிற் செம்பொறியும் உடையவனாய் மா மாயனைப் போலக் காணப்பட்டான்; கண்டவர் கண்களையும் மனங்கனையும் கவரத் தக்க பொலிவுடன் விளங்கினான். அப்பிள்ளையைக் கண்ட பலரும், பெருங் களிப் பெய்திக் கொண்டாடினர். தமிழ் நாடு முழுவதையும் ஒரு குடையிற் சேர்த்து ஆளுதற்குரிய மைந்தன் தமக்குப் பிறந்தான் என்று அப்புதல்வனுடைய பெற்றோர், உள மகிழ்ந்து, உடல் பூரித்து, அறங்கள் பலவற்றைச் செய்தனர்.

பகுதி. ௨

இளையோன் மைத்தனுக்குற்ற இடுக்கன்கள்

அதிகரிமை பெய்தித் தமக்குப் புதல்வன் பிறந்தான் எனக் கொண்டு இளஞ் சேட்சென்னியும், அவனுடைய இல்லக கிழத்தியும், மிக்க வருத்தத்தை யடைந்த வறிய நெருவன் பணக் குளியலைத் தன்னெதிரிற்

கண்டதைப் போலவும், உண்ணக் கூடிய உணவை யிழந்த ஒருவன் தேவாமிருதத்தைப் பெற்றதைப் போலவும், வெம்மைமரினால் வருந்தி யலைந்த ஒருவன் கற்பக மரத்தின் நிழலை யடைந்ததைப் போலவும், உலக இன்பங்களை வெறுத்து ஒடிய ஒருவன், தன் எதிரில் ஞானசாரியர் ஒருவர் இருக்கப் பாதத்தைப் போலவும் அன றிறந்த மகிழ்ச்சிக் குள் ளாயினான். அவ்விருவரும், ஏழையாகிய ஒரு வேளாளன், தான பழிபிட்ட வயல நற்பயனை, தரக் காக்கும் செயலைப் போலவும், ஒப்பற்ற கல்வியைக் கற்க னிரும்பினோன், தன்னுடைய ஆசிரியர் கற்பித்த பாடங் களைக் காப்பாற்றுகின்ற செயலைப் போலவும், மனுமுறைக் கணங்க அரசியலை நடாத்துகின்ற மன்ன னொருவன், தன் ஆளுகைக் குடாட்ட குடிகளைக் காக்கும் செயலைப் போல வும், தாம் பெற்ற பிள்ளையைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்க் காப்பாற்றி வந்தனா

நாடோறும் அழகுதூர் வேணமான், தான பயந்த அநுமருந்தன்ன குழந்தையை நன்றாய் நீராட்டியும், நாய ஆடைகளால் அப்பிள்ளையின் உடம்பைத் துடைத்தும், அக்குழந்தையின் செனிகளிலும் உருதியிலும் தங்கிய நீரை நுதி அப்புறப் படுத்தியும், வாயின எச்சற் றுளி கொண்டு இழைத்த நிலப் பொட்டிடும், அழகுடன் விளங்கக் கண் களுக்கு மை தீட்டியும், காலங்களுக்கு சதவகைகளையும் தண்டைகளையும் பூட்டியும், பொன்றா செய்த அரை ஞாண் கயிறறை இடையிறு கடடியும், புளி நகங்கள் சோந்த பதக்கத்தையும் முத்தமாலைபையும் ஐம்படைப் பூணையையும் மார்பில் தொங்க அணிந்தும், பொற்காப்புக் களைக் கைகளுக் கிடும், நெற்றிமேல் சுட்டி யொன்றைச் சுட்டியும், நல்லாடைகளை யுடுத்தியும், அமமைநகங்க ளுன்னுடைய இரண்டு கைகளாலும் வாரி யெடுத்தும், மா

போடு அணைத்து, உச்சி மோந்து முத்த மிட்டு மகிழ்ந்தும், கண்மிசசல் போக்கியும், அன்புடன் பால் உண்பித்தும், பசும் பொன்னுற் செய்த தொட்டிலிற் படுக்க வைத்துக் களிப்பாள். இளையோனும், தன்னுடைய புதல்வனை ஒவ்வொரு நாளும் பன்முறைக கண்டு களித்து, முத்த மிட்டு மகிழ்வான்.

இளையோனும் அவனுடைய மனையாளும், தம்முடைய புதல்வனை அங்ஙனம் பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து வர, அம்மைந்தன் வளர்பிறைத் திங்களைப் பேரல் நாளுக்கு நாள் உருவத்திலும் அழகிலும் வளர்த்து வந்தான். சில ஆண்டுகளுக்குள் ஒருவன்பின் ஒருவனாக மைந்தர் ஒன்பதின்மர் மூத்தோனுக்கு உதித்தனா. இளந்த சேட்சென்னி பெற்ற மைந்தன் உயிரடன் இருப்பானாயின், தன்னுடைய புதல்வர்க்கின்றி அரசியலை அமமகன் கைகொள்ளுக. டியாவனாவான் என்று கருதி, அப்புதல்வனுடன அவனுடைய தாய் தருகையரையும் கொல்ல மனத்திற் கொண்டு சேட்சென்னி, பல்வகைச் சூழ்ச்சிகளைச் செய்தான். இளையோன், தன்னுடைய தமையன் கொண்டிருந்த வருச நெய்தலை யுணராதவனாய் அக்கொடிப் பாண்டம் அன்புடன் ஒழுக்கி வந்தான்.

மூத்தோன் கொண்டிருந்த கள்ள உள்ளத்தை இளையோனுடைய மைமதுனராகிய இருமபிடர்த தலையா, எவ்வகையினாலோ அறிந்து கொண்டார். அதனால் அவர், தம்முடைய தங்கையின் வீட்டில் தங்கி யிருந்து, அவருக்கும் அவளுடைய கொழுநனுக்கும் மைந்தனுக்கும் யாதொரு தன்பமும் நேராமற் செய்ய எண்ணிக் காவல் பூண்டார். அப்புலவர்பெருமானுடைய அரிய காவலால் சேட்சென்னியினுடைய கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைவேறாதற் கின்றி யொழிந்தன. இளையோனுடைய புதல்வனை எவ்வாறாயி

னும் கொல்ல வேண்டு மென்று எண்ணி உறுதியாகத் தீர்மானித்த கொடும் பாவியாகிய அச்சேட்சென்னி, தன்னுடைய கருத்தை முடித்தற்கு ஏற்ற காலத்தை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். இரும்பிடர்த் தலை யாரால் அகக்கொடு தொழிலாளனுடைய கெட்ட எண்ணத் திற்குச் சின்னான வரை இடையூறு உண்டா யிருந்தது.

அந்நிலைமையில் ஒருநாள் அறிவுடைபு ஸ்வராகிய இரும்பிடர்த் தலைபார, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தம் முடைய தங்கையின் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றிருந் தார். அவ்வேளைச் சேட்சென்னியும் அவளைச் சேர்த்தவர் சிலரும் ஒன்று கூடித் தள்ளத் தன்மைபால் இளையோனு டைய மாளிகையைத் திக் கொண்டு வராயினர். சமூதியில் எல் லாப பக்கங்களிலும் நெருப்புப் பற்றி அண்டெரித்தனபால் இளஞ் சேட்சென்னியும் அவனுடைய பன்னியும் திக் கிட்டு, நாலாப பக்கங்களிலும் ஒடிப் பாய்க்கணர்; மாளிகை யின் உள்ளிருந்து வெளியேறுகற் செயலமைபால் துடி துடிக்கணர்; பதை பதைக்கணர்; துள்ளிக் குதித்தணர்; அழுது வருத்தினர்; பல்லாறு களியறறினர்; சிங்கத் தணர்; மெய் மறத்தணர்; பங்கிற் பிழை வீழ்க்கணர்; நிக் கிரையாயினர்.

மாளிகை நன்றிப் பிப்பற்றி யெரிந்து கொண்டிருந்த போது வெளியிற்போயிருந்த இரும்பிடர்த் தலையார் தீரும்பி வந்தார்; விட்டின நிலைமையைக் கண்டார்; நடு நடுங்கினார்; “ஆ தெய்வமே! ஐயோ கடவுளே!” என்று கூறி யறறினார்; பெருமூச்சு செறித்தார். அவருடைய உயிரும் உடலும் பதை பதைத்தன; துடி துடித்தன. தம் முடைய உயிரையும் உடம்பையும் சிறிதும் பொருட்படுக் தாமல் அவர், நெருப்புக் கிடையில் அம்மாளிகைக்குள் நிக் கொணப் பாய்ந்தார்; தமக் கெதியில், தியால் பிடிக்கப் படா

மல் புகை நிறைந்திருந்த ஆண்டோ ரிடத்தில் தம்முடைய மருமான், மனம்பதைக்க, உடல் நடுங்கத், துள்ளித் துடித்து, அலறி யழுது கண்ணீரும கம்பலையுமா யிருந்து, அரிதிற் புலப்பட, உயிரை உடல் நாடுவதைப்போல் அப்புதல்வனை இரு கைகளாலும் வாரியெடுத்து, அமுதமாகக் கருதி மாபோடனைத்துக் கொண்டு சந்தியில் திருமபி நெருப்புக் கிடைபிற புதுநது மாளிகையின் வெளிப்புறத்தை மிக விரைவில் அடைந்தார். ஆ! அகதமிழ்ப் புலவருடைய வீரச்செயலை எதற்கு ஒபபிடலாம்? அபபெருந்தகையார் செய்த பேருதவியைப்போல் யாரா, யாண்டு செய்திருக்கின்றனர்? அறிவுடையார் செயலக் ளைலலாம் அவ்வாறே இருபபன போலும்!

இணையற்ற வீரத்துடன் தமமுடைய தங்கையின் செல்வக் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு மாளிகையினின்றும் புலவர் வெளியேறிய காலத்து, அச்சிறுவனுடைய கால் ஒன்றில் நெருப்புப் படடுச் சிறிது தீங்கை விளைவித்தது. அக்காலின் மேற்புறம் சிறிதளவு கரிந்துவிட்டது. அதனால், அம்மைந்தனுக்குக் கரிகாலன் எனலும் பெயர் உண்டாயிற்று. வீட்டுக்குத் தீயிட்டுத், தாம் அடையதற்கு கிலலாமல் வீட்டின்பதற்கும்தீயிட்டுக் கொண்ட கொடியவர், தம்மால் நெருப்புக் கிரையாகப் படட மாளிகையினின்றும் யாராயினும் உயிருடன் வெளியேறுகின்றனரா என்று ஓர் இடத்தில் மறைந்திருந்து, உறுபுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பெருந் தீயினுக்குச் சற்றும் அஞ்சாமல் வீட்டினுட் புருந்து தமமுடைய மருமானுடன் வெளிப்போந்த புலவர் பெருந் தகையாரைக் கண்டு அக்கொடிய பகைவா வியப்படைந்தனர்; ஒடிப் போய்ப் புலவரையணுகி, அவரிடம் இருந்த சிறுவனைப் பற்றி வன்மையால் இழுத் தெடுத்ததுச் சென்றனர். வஞ்சனையால் சிதைத்துக்

கொல்ல வேண்டு மென்று நினைத்துச் சேடசென்னி, அப் புதல்வனைச் சிறையிட்டுக் கட்டளை யிட்டான். அப் பொழுதே அவ்வரசனுடைய எவலாளர், அந்தச் சிறுவன் யழைத்துச் சென்று சிறையி லடைதனா. அச்செயலைப் பார்த்து இருமட்டிடர்க் தலையார, புனிற்றினங் கன்றை யிழந்த பசுவைப்போல் மனந் தலக்க மடைந்து, வருந்தி யேங்க லானா.

என்னே ! சின்னஞ் சிறுவனுக்குச் சேடசென்னி யிழைத்த தீங்குகள், அமமமம் மிக்க கொடியன ! கேடப வாக்கே மனந் தலக்க முண்டாகின்ற தென்றால், அவற்றை நேரிற் பார்த்த இருமட்டிடாத தலைபாரும், மறறைப் பெரிய வரும் எனன பாடு படாரா ? உயாதத் துலத்திற் பிறந்த சேடசென்னியனுடைய மதிர்நிலைகை என்னென்று சொல் லலாம் ? அரசன் அன்று கொன்றால் தேயவம் நீன்று கொல் லும் எனவும் ஆன்றோருடைய அரிய மொழியை அமமூட மன்னன் அந்நதிலன் போலும் ' சிறையி லடைக்கப் பட்ட சிறுவனுக்கு நோத்த துன்பங்களை எண்ணி யாடலாம் வருந்தாரா ?

சிறைப்பட்ட நரிதாலன் துபரக கடலுக்குள் மூழ்கிய வனார் மிக வருந்தலானான் ; தனனுடைய தாய் தந்தையர் இறந்தனர் என்பதை யறிந்து கல்லும்கரைநதுருகப் புலம்பி வருந்தினான் ; தன் உயிரைக் காத்தளித்த பெறலுநம் அம்மா னிடமிருந்து பிரிந்தமைக்கு மனம் பொருமல் நைந்தான் ; சேடசென்னி இழைத்த பொல்லாங்கை உன்னி யுன்னி மன முருதினான் ; தீயினால் தன் காலில் உண்டாகிய புண் ணின் ரோய்க்குச் சில நாட்கள்வரை மிக வருந்தினான். ஒவ்வொரு நாளுந் வேளைதோறும் தவறுத ளின்றி அவ னுக்குத் தக்க உணவு கிடைத்திலது. அதன்பொருட்டு மன மிக உளைந்தான் அவன். அச்சிறைச்சாலைக் கருதி

விருந்த தெருயிற் பிள்ளைகள் பலர், துள்ளி விளையாடுவ ராயினர். அச்சிறுவரைப் பார்த்தபோ தெல்லாம் கரிகால னுடைய மனம், சொல்லொணாத் துன்பத்திற் குள்ளாயது. அப்பிள்ளைகளைப் போலத் தான் விளையாடுதற் கின்மையை நோக்கி அவன், தேமபித தேமபி யமுதான். இளஞ் சேட சென்னியினுடைய உயர்ந்த தன்மையை மனத்திற் கொண்டு சிறைத் காவலருட் பலா, கரிகாலனிடம் மிகக் இரக்கங் கொண்டிருந்தனர்; அந்தச் சிறுவன் மன வருத்த மடைந்த போதெல்லாம் அக்காவலா, அவனுக்கு இனப முண்டாகு மாறு பேசினா; பழங்கல், பண்ணிகாரங்களா, பால்முதலிய வற்றைக் கொணாந்து கொடுத்த அப்புதல்வனை யுண்பிக் கலாயினர்; அரசன் அறிபா வண்ணம் அம்மைந்தனுக்கு வேண்டிய உதவிகளை யெல்லாம் அடிககடிச் செய்து வந்தனர்.

பகுதி. ௩

கரிகாலன் அரசனாதல்

சோழனுடைய நீச் செயல்களையும், கெட்ட எண்ணங் களையும் கண்டு இருமட்டிடர்த் தலைபார், மனம் நொந்து துக்கித்தார். அக்கொடுங் கோலனை வஞ்சித்துக் கரிகாலனைக் காகக் அவர், பலவகைச் சூழ்ச்சி களைச் செய்தார்; பலவாறு முயற்சித்துச் சிறைச் சாலையி லிருந்த காவலர் எல்லாரையும் தம வயப் படுத்தினார்; அக் காவலர் உதவிபால பகைவர் அறிபா வண்ணம் நாடோறும் சிறைச் சாலைக்குட் சென்று, தம்முடைய தங்கையின் புதல் வனுக்குக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார்; அம்மைந்த

னுடைய விருப்பத்திற் கிணங்க ஒவ்வொரு நாளும் நல்லுணவு, சிற்றுண்டி முதலியவற்றைக் கொண்டுபோய் அவனுக்குக் கொடுத்து வந்தார்; அன்பார்ந்த அம்மருமானுடைய மனம் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்குமாறு செய்தார்; அரச குலத்தினாக் குரிய வாட்கலை, விற்கலை முதலியவற்றை அப்புதல்வனுக்கு முறையே கற்பித்தார். சில நாட்களுக்குள் அம்மகன், எல்லாக் கலைகளை யும் நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து, கைதேர்ந்தவ னானான்.

இபறகையிலேயே நுண்ணறிவு படைத்த கரிகாலன், தன்னுடைய மாதலனா சொல்லாக் கிணங்க நடந்து, தான் பவின்ற கலைகளிற் செவ்வனே பழகி அரிமா வன்ன ஆற்றலையும், மிக்க மனத துணியைவையும் அடைந்தான். தம்முடைய மருமான் புத்திக் கூர்மையையும், தோள் வன்மையையும், அஞ்சா நெஞ்சத்தையும் பார்த்து அமுந் தூர்ப் புலவர், மனக் கவலைற்று ஒருவாறு மகிழ்ச்சியுற்று இருந்தார். தன்னை யழிக்கச் சேட்செனனி புரிந்த தீங்கைப்பற்றி அப்போதைக கப்போது நினைந்து கரிகாலன், அததியோனிடம் மிக்க அருவருப்புக் கொண்டான்; அடங்காச சின மடைந்தான்; பெருமூச செறிந்தான்; பறக்கை நெறு நெறெனக் கடித்தான். அவனுடைய கண்களும் முகமும் சிவந்தன; தோள் துடித்தது. சிறையினின்று வெளியேற ஏற்ற காலத்தை எதிர்நோக்கித் தன்னுடைய தோள்வன்மையை யடக்கி யமைதியுடன் அவன் இருந்தான். திருமகளாருடைய அருளைப் பெறுதற் குரிய நன்னா, அவனை நெருங்கி வரலாயிற்று.

சிறந்த நோக்கத்துடன் சிறையி னிருந்த சீரிளம் புதல்வனை எங்ஙனம் கொலை புரியலா மென்று சோழவரசன், பன்முறைத் தன் மனத்தில் ஆராய்ந்து பார்த்தான்; உலகத்தினர் தன்னைப் பழிக்காமல் இருக்கத் தக்க தொரு விரகால் அச்சியவனை பொழித்தலே நல்ல தாகும் என்று உட்

கொண்டு, தகுந்த தொரு நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். அதன்மைதகாய தீக்கருததுடன் மன்னன் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் கரிகாலன், நுண்ணிய பல சூட்சுசிகளால் தான் தங்கி யிருந்த சிறைச்சாலையின் கதவுகளை வன்மையுடன் புடைத் துடைத்து, வாலுந் விடப்பட்ட வயப் புளியைப் போல வெளிப்பட்டான். அச்சிறைசாலையின் வாயிலைக் காததிருந்த காவலருட சிலா, அவனைப் பிடிக்க அவன் வழிக் கெதிரில் விரைந் தோடினார். அக் காவல் ரிட் மிருந்த தொரு நீண்ட வானை வன்மையினால் கவர்ந்து, அதை வீசி அவரைத் துண்டங்க ளாக வெட்டி வீழ்த்திக் காற்றினும் கடிதாக விரைந் தோடினான் வீரத்தில் மிக்க உருவப் பரீதேர் இளஞ் சேடசென்னி பெற்ற இளை வீரன்.

காவலர் சிலா ஒடிச் சென்று அரசனை யணுகிக், கரிகாலன் சிறையி னின்று ஓடிய செய்தியை யுரைத்தனா. அதைக் கேட்டு மன்னன் திகைத்தான் ; “ஐயோ ! கைக் கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமற் போயிற்று என்னும் பற் றொழிகரு யான இலக காயினேனே ! என்னுடைய எண்ணக் களெல்லாம் வீணாயினவே ! கரிகாலன் எவ்வளவு மனத் துணியையும் வீரதையும் படைத்தவனா யிருப்பானோ ? இன்றேல், அவன் இவ்வளவு துன்பித்தாக் கொண்டு ஓடிப் போவானா ? இனி, என்னைக் கொல்ல அவன் வழி தேடி வானே ! அந்தோ ! என் மைந்தரையும் நசுக்கி அரசியலைக் கைக்கொள்ள முயற்சிப்பானே ! என்னையும், என்னைச் சார்ந்தவரையும் வேருடன் தொலைக்கக் கறுவு கொண்டிருப்பானே ! அவனுடைய அம்மான, நூலறிவுடன் உலகியல் அறிவையும் சாலப் படைத்த புலவனாவான். அவனுடைய உதனியால் அப்பையன் சிறந்து விளங்கக் காலம் நேர்ந்தது போலும் ! நான் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்

ததே! என்ன செய்வேன்? இனி, எவ்வாறு அவனைப் பிடித்துக் கொல்லப் போகிறேன்,” என்று எண்ணிச் சற்று நேரம் ஏங்கியிருந்தான்; பின்னா, காவலர் பலரை வர வைத்துக், கரிகாலன் அந்நாட்டில் எவ்விடத்திற்குப் பினும் பிடித்து உறுதியாகக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு வருமாறு கட்டாயிட்டு அனுப்பினான். அக்காவலரும் காவலனுடைய ஆணையைத் தாங்கி விரைந்த போய்ச் சோழ நாட்டிற் பல விடங்களில் இளையோன் மைந்தனைத் தேடலாயினா.

கானவா வலையிற்பட்டுத் தப்பி யோடிய மான்ப் போல் விரைந்தோடிய இளைய வீரன், சோனாட்டிற் பல ஊர்கள் போறும் சென்று மறைந்து கிரிந்தான்; புதலிடம் காணுபவச சிறிது மன வருத்தம் மடைந்தான். சோழ நாட்டிற்குள் எந்த ஊரிலும் தங்கியிருக்க அவன் விரும்பினான் அல்லன். “இஃ சோழ நாட்டில் தங்கி யிருப்பே னாயின், இதை யாளுந் மறத்தின் விதையாய் மன்னனால் எனக்குத் துன்பம் நேரக்கூடும். வேறொரு நாட்டை யடைந்து மறைந்து வாழ்ந்திருக்கலே நேர்மைத் தாகும். தக்க உதவியும் வேளையும் வாய்த்தபோது இந்நாட்டை நாடி என்னைக் கொல்லக் கருதிய சேடசென்னியை என் வாளுந் கிரையாக்குவேன்,” என்று எண்ணி அவ்விடாளுன், விரைந்து நடந்து, சோனாட்டைய தலை நகரமாய் கருவுரையடைந்தான்; ஆண்டு, தன்னை இன்னான் என்று ஒருவரும் அறியா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு மறைந்து வாழ்ந்திருக்கலானான்.

ஏய், ததுச சென்ற சிறுவனைக் கண்டுகொணரப் போன காவலருடைய முயற்சி பயனற்ற தாயிற்று. அக்காவலர், சில நாட்கள் வரை அச்சோழ நாடு முழுவதும் தேடித் திரிந்து அலைந்தனா; கரிகாலனைக் கண்டிலர்; வெறிதே

திரும்பிச் சென்று அரசனை யணுகிப் பணிந்து, அவனை நோக்கி, “மன்னர் பிரானாரே! நம்முடைய நாடு முழுவதும் திரிந்து, ஒவ்வோர் ஊரிலு முள்ள வீடுகள் தோறும் தேடினோம்; மலைகள், காடுகள், சோலைகள் முதலிய எல்லா ஊடுகளிலும் போய் நன்றாய் உற்று நாடிப் பார்த்தோம். அந்தக் கரிகாலன் கிடைக்க தில்லை. எங்கள் கண்களில் பட்டிருப்பா னாயின், அவனை கையப் புடைத்துக் கயிறு களால் இறுக்கக் கட்டிப் பூமியிற் கிடத்தி இழுத்து வந்திருப் போம். அவன் எங்குச் சென்றானோ? எவ்வாறு மாண்டானோ? அவன் உயிருடன் இருந் திருப்பானாயின், எங்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டிருப்பானே! நாங்கள் தேடிப் பார்க்காத இடமே இல்லை. ஒவ்வோர் இடத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் போய் பார்த்தோம்,” என்று கூறினர். அவற்றைக் கேட்டு அரசன் நம்பினான் அல்லன். இரும் பிடாகத் தலையாளுடைய உதவியால் கரிகாலன் சோழ நாட்டைக் கடந்து சென்று, வேறொரு நாட்டில் தங்கியிருக்கக் கூடும் என்றும், சில லாண்டுகளுக்குப் பின்னர் வெளிப் படிகத் தன்னை யெதிர்க்க வருவான் என்றும் எண்ணி வேந்தன் முகவாட்ட மடைந்தான் மன்னனுடைய அகத்தின் குறிப்பை முகத்தால் அறிந்த காவலர், அஞ்சி அப்புறம் அகன்றனர்.

தன்னுடைய தக்கையின் புதல்வன் சிறையை நீத்துச் சென்ற ஞானரே இரும்பிடர்த் தலையாரும் உறையூரை விட்ட கன்றார். தம்முடைய ஊரை யடைந்து அவர், கரிகால னுடைய செய்தியைக் கேட்க மிக்க ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மைந்தன் கருவூரைச் சேர்ந்து யகைவர் நெருங்கா வண்ணம் தன்னைக் கருத்துடன் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பதை யறிந்து அவர் உவகை கொண்டார். உடனே அப்புலவர், சின்னாள் வரை அவனைக்

காத்திமொறு கருவூரிலிருந்த பெரியவர் சிலர்க்குச் செய்தி யனுப்பினார். கலை பல பயின்ற அறிஞர் மொழியைத் தலை மேற்கொண்டு அப்பெரியவரும், கரிகாலனைக் கண்டு பிடித் துத் தம்முடைய வீடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்று, அவ னுக்கு அறுசுவை யுண்டி, நல்லாடை யணிகள் முதலிய வற்றை அன்புடன் நல்கி யோமா? வந்தனா. தம்முடைய தங்கையையும் மைத்துனையும் பதைக்கப் பதைக்க நெருப் பிட்டுக் கொன்றவனா, தம் மருமானைக் கொல்லக் கருதி அடாத செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தவனு மாகிய சோழன் வாட்டிக், கரிகாலனுக்குச் சோனாட்டின் அரசரி மையை யளிக்க ஏற்ற தொரு வழியை யறிய இரவும் பகலு மாய் எண்ணி இருமபிடாக் தலையார் ஆராய்வா ரானார்.

நாட்கள் சில செல்லச் சேட்சென்னி இறந்த பட் டான். அவனுடைய மைந்தர் ஒன்பதின்மரும் அறிவில் லாதவரும், தோளவன்மை யற்றவரும், ஒற்றுமையைத் திறந்தவருமாய் இருந்தனர். தந்தை யிறந்த பிறகு அப் புதல்வரன் ஒவ்வொருவனும், தான் தான் அரசியலை யடைய வேண்டு மென்று சொல்லி ஒருவனோடு ஒருவன் முரணிக் சண்டை யிட்டு நாட்டிற்குத் தீங்கை விளைவிக்கத் தொடங்கினா. அதனால், சிறையூற பெருங் குழப்ப மொன்று உண்டாயிற்று. அந்நகரத்தி லிருந்த பெரியவர் பலரும், சேட்சென்னியி னுடைய புதல்வருக்குப் பலவாறு அறிவுறுத்தினா; ஆயினும், அரசாட்சிக் குரியாரைத் தோற் தெடுத்தல் ஒருவராலும் கூடாமையா யிருந்தது. ஆகலால், அறிஞர் பலரும், சேட்சென்னியி னுடைய மைந் தர் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆராய்ந்து அக்காலத்துக் குரிய வழக்கம் போலப் பட்டதது யானையை விட்டு அரசு ரிமைக் குரியாரைத் தேர்ந் தெடுக்க எண்ணி முடிவு செய் தனர்; அம்முடிவுரைக் கேற்ப நடந்த நல்ல தொரு நாளை யெதிர் பார்த்திருந்தனர்.

உறையூரில் நிகழ்ந்த குழப்பத்தைச் செனி யுற்று இருபுட்டிர்த் தலையார் மிக்க களிப்பை யடைந்தார்; தம் முடைய மருமானுக்கு நற் காலம் பிறந்த தென்று உட கொண்டார்; அவனை அரசலுக்குதற்கு அதுதான் ஏற்ற கால மாகுப என்று நினைத்துத் தாய் இருந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்; பாண்டிய நாட்டை நாடி விரைந்து நடந்தார்.

அந்நாளில், மதுரையைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டைப் பெரும் பெயர் வழிதி என்னும் வேந்தன் ஒருவன், மனு நெறிக் கிணங்க அரசாண டிருந்தான். அந்தப் பாண்டியன், வாட் போரில் நிக் ரற்றவனும் யானையின் மீதேறிச் சண்டை செய்ததில் ஒப் பற்ற வன்மை படைத்தவனும், குதிரை யிவந்து அம் ராற்றளிற் பெரும் புத்தி படைத்தவனும், மற போர் புரிவதில் ஒப்பாரும் மிக காரு டற்றவனு மாவான். கையில் யானை பேர்தி யானையை யூர்ந்து போகுகளம் புகுவானாயின், அவனைப் பார்த்துப் பகைவா, கூற்றுவினைக் கண்டவரைப் போல் மனங் கலங்கி, அஞ்சி நடுங்கி, விதிர் விதித்தது முதுகு காட்டிப் பறந்தோடுவர். அசனல் அவவமுதிககுக் கருங்கை ஒள்வாட் பெரும் பெயர் வழிதி என்னும் மாண்புடைப் பெயா ஒன்றை அறிஞர் வழங்கலாயினர்.

அப்பாண்டியர் கோன, கொளையிலும் உயர்ந்தவனாயிருந்தான்; இரப்போர எந்நேரத்தில் வந்து எதைக் கேட்டாலும் இல்லை என்று சொல்லாமல், கேட்டவர் விருப்பிய அளவிற்கு மேல் அன்புடன் வழங்கும் அரிய வள்ளல் தன்மையை வாய்த் திருந்தான்; தமிழ்ப் புலவர்க ளிடம் பேரன்புடையவனாயும், அவர்களுக்கு வரம் பின்றிப் பொருள் முதலியவற்றைக் கொடுத்த ஆதரிப்பவனாய்மிருந்தான். சொன்ன சொல்லை எந்நிலைமையிலும் கடவா

மற் காக்கும் உறுதிப்பாடு மையப் பெற்ற மன்னனாள்,
அவன் ஒருவனே யாவான்.

அருந்தார வேளிர குலத்துப் புலவருக்கு அவ்வரசன்
மிக வேண்டியவனாயிருந்தான். அந்த அறிஞரிடம் அவன்
பேசுபு பூண்டு, கனக்கு நெருங்கிய நண்பராக அவரைக்
கொண்டிருந்தான். அப்பல்லா பெருமகனாக அடிக்கடிப்
பார்க்கு அள வளாளிப் பேசு விடில் அவவேந்தனுடைய
மனம், ஒருவாறு ஏக்க முற்றிருக்கும் அகன் பொருட்டு
இருமபிடா தலையா, அப்போதைக் கப்போது அவனிடம்
சென்று வருதலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார் உரிய
காலங்களில் அம்மேதையாருடன் கலந்து பேசி, ஆராய்ந்து
பார்க்காமல் யாதொரு செயலையும் பெரும் பெயர் வழகி
செய்தறியான். உற்ற விடத்து அப்பாண்டியனுக்கு ஏற்ற
வழி இல்காரு மென்று எளிதிற காட்டி யய்வுறுதற்குத் தம்
மிடப் பெரு மதிப் புண்டாகமாறு நடந்து கொண்டார்
இருமபிடாத தலையா அதனால் கலவியிற சிறந்த அப்பெரி
யார், தா முடைய மருமாய்க்கு அவ்வரசன் எவ்வாறுயினும்
சோண்டின அரசரிமையைப் பகைவிட மிருந்து
கவாந்து கொடுப்பான் என்று நம்பி யிருந்தார், அவ்வரசி
யலைக் கவாகற் குரிய நற்காலம் எப்பொழுது வாயக்குமோ
வென்று ஆவலுடன் எதிர்பாரா கிருந்தார். உறையூரில்
நடந்த குழப்பத்தை நோக்கித் தம்முடைய எண்ணத்தை
நிறைவேற்றிக் கொள்ள நினைத்துப் பாண்டியன் நாடி
அவன்ம விரைந தேகினா அப்பல்லா.

அவ்வாறு பேசுவா வுடன் விரைந்து சென்ற புலவா,
சினனாடகருக்குள் மதுரையை யடைந்து, பாண்டிய
னுடைய அரசன்மனையை யணுகினா. பெரும் பெயர்
வழகி அன்புடன் அப்பெரியாரை வரவெற்ற, நனகு
உற்றுப் பார்த்து அவரை நோக்கி, “மேகைரி! உடல்

வருந்த மிக விரைவாக நீர் நடநது வந்திருக்கின்றீர் என்று யான் உம்முடைய முகத்தையும் உடம்பையும் கண்டு அறிகின்றேன். எதைக் கருதி அங்ஙனம் வந்தீர்? உமக்கு யாதாயினும் என்னால் செய்தாக வேண்டிய வேலையிருக்கின்றதா? அங்ஙன மிருக்கு மாயின், யான் உடனே செய்து முடிக்கின்றேன். நீர் நாடி வந்ததைத் தெரிவிப்பீராக” என்று வினவினான்.

தம்மிடம் மிக்க அன்புடைய அரசனைப் பார்த்து அவவறிஞர், “திண்டோள் வேந்தரே! என்னுடைய புலவர் இடைநீர் நென்றுடைய ரானால், உமமை யன்றிப் புகலிடம் பிறிதுளதோ? அறியுதோர் உதவியைப் பெற உமமை நாடி இப்பொழுது யான் என் டடைந்தேன். சோண்டின் அரசுக்கு உரிமை நுண்டவன், எனனுடைய மருமானாய் கரிகாலன் என்பானே யாவான் என்பதும், அவனைக் கடமெ வஞ்சித்தும் கொல்லச் சேட்செனனி முதலியோர் முபறசித்தப பறபல சூழ்ச்சிகளைச் செய்து சிறையி லிட்டனா என்பது உமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தனவே யாம். தன்னுடைய புகழ்க்கூமையினாலும் வலிவாலும் பகைவரை யேமாற்றி அவனை வரசன், சிறையினின்று தப்பி யோடினான்; இப்பொழுது, கருஷூரில் மாறுவேடத்துடன் வாழ்கின்றான். எல்லாக் கலைகளையும் அவனுக்கு நன்றாய் யான் கற்பித்துள்ளேன். அரசியலை யேற்றுச் செவ்வனே நடத்துதற்குரிய நுண்ணிய அறிவையும், தோள் வன்மையையும் அமமைநதன் படைத்திருக்கின்றான். அவனுக்குச் சொந்தமாகிய சோழ நாட்டின் அரசியலை அன்பு கூர்நது நீர் பெற்றுத் தர வேண்டுகின்றேன் உம்முடைய மைந்தனாகக் கருதி அப்புதல்வனை நன்னிலைமைக்குக் கொண்டு வரல் உமமுடைய கடமையாகும். அவனைக் காக்கக் கூடியவர் உம்மையன்றி வேறு

எவரும் இலர். உரிய காலத்தில் அவனுக்கு உதவி செய்வ தாக நீர் முன்னம் என்னிடம் கூறியுள்ளீர். உலகம் பிறழ்வ தாயினும் சொன்ன சொல்லி னின்று நீர் மாறி நடக்க மாட்டீர் என்பதை யான் நன்கு உணர்வேன். ஆயினும், என் மருமானுக்கு நீர் கை கொடுத்துக் காததற சூரிய காலம் இஃதே யாகும். சோழ நாட்டிற் சூரிய அரசனைத் தேர்ந்தெடுத்தவிற சேட்சென்னியி னுடைய மைந்தர், ஒருவரோ டொருவா மாறுபட்டுப் பெருங் குழப்ப மொன் றை உறையுரில் இப்பொழுது உண்டாகக் கிருக்கின்றனர். ஆதலின், விரைவில் உறையூரை யடைந்து, மதியற்ற அய மைந்தருடைய செருக்கை யடக்கிக் கரிகாலனுக்கு அர சாட்சியை யளிக்க நீர் மனம் பற்ற வேண்டுமென்றேன். உமமுடைய புகழ் இந்நில வுலகில் என்றும் ஒங்குவதாக. எஞ்ஞான்றும் இறைவன் அருளால் வெற்றியும் இன்பமும் உமமை நாடுவன வாங்," என்று சொல்லி வேண்டினான்.

புலவர் மொழிகளைக் கேட்டுப் பாண்டியன், உர மிக மகிழ்ந்தான்; கரிகாலனுக்குச் சோனாட்டிலு ள் அரசுடையக் கவர்ந்து கொடுக்க உறையூரை நாடிச் செல்ல விருமடினான். அப்பொழுதே தன்னுடைய அமைச்சர் தண்டித் தலைவா முதலியோரை வரவழைத்து அவன், பெருஞ் சேனை ளுடன் புறப்பட்டு உறையூரை நோக்கிச் செல்லு மாறு கட்டளை யிட்டான்; உயர்ந்த ஆடை அணிந் தோ யணிந்து னீகையில் வாள் கொண்டு, வாளுகிர் மடவகலை யொப்ப யானை யின் மீது ஏறினான்; புலவரையும் உடன் கொண்டு பெருந தானை யுடன் உறையூரை நாடிச் சென்றான்.

அந்நகரத்தை யடைந்த வுடன் பெரும் பெயர் வழுதி, சோழனுடைய புதல்வர், தமமுன் மாறுபட்டுத் தம்முடைய பட்டத்து யானையை அழகு படுத்தி விடுத்து, அகநிறு கொணரு மவனை அரசனாக ஏற்றுக் கொள்வதாய் ஏற்பாடு

செய்திருந்த செய்தியைப் பலரும் சொல்லக் கேட்டு நகைத்தான். அவ்வரசனுடைய வரவை யறிந்து சோழனுடைய மக்கள், கலுமுனைக் கண்ட பாம்பைப் போல் அஞ்சி யகங் குலைந்தனர்; ஆயினும், ஏற்ற முறையே சிறப்புடன வரவேற்று அப்பாண்டியனை மகிழ்வித்தனர். சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த பின்னர் அவ்வழுதி, சோழ வரசனுடைய மைந்தரைப் பார்த்துத், தான் ஒன்றையும் அறியாதவனைப் போல் நடித்து, “உமமுள் யாவர் இந் நாட்டின் அரசியலை யேற்று நடாத்தப் போகின்றவா?” என்று கேட்க, அப்புதல்வர், தாம் செய்ய எண்ணி முடித்துள்ள ஏறபாட்டை யெடுத்தாரைத்தனா. அதைச் செனியேற்றுப் பாண்டிய நாடன், புன்கிரிப் புடன் தலையை யசைத்து அவ்விள வரசரை நோக்கி, “யான் ஒர் ஐயம் கொண்டுளேன். யானையோ விலங் கினத்தைச் சார்ந்ததாகும். சோழர் குடிக்குரியோரை அஃது எங்ஙனம் பகுத்தறிந்து கொண்டுவரக் கூடும? உமமுடைய அரசவா கொண்டு மவன் எகருடியிற பிறந்தவனாயிருப்பினும், அவனை அரசனாக ஏற்றுக்கொள்ள நீர் ஒத்துக் கொள்வீரா?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு, அமமைந்தர், “உமமுடைய பட்டத்துத் தும்பி சோழா குடியிற் பிறந்தாரை யன்றிப் பிறரைக் கண்ணெடுத்தும் பாராது. அதனுடைய உயர்ந்த தன்மையைக் கண்டு வியப்படையாத யானைநூல் வல்லார் ஒருவரும் இல்ர். ஆதலால், அககரியி னிடம் எமக்கு நன்னம்பிக்கையுண்டு. அஃது எவரைக் கொண்டு வந்தாலும் யாம் தடையின்றி ஒத்துக் கொள்கிறோம்,” என்று விடையிறுத்தனர். “உமமுடைய பட்டத்துத் தந்தியின் செயலைப் பார்க்கலாம்,” என்று கூறிப் பாண்டியன், அவ்விடத்தை விட்டு அப்புறம் சென்றான்; தன்னுடைய சேனைகளுடன் அநந்தரத்திலேயே தங்கி யிருக்க லானான்.

நல்ல தொரு வேளையிற், பெரும் பெயர் வழுவியும்
சோழ வளநாட்டின் அறிஞர் பலரும் அறியச் சேட்
சென்னியி னுடைய மைந்தரும், அந்நாட்டுப் பெரியார்
பலரும் ஒன்று சேர்ந்து, சீகாழி என்று சொல்லப்படும்
கழுமலம் என்னும் ஊரில் பிணித் திருநத பட்டத்து யானை
யை நீராட்டுவித்து அழகு படுத்திக் கடவுளை வழிபட்டு
அக்களிற்றி னிடம் பூமாலை யொன்றைக் கொடுத்துப்,
பாகனைக் கொண்டு கட்டவிழ்த்து விட்டனர். அவ்வத்தி,
கோழியூரி லிருந்த சோழர் குடிக் குரியார் பலரையும் புறக்
கணித்துவிட்டுக் களிப்புடன் பிளிற்றிக் கொண்டு விரைந்
தோடிச் சோனாட்டைக் கடந்து, சேர நாட்டை நோக்கிச்
சென்றது. அவவேழத்தின் செயலைக் கண்டு சேட்சென்னியி
னுடைய மைந்தரும், அவரைச் சார்ந்தவ ரனைவரும் திடுக்
கிட்டனர் ; மனக் கலக்க மடைந்தனர் ; திகைத்தனர் ;
பெரும் பெயர் வழுவிக் கும, மறறைப் பெரியார்க்கும் அஞ்சி,
யாதொன்றையும் வாய் விட்டுச் சொல்லுதற் றின்றி யேங்கி
வாளா விருந்தனர்.

சேர நாட்டை நாடி யோடிய துமபி, அந்நாட்டின்
தலை நகரமாகிய கருஆரை யடைந்து, ஆண்டு, மறைந்
துறைந் திருநத கரிகாலனைத் தேடிக்கண்டு பணிந்து, தன்
துதிக்கையால் ஏந்திச் சென்ற மலா மாலையை அவன் கழுத்
தில் சூட்டி, அவனைத் துதிக்கையால் அன்புடன் பறறி
யெடுத்தது தன் பிடரின் மீது வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு
திருடிபிப் புறப்பட்டு, அக்கருஆரைக் கடந்து உறைநதை
யமபதியை நோக்கி விரைந்து நடந்தது. உறையூரை
யடைந்ததும் அந்த உவா, தான் தேடிக்கொணர்ந்த அரசு
ரிளஞ் செல்வனைத், தொன்று தொட்டு ஒருவர் பின் ஒருவ
ராய் எண்ணிற்றந்த சோழ மன்னர் வீற்றிருந்து செங்கோ
லோச்சிய உயரிய அரியணையின் மீது பொலிவுடன் உட்
கார் வைத்துப் பணிந்து, எதிரில் நின்றது.

அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அந்த நகரத்து மார்தர் அனைவரும் பெரு வியப் பெய்தினர்; அவ்வாறானத்தின் அருங் குணத்தையும் செயலையும் மெச்சிக்கொண்டாடினர். பெரும் பெயர் வழுதி பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்தான். இரும்பிடர்த் தலையார், உள்ளடங்கா உவகை கொண்டார்; தேயிற் சிறந்த திருமால் திருவடிகளுக்கு ஆளானவரைப் போல் இன்புற்றுச் சற்று நேரம் மெய் மறந்து நின்றிருந்தார்; ஓடிப் போய்ப் பாண்டியனைத் தழுவித் களித்தார்; தன் மருமாளை அரசனாகத் தேர்ந் தெடுத்து வந்த குஞ்சரத்தின் புழைக்கையைத் தழுவி முத்தமிட்டார்; “படிபைய மடியகத் திட்டானும், முழு நிலம் முக்காற் கடந்தானுமாய என்னை யாளுடைய தேவர் தேவனார் திருவருளை அன்று தட செடு மடுவிற் பெற் றுய்ந்த கரிக்குலத் தரசன் நீ தானே? அன்றி, அம்மாகளிற்றின் உயர் குலத் துதித்த வேறொரு வேழமோ நீ? யான் அறியேன்! ஆயினும், உன்னைப் போற்றற் குரியவனே யாவேன் யான். இதோ உன்னை வணங்குகின்றேன்,” என்று அந்தத் தும்பியை நோக்கிக் கூறிப் பணிந்தார்; விரைந் தோடிக் கரிகாலனைத் தம் மார்புடன் அணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தார்; செயலற்று நின்றார்.

பட்டத்து யானையின் செயலைக் கண்கூடாகக் கண்ட சேட்சென்னியி னுடைய புதல்வர் வெட்கமும் துக்கமும் சுமந்தவ ராயினர்; தம்முடைய பகைவனாகிய கரிகாலனைப் பார்த்த வுடன், மெய்யிற் புண் புக, உட்கி, உழைக்கும் வேழத்தைப் போலாயினர்; வாணனின் இறுதியில் காலனைக் கண்ட உபிகை பொப்பக் கலங்குவ ராயினர்.

கரிகாலனைக் கரி கொணர்ந்த செய்தி, காட்டுத் தீயைப் போல் விரைவில் நாடெங்கும் பரவியது. பல திறத்து மக்களும் ஆங்காங்குத் திரள் திரளாகக் கூடிப் பலவாறு

பேசலாயினர். சிலர், “ஊழ்வினைக்குத் தக்கவாறு கடவுளால் அருளப்பட்ட ஒருவருடைய இனிய வாழ்வினை வேறொருவர் எங்ஙனம் கெடுக்கக்கூடியவராவர்? கொடிய வனாகிய சேட்சென்னியி னுடைய கிரகுக ளெல்லாம் பயன்பட்டியல் வாயின. தாய் வயிற்றி லிருந்து தாய் மெய்திப் பிறந்தவனே செங்கோலைக் கைக்கொள்ள லானான்,” என்றுரைத்துக் களித்தனர். வேறு சிலர், “கடவுள் ஒருவர் உளர் என்பதன் உண்மையை சோழருடைய பட்டத்துக் களிற்றால் அறிவினரும் நன்கு அறிய வாயினர். எல்லாம் வல்ல இறைவருடைய திருவருளுக் கெதிரில் யாருடைய சூழ்ச்சிதான் பயன்படும்? சேட்சென்னியி னுடைய செயல்க ளெல்லாம் கல்லின் மேற் போட்ட குடத்திற்கு ஒப்பாயின,” என்று கூறினர். “விதி வலிது. ஊரெல்லாம் ஒன்றியச் சேர்ந்து வெறுத்தாலும் போமோ விதி என்னும் ஆன்றோர் மொழிகளுக்கு மாறுபட நடப்பதும் ஒன்றுண்டோ,” என்று மொழிந்தனர் ஒரு கூட்டத்தினர். மாந்தர் சிலர், “நல்லதைச் செய்தவர் என்னுளும் நன்மைபே யடைவர். தீயதைச் செய்தவர் எப்பொழுதும் துன்பமே துகர்ந்து அழிவர் என்னும் மூதறிஞ் சூடைய சொற்களுக் கிணங்கவே இவ்வுலகத்திற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் இன்ப துன்பங்களை யடைவார். தான் முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப் பயனால் கரிகாலன் இப்பொழுது இந்நாட்டை யரசாளும் உயர்ந்த நிலைமைக்கு ஆளானான்,” என்று மொழிந்தனர்.

பெரியார் பலர் ஒன்று சேர்ந்து, கரிகாலனுக்கு முடி சூட்ட நல்ல தொரு நாளை யாராய்ந்து குறிப் பிட்டனர்; நாடெங்கும் அசுசெய்தியை எண்ணிறந்த ஏவலர்களை பேயித் தெரிவித்தனர். முடி சூட்டக் குறித் தோதிய நாளிற் சோனாடு முழுவதும் அமராவதியைப் போல் மிக்க

அழகுடன் விளங்கியது. உறையூரின் பொலிவை, இருந்த வாறு எடுத தியம்பத் தொடங்கினால் நாட்கள் பல செல்லும். கரிகாலனுக்கு முடி கவிழ்த்த நாளில் இருந்த உறையூரின் அழகைக் கண்டுதானே ஒப்பற்ற புலவர் பெருமானார் ஒருவர், ஊரேனப்பேவது உறையூர் எனச் சிறப்பித்துக் கூறிப் போந்தார்? அந்நகரத்தி லிருந்த அரண்மனையையும் அரசவையையும் சுதன்மையினும் முதன்மை பெறப் பலர் அலங்கரித்தனர். எதிர் பார்த்திருந்த நல்லோரை வந்தெய்திய போது அமைச்சர், பண்டிதர், புரோகிதர், சேனைத் தலைவர் முதலியோர் புடை சூழக் கரிகாலன், அரசன் குரிய உயர்ந்த ஆடை யணிகளை யணிந்து அரசவை போந்து, மஞ்ச மேற் மணித் தனி சேறினான்; மன்ன ரெல்லாரும் போற்றத்தக்க மாண்புடன அமரசேனோ டொப்ப அமர்ந்தான். அறிஞர் பலர், செய்யவேண்டிய நற் கருமங்க ளெல்லாவற்றையும் முறையே செய்து, கடவுளை வழிபட்டு, மறை மொழிந்து கரிகாலனுக்கு மணி முடி சூட்டி ஆசி மொழிந்தனர்.

“விண்ணவர் இவ்வொளியைக் கேட்டு மதிமயக்க மடைவர்; செவிட ராவர்” என நெண்ணி மக்கள் பலர், ஐயுறத் தககவாறு பேரோசை யுடன முழங்கிய பலவகை மங்களவாததியங்களுக் கிடையிற், சுடர் விட்டெரிகடும் நன் மணிகள் பலவற்றாலாய முடியைத் தலையிற் புனைந்து, கையிற் செங்கோ லேந்தி, யாளிகள் சுமைநத பொன் னணையின் மீது சிறக்க விற்ப்நருந் கடி தினைஞ்ஞகிய மன்னன் கரிகா லனுடைய முகப் பொலிவையும், உடல் வனப்பையும், அவற் றிற்கேற்ப விற்ப்நருந் அவனுடைய பெருந் தன்மையையும் கண்டு வியப்பும் விருப்புங் கொள்ளாதார் ஒருவரு மில்லர். கீழே விழுந்து பலர், அவனுடைய இணை யடிகளை வணங்கி னர். மாந்தர் பலர், தொழுது நின்றனர். சிற்றரசர் அனை

வரும், பணிந்து கை கட்டி நின்றனர். கணக் கற்ற பெரியார், ஆகி கூறி வாழ்த்தினர். எண்ணிறந்த பண்டிதரும் பாவலரும் நாவலரும், தனித தனியே பலவகைப் பாககளால் வாழ்த்தினர். வாய் நல்லார பலர், நல்ல மறைகளை யோதினர். இள மங்கையர் பலா, இன்னிசைக் கருவிகளுடன் நல்லிசைப் பாட்டுக்கள பலவற்றைப் பாடினர். மாதர் பலர் ஆடினர். “துவரையம்பதியை யாண்ட கண்ணனைத் துளவத் தாமக் கண்ணனே இடமன்னன் போலும்,” என்று வியந்தது கூறி மகிழ்ந்ததார் அறிஞர் பலர்.

சோழ வளநாடு முற்றிலும் அந்நாளிற் பெரிய தொரு திருவிழாக் கொண்டாடப்பட்டது. அரண்மனையிற் கரிகாலன் சாராதவர், பலவகைத் தான தருமங்களை வழங்கினர். அந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும், கரிகாலன் நீடுழி இனிதாக வாழ்ந் திருந்து செங்கோல் செலுத்த அருள் புரியுமாறு கடவுளை வேண்டித் துதித்தனா. பல வளங்களும் நிறைந்த அந்நாட்டி விருந்த எல்லாக் கடவுளர் கோயில்களிலும் திருவிழாக்கள் மிகக் சிறப்புடன் எல்லா ராலும் நடத்தப்பட்டன. ஒவ்வோர் ஊரிலும் இருந்த பெரியார் பலரும், ஏழைகள் பலர்க்கும் உணடி யளித்தனர்; நல்லடைகளை யுதவினர்; பணம் கொடுத்தனர். பொன்னி நாடு முழுவதும் அன்று உவகை என்னும் உவரி புக் கிருந்தது.

பகுதி. ச

குலவித்தை கல்லாமற் பாகம் படும்

செங்கோல் கைக் கொண்ட கரிகாலன், சிறந்த இளமை, நிறைந்த கல்வி, அளவற்ற தோள்வன்மை, எதற்கும் அஞ்சா வீரம், காண்பவர் கண்களைக் கவரும் உடல் வனப்பு, வாள் வில் முதலியவற்றைக் கொண்டு

போர் புரிதலில் நிகரற்ற திறமை முதலியவற்றுடன் பொலிந்து, சோணாட்டைச் செவ்வனே காத்து வந்தான். இரும்பிடர்த தலையார் எந்நேரமும் அவ்வரசனுட னிருந்து, அரசியலை நன்றாய் நடத்துதற் குரிய வழியில் அவனைச் செலுத்தி வரலானார். தன்னுடைய மாமனானான் கலந்து ஆராய்ந்து பார்க்காமல் எதையும் அவன் செய்திலன். அரசர் குரிய ஆறு அங்கங்களையும் குறை வின்றி அம்மன்னன் படைத் திருந்தான். தனக்கு உதவியா யிருத்தற்கு ஐம்பெருங்குழு, என்பேராயம் முதலிய அவைக் களங்களையும் அவன் ஒழுங்காகப் பெற்றிருந்தான். தீரா வழக்கையும் எளிதில் தீர்க்க வல்ல பேரறிவு படைத்து, நடு நிலைமையி னின்றி சற்றும் தவறுத லின்றி அறத்தைப் பாதுகாத்துப், பகை கொலை களவு முதலிய தீசெயல்கள் தன்னாட்டில் யாண்டும் நிகழா வண்ணம் கடிந்து, ஏழைகளிடம் கண்ணோட்ட முடையவனாய் இருந்து, அரசர் நீதித் திணங்க நாட்டை யாளலானான் அச் சீரிளம சோழன்.

அவ்வேந்தனுடைய அம்மானார், இரவும் பகலும் முயற்சித்து, நிறைந்த செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்து அந்நாட்டி லிருந்த மக்கள் பலரைத் தம் மருமானுக்கு அன்புடைத் துணைவராய் இருக்கச் செய்தார்; பெரும்படைகளைத் திரட்டித் தந்தார்; வல்லமையில் மிக்க பல தண்டத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தமைததார். அப்புலவருடைய உயிர் உடல் பொருள் ஆகிய மூன்றும், எப்பொழுதும் கரிகாலனுடைய நல் வாழ்வினைக் கருகியே உழைத்து வந்தன. புலவர் கைப்பட்ட மைந்தன் புனித னென்று?

கரிகாலனுடைய ஆளுகைக் குட்பட்ட மக்கள் வரும், யாதொரு குறைவு மின்றி நாளுக்கு நாள் இன்பப் பெருக்கி லாழ்ந்து வாழ்ந் திருந்தனர். அவனுடைய அரசியல் திறமையை யறிந்து அக்காலத் திருந்த அரசர்

எல்லாரும், மிக்க வியப் படைந்து புகழ்ந்தனர். நாடோறும் பற்பல பெரியார் அம்மன்ன னுடைய அத்தாணி மண்டபத்தை யடைந்து, இளைஞனாகிய அவ்வரசன் நீதி செலுத்தும் ஒழுங்கைப் பார்த்து வியந்து புகழ்ந்து, ஆகி கூறிச் செல்லல் வழக்கமா யிருந்தது. அவ்வரசனுடைய அருவ் குணத்தையும், முறை செய்து நீதி செலுத்துதலின் கண் அவன் படைத் திருந்த தெளிந்த அறிவின் திறமையையும், சொல் வன்மையையும், உயர்ந்த செயலின் தன்மையையும் நேரிற் கண்டும், கண்கூடாகக் கண்டார்பால் கேட்டும் மன மகிழ்ந்து புகழாத மார்தர், அந்நாளில் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இரார். எந்நாட்டிலும் அந்த வளவர் மகனார் புகழ் பரந்து நிறைந் திருந்தது.

ஒப்புயர் வற்ற திறமையுடன் அம்மைந்தன் நாடாட்சியை நடத்தி வந்தபோது ஒரு நாளில், அச்சோழ நாட்டிலிருந்த கல்வி கேள்விகளில் நிறைந்த புலவர் இருவர், ஒருங்கே இருந்து தாம் பயின்ற கலைகளின் பொருளை யாராய் மிடத்து, யாதோ ஒரு துறையில் ஒருவருக் கொருவர் மாறுபட்ட கருத்தை யடைந்தனர். அதனால் அப்புலவர் இருவரும், தாம் அடைந்த மாறுபட்ட கொள்கைகளைக் கேட்டு ஐயத்தைப் போக்கி முறை செய்ய வேண்டிக் கரிகாலனுடைய அரசவையை யடைந்தனர்; ஆண்டு அரி யணியின் மீது வீற்றிருந்த அரசனுடைய இளம் பருவத்தைக் கண்டு அருவருப்புக் கொண்டனர்; “ஓ! இந்த மன்னன் கடி திளைஞனாயிருக்கின்றானே! நம்முடைய வழக்கை கேட்டு மனத்துட் கொண்டு இவன், எவ்வாறு ஆராய்ந்து தக்க நெறிப்பாடுடன் தீர்க்கப் போகின்றான்? இவனுடைய வயதுக்கும் நம்முடைய வயத்க்கும் சிறிதும் பொருத்த மிலது. நாம் அடைந்த மாறுபாட்டை உள்ளவாறு உணர்ந்து முறை செய்யக் கூடியவர், இயற்கையாக

அமையப் பெற்ற மதி னுட்பத்துடன் செயற்கையால் பெறும் நண்ணிய நூலறிவையும் சாலப் படைததவராயிருத்தல் வேண்டுமே. இந்த இளைஞனிடம் நம்முடைய வழக்கை யுரைப்பதால் பயன் யாது உளது? ஆதலால், இவ்விடத்தை விட்டு அப்புறம் செல்லலே நல்ல தாகும்,” என்று தம்முட் கொண்டு, நாடி வந்த செய்தியைச் சொல்லாமலே அரசவையி னின்று திருமபிச செல்லத் தொடங்கினர்.

அக்கல்வி யாளருடைய கருத்தைத் தன்னுடைய புத்திக்கூமையைக் கொண்டு குறிப்பால அறிந்த கரி காலன், உடனே அவ்விருவரையும் அழைத்து, அரசவையில ஓரிடத்தில் உட்காருவித்துப், பிறி தொரு முதியோரை வைத்து முறை செய்வான் போல் நடத்திச், சரேலென அரசவையை விட்டு நீங்கி அரண்மனைக்குட் சென்றான்; நரைத்த தலைமயிர் முடியையும் தாடியையும் பொருத்த முறத் தரித்து, முதியோன் வேடம் பூணடுகையில் நீண்ட தொரு தடியைக் கொண்டு, விரைவில் அரசவைக்குத் திரும்பி வந்து பொன் னணையின் மீது அமர்ந்தான். அவவேடத்தைக் கண்டு ஏமாந்து முறை வேண்டி வந்த புலவா இருவரும், மிகக் மன மகிழ்ச்சியடைந்தனர்; முறை செய்ய வந்து உட்கார்ந்த போலிக் கிழவனிடம் தம்முடைய வழக்கை யுரைத்தனர். அதைக் கேட்டு அவன், தன் அவைக்கண் இருந்த ஐம்பெருங் குழு, அமைச்சர், புலவர் முதலியோருடன் கலந்து பேசியாய்ந்து பார்க்காமலே வழக்கை யுரைத்தவ ருடைய சொற்களை யாராய்ந்து, அந்த அவைக்கண் இருந்தவர் அனைவரும் வியப்புற உலகியலிலும், பழக்கத்திலும், நீதியிலும் முதிர்ந்த நீதியாளரைப் போல் உரை முடிவு செய்தான்.

மாறு வேடம் பூண்ட மன்னன் பகாந்த உரைமுடிவைக் கேட்ட புலவர் இருவரும் அக மிக மகிழ்ந்தனர்; அம் முதியோனை நோக்கி, “நீதி செலுத்தும் நெறியிற் பழுத்த பெரியோ! உமமைப் போன்ற பேரறிவாளர் ஒருவரை இந்நாள் வரை இவ்வுலகில் யாண்டும் யாம கண்டிலேம். நீர் செய்த உரை முடிவே சகக நெறிப்பா டெய தாகும். உமமுடைய பெருந தன்மையை யாம என் னென்று சொல்லிப் புகழ்வேம்,” என்று வியந்து கூறிப் பேருவகை யுற்றனர். உடனே கரிகாலன், தான தொண்டிருந்த கிழ வேடசகை அரச அவையில் அமர திருந்த வா எல்லாரும் பாரகக களை தெறிந்தான்; முன்னர் இருந்தவாறே இளைஞரூப புனசிரிப்புடன அரியணையின் மேல் வீற்றிருந்தான். அரசனுடைய சூழ்ச்சியை யறிந்து அரசவையில் இருந்தவா அனைவரும், இறுமபு துறநனர்; நகைத்தனர்; களித தாரத்தனர், பலவாறு மன்னனைக் குறித்துப் புகழ்ந துரையாடினர்.

வளவா பெருமகனா செய்த, காலத்துக் கேற்ற சூழ்ச்சி பைக கண்டு வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ள வந்த புலவர் இருவரும், வியப்பும வெட்கமு மடைந்து, “ஆ! ஆ! சோழா குடியின் பெருமையை என்னென்று கூறலாம்? அககுடியிற் பிறந்த மிக இளம்பருவத்தை யுடைய இவ்வரச னுடைய அறிவின் திறமையை எதற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்ல லாம்? பகலவன் வழித் தோன்றிய இவனுடைய குலத்தின் பெருமையைச் சிறிதும் கருதிப் பாராமல் நாம், முன்னர் இவ்விடம் வெறுப்புக் கொண்டோமே. நம்முடைய எண்ணத்தை எவ்வாறோ அறிந்து நம்மை யழைத்துத், தக்க வாறு நமக்கு அறிவு புகட்டித் தன்னுடைய குலப் பெரு மையை உலகம் நன்கு அறிய இன்று இவ்விளைஞன் செய்த சூழ்ச்சியின் திறமைதான் என்னே! நம்முடைய அறி

வினத்தைப் போக்கி நம்மை யடக்கி யாள இவ்வரசன்
மேற்கொண்ட தொழிலின் தன்மைதான் என்னே !

ஆ ! நம்முடைய மதியினத்தையும் மன்ன னுடைய
மதி துட்பத்தையும் நினைக்க நினைக்க நெஞ்ச புண்ணுகின்
றதே ! மீன் குட்டிக்கு நீந்தவும், புலிகு குட்டிகுப் பாயவும்
கற்பிப்பார் ஒருவர் உளரோ ? சோழர் குடியிற் பிறந்தார்க்கு
நீதி செலுத்தும் திறமை இயற்கையாக அமைநது கிடப்ப
தொன்றாகுமே. நாம் அதை யெண்ணிப் பாராமல் மோசம்
போனோமே ; ஏமாநது நின்றோமே. நமமைக் கண்டு
மன்னன் சிரிக்க லானானே ! குலவித்தை கல்லாமற் பாகம்
படும் என்னும் சான்றோ ருடைய பழமொழி, எக்காலத்தும்
பொய்ததுப் போகாத தாகு மென்பதை இவ்வரசன் இப்
பொழுது நன்கு விளக்கிக் காட்டினான். ஒவ்வொருவருக்கும்,
தாம் தாம் பிறந்த குலத்திற் கேற்ற விசைகள் கற்பதற்கு
முன்பே செம்பாக முளவாம என்பதை இவ்வரச னுடைய
செயலால் இன்று உலகத்தினர் அனைவரும் உள்ளங்கை
நெல்விக்கனி யென உணர லாயினர். மேலும், உருவத்தைக்
கண்டு எதையும் எள்ளப்படாது என்னும் அறிஞ ருடைய
கொள்கையின் உண்மையையும் எல்லாரும் தெள்ளிதின்
அறிய லாயினர். இந்த இளைஞனே அறிவுடை அரசு
னாவான். நீதி செலுத்தும் வன்மையில இவனைப் போலக்
கைதேர்ந்த ஓர் அரசன், எவரும் இரான்,” என்று பல
வாற எண்ணி வியந்து புகழ்ந்தனா ; கீழே விழுநது கரி
காலனுடைய அடியிணையை வணங்கினர் ; தமமை மன்னித்
தருள் வேண்டினர் ; அரசனிடம் விடை கொண்டு அரசு
வையை நீதது வெளியேறினர்.

சற்று நேரம் கழிந்த பின்பு அற்றைப் பொழுது கூடிய
அரசவை, அனைவர்க்கும் பெரு மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கி நன்
றாய் முடிந் தேறியது. உயர் வணையை நீதது மன்னன்

பெரு மிதத்துடன் அரண்மனையை நாடி நல்லார் ஐகை விளம்பத், தோகையர் மனங்கள் தன்னை நாட, மடங்கலும், விடையும், பொன்னாகமும், நாகமும் நாண நடந்தான். அவையி லிருந்தவர் அனைவரும், தம்முடைய இருப் பிடங் களை நோக்கிச் சென்றனர்.

அரசவைக்கண் நிகழ்ந்த செய்தி நாடுவதும் விரை விற்பரவியது. அதைக் குறித்து மக்கள் பலரும், பலவாறு வியந்து பேசிக் களித்தனர்; கரிகாலனிடம் மிகக் விரும்பங் கொண்டனர்; அவனால் சோழர் குடிப பெருமை, உலக முற்றும் பரவி நிறைந்திடு மென்றும், சோனாடு பல வகை வளங்களையும் நிரமப்ப பெற்று உயாந்த தொரு நிலைமையை விரைவில் எய்து மென்றும், அவ் விளங்குகான உலக முழு வதையும் சினனாஸில் தன ஆளுகைக் குடபடுத்திக் கொள் வான் என்றும் பலதிறப்படக் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

நாளுககு நாள் கரிகாலனுடைய புதழ் உலகெங்கணும் நிறைந்த மேம்பட்டு வந்ததைக் கண்ட அவனுடைய மூத்த தந்தையா ருடைய புதல்வராகிய பகைவர், அவ்வேந்த னிடம் மிக்க பொறுமை கொண்டனா. தம்முடைய தந்தை யிழைத்த தீமைகளை யுன்னி அவன், தம்மைத் துன்புறுத் தத் தொடங்குவானோ என்று எண்ணியும் அவர் அஞ்சி யிருந்தனர். கரிகாலன் கொடுவரிக் கொடியையும், புலி இலச்சினையையும், ஆத்தி மாலையையும் தனக் குரியன வாய்க் கொண்டிருந்தான். அப்புலிக் கொடியைக் காணுந் தோறும் அப்பகைவர், உண்மையிற் புலிபைத் தமக் கெதி ரில் வரக் கண்டவரைப் போல் நடுகு குற்ற விரைவில் அப் புறம் அகன்று போவார் யிருந்தனா. கரிகாலனுக்கு எவ் வாறு கேட்டை விளைவிக்கலா மென்று நாடோறும் ஆராய் தலே அவருடைய தொழிலா யிருந்தது. கேடு வரும் பின்னே மதி கேட்டு வரும் முன்னே என்பதற் கொப்ப அப்பகைவர், அறி விழந்த வாழ லாயினர்.

பகுதி. ௫

காவிரிப்பூம் பட்டினம்

கரிகாலனுக்குப் பெருந் துணை வளிபைச் சேர்த்துக் கொடுக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த அவனுடைய அம்மானார், அரிய தேவர் எண்ணத்தை மனத்திற் கொண்டார். தற்போது சிகாழி தாலாகாவி லுள்ள நாங்கூர் என்னும இடம், அந்நாளில் வேளிர்களுக் குரிய தொரு பேரூரா யிருந்தது. அங்கிருந்த வேளிர் கூட்டத்தினர், வன்மையில் மிக்க தண்டத் தலைவராயும், உழுவித் துண்ணும் செல்வராயு மிருந்தனர். அவ்வேளிர்களைத் தம மருமானுக்குத் துணைவாகளா யிருக்கச் செய்யக் கருத்துட் கொண்ட இருமபிடர்த தலையார், அந்த வேளிர்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த ஒருவன் பெற்றெடுத்தது சீருடன் வளர்த்து வந்த ஓர் அழகிய கன்னியை மணம் பேசிக் கரிகாலனுக்கு விதி முறைப்படி நன்னூலில் மன்றல் செய்வித்தார்.

தன் தந்தை அழகுநூர் வேளிர்ம மகட கொண்டான் போலக் கரிகாலனும், நாங்கூர் வேளாளரிடம் பெண் கொண்டான். அம்மாதும் அவனும் தமமுடைய மாளிகையில் இருந்து, அன்பும் அருளும் உடையவராய்ச் சுற்றத் தினரைத் தழுவினும், விருந்தினரைப் பேணியும், அறவோர்களைப் போற்றியும், ஏழைகளுக்கு வேண்டுவன கொடுத்தும் இனிதாக இல்லறத்தை நடத்தி வந்தனர்.

நாங்கூரிற் பெண் கொண்டதால், அவனுரி ளிருந்த வேளிர்களோடு தன் அம்மானாருடைய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிய அழகுநூர் வேளிர்களும் கரிகாலனுக்கு நெருங்கிய உறவினர்களும் துணைவர்களு மாணர்கள். பூவை வண்டினம் மொய்த் திருப்பதைப் போல் அந்த

வளவர் மகளை அவ்வேளிராக னெல்லாரும் சூழ்ந்து, வேண்டுவனவற்றை அப்போதைக கப்போது செய்து, உற்ற துணைவர்களா யிருந்து காதது வந்தார்கள். அவ் வேளிரக னெல்லாரையும் கொடை முதலிய வற்றால் கரி காலனும் மடுத்துவது வந்தான். நாவகூர் வேள் மகளை யன்றி வேறு சில மாதரையும் பின்னர் கரிகாலன் மணந்து இன்புற றிருந்தான். அந்நாவகூர் வேண்மாளிடம் கரி காலனுக்கு ஒரே பெண குடத்தை பிறந்தது. அக்குழங் தைக்கு ஆதிமந்தி எனப் பெயரிடப்பெற்றோர் அன்புடன் பாராட்டி வளர்த்து வந்தனர்.

யாதொரு வேலையையும் இடம் பொருள் ஏவல் என்ப வற்றைக் கருதி கனரூப அயங்கு பாகுதகச் செய்பத துணியும் உயரத்த தன்மையையும், தக்க மனத துணியையும், ஏற்ற ஆற்றலையும் படைத்திருந்த கரிகாலன், தன் ஆளு கைக் குடபட - மக்கள் கலவிரிலும், வேளாண் வாழ்க்கை யிலும், வாணிகத் துறையிலும் எகராட்டினரினும் மேம்பட்டு விளங்க வேண்டு மென்றும் நன்கு உணர்த்ததைக் கொண்டான். அவன் அன்றே உலக ரீராலரோ டொத்த உண்மை அரசனாவான்? நாடு மேன்மை யடைதது இன் பததுட னிருப்பதற்குக் கலவியும் வேளாண்மையும் வாணிகமும் இன்றியமைபாதனவாம் என்பும் உண்மைத் துறை யினைப் பேரறிவாளனாகிய அவ்வரசன் நன்கு உணர்த்தான். தன்னுடைய உயரத்த எண்ணத்தை நிறை வேற்றற் குரிய தக்க வழிகளைப் பற்றி அவன், சினனாள்வரை ஆழ்ந்த கருத் துடன் ஆராய்ந்து பார்த்தான். தான் கொண்ட நோக் கத்தை இடையூறின்றி முடித்ததற்குக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் தக்க இடமாகு மென்று அவனுடைய மனத்திற் பட்டது. அதனால் அமமன்னன், உறையூரை பொழித்துக் காவிரிப் பூம் பட்டினத்தைத் தலை நகரமாகக் கொண்டான்; அவ்

விடத்தில், தன்னுடைய கருத்தை முடித்தற் குரிய துறைகளிற் பெரு முயற்சி மேற்கொண்டு உழைத்து வந்தான்.

காவிரி நதி கடலொடு கலக்கு மிடத்தில் இயற்கைப் பொலிவுடன் இருந்த காவிரிப்பூம் பட்டினம், படைப்புக் கால முதல் சோழர் குடியிற் பிறந்த மன்னர் தென்னாட்டை யாண்டிருந்த காலம் வரை மிகக் சிறப்புடன் இருந்த தொரு பெரிய நகர மாகு மென்று பல நூல்களால் தெரியக் கிடக்கின்றது. சோழர் நீங்க மற்றைத் தமிழ் மன்னருக்குத் தலை நகரங்களா யிருந்த மதுரை, வஞ்சி முதலிய நகரங்கள், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப் போல் அவ்வளவு முன்னேற்ற மடைநது பல வளங்களையும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தனவாய்க் கூறப் போதிய சான்றுகள் இல்லனவாம். அழகில் உயர்ந்தது அமராவதி என்றும், செல்வத்திற் சிறந்தது அளகாபுரி என்றும் அவ்விரண்டு நகரங்களுள், ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு வகையில் மேம பட்டநாய் அறிஞர் கூறுவர். ஆனால் காவிரிப்பூம் பட்டினமோ, எல்லா வகையினும் சிறந்திருந்த தோ இணையற்ற பெரிய நகர மாகு மென்பதைப் பண்டைக் காலத்தின் உண்மைச் செய்திகளை உள்ளவாறு உரைப்பதில் தம நேரிலாச சங்க நூல்கள் பல வற்றானும் நன்கு அறியலாம். சற்றேறாக குறைய இரண்டாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்ததாகத் தெரிகிற கடைச் சங்க காலத்தில் இருந்த புலவர் பெரு மககளுள் ஒருவரும், அப்பட்டினத்தின் பெருமையைத் தாம இயற்றிய நூல்களுள் ஏற்ற இடங்களிற் சொல்லாமல் விட்டனர் அல்லர். அக்காலத் திருந்த அறிவுடைப் புலவர் அனைவரும், ஒப்பற்ற உயர்ந்த நிலைமையில் இருந்த தொரு மா பெரும் பழைய நகர மாகு மென்று அந்நாட் பட்டினத்தின் பெருமையைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறிப் போந்தமையின், அஃது எந்நாளில், எங்ஙனம் உண்டாயிற்று என்னும் வினாவிற்கு விடையிறுக்கக் கூடாமையை யுணர்க.

யமதங்கி முனிவருடைய மைந்தராய பரசுராமர், பகலவன் மரபிலுதித்த மன்னர் எல்லாரையும் கருவறுக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் அக்காலிரிப்பூம்பட்டினம், ஆதித் தன் வழித்தாய சோழர் குடியிற் பிறந்த காந்தமன் என்னும் அரசனுடைய ஆளுகையின் கீழ் மிகச் சிறந் திருந்ததாகத் தமிழ் மாதின் அணிமேகலையாய மணிமகேலை என்னும் நூலால் தெரியக் கிடக்கின்ற தொன்றாகும்.

புனிதமாய காலிரியாற்றின் தொடர் புற்றுக் கடலுக் கருகில் இருந்தமையின் அரசகரம், காலிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் பெயரை யடைந்தது. பூம்புகார், புகார், காகந்தி, சம்பாபதி என்னும் வேறு பெயர்களையும் அந்த நகரம் பெற்றிருந்த நாகும். ஒரு காலத்தில் காகந்தன் என்னும் மன்ன றொருவன் அங்கிருந்து அரசு செலுத்தியதால், காகந்தி என னும் பெயரை அப் பட்டினம் பெறலாயிற்று. வங்க நாட்டின் தலை நகராய சம்பாபதி என்னும் இடத்தி லிருந்து தென்னாடு போந்து குடியேறிய மக்கள், தங் ளுடைய பழைய நகரத்தின் பெயரை மறவாமல் இருக்கக் கருதி அரசகரத்திற்குச் சம்பாபதி என்னும் பெயரை வழங்க லானார்கள் போலும். பல்லாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்பு தென்னாட்டை யடைந்த கண்டு சென்ற பெரிட்ளஸ் என்னும் பிற நாட்டினர் ஒருவர், கமாரம் என்றும், மற் றொருவராய டாலமி என்பார் கபேரிஸ் என்றும் அக் காலிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குப் பெயர்க ளிட்டுப் போயினர் என்றும் அறிஞர் சிலா கூறுவர்.

முன்னாளில் தஞ்சாகூர் என வழங்கப்பட்டுத் தற் போது தஞ்சாவூர் என்று சொல்லப்படும் தஞ்சை சில்லா விற சிகாழி தாலுகாவில், அக்காழிப்பதிக்குப் பதினான்கு மையில் தூரத்திற் கப்பாலுள்ள அப்பூம் புகாரச் சோழ மன்னர்க்குப் பின்னர் பல்லவ அரசரும் கைப்பற்றி யிருந்

தனர் எனத் தெரிகிறது. அநநகரத்திற் கருகில் இப்போதுள்ள பல்லவ வீச்சரம் என்னும் சிவத் தலமே அதற்குற்ற சான்றாகும்.

மன்னன் கரிகாலனுடைய ஆட்சியில் அபபட்டினம் அடைந் திருந்த உயர்ந்த நிலைமைதான் என்னே! அநநிலைமையை மனததிற் கொண்டு சீர்நுக்கிப் பாப்போமாயின், மேனாட்டின ருடைய ஆளுகைக் குடபட்டு இநநாளிற் பாரத நாட்டின் தலை நகரங்களாய் விளங்கும் கல்கத்தா, பம்பாய், செனனை முதலிய நகரங்களுள் ஒன்றும் அப்பட்டினத்திற்கு ஒருவாற்றாறும் ஒப்பாகா தென்றே நாம் துணிந்து கூற முன் னடைவோம்.

இப்பொழுது இருப்பதைப் போலப் பல களை நதிகள் பிரியப் பெருமல மரக்கலங்களி லுடைய போக்கு வரத்தாக குத தக்கவாறு ஆழ்ந்து அகன்ற முதத துவாரத்தை யுடைத்தாய்க் காவிரிப்பூம் படடினத்திற்கு இடையிற் பாயந்தோடி யிருந்தது காவிரி யாறு. அநநதியின் இரு மருங்கினும் எண்ணிறந்த மாட மாளிகைகள் இருந்தன. கடலை யடுத்து அநத ஆற்றின் வட கரையில் இருந்த பெரிய நகரமே காவிரிப்பூம் படடின மாகும். அபபட்டினத்தின் எல்லை, நாற்காத தூர மென தூல்கள் கூறும். அப்பெரிய நகரம், பட்டினப் பாக்கம், மருவூப் பாக்கம் எனனும் இரண்டு பெரிய பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட டிருந்தது. அவ்விரண்டனுள் படடினப் பாககம் எனபது அந நகர் எனவும், மருவூப் பாககம் என்பது புற நகர எனவும் சொல்லப்படும். அந நகர், அரசன் அமைச்சர் முதலியோர் தங்கியிருந்த இடமாகும். அது, மருவூப் பாக்கத்திற்கு மேற்பாலாக இருந்தது. கடற் றுறைப் பக்கத திருந்த மருவூப் பாக்கம், பலவகைத் தொழிலாளர், பலவகைச் சாதியினர், சேனைகள், சேனைவீரர்கள் முதலியோர் தங்கி யிருந்த பகுதி யாகும்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு மேற்கே மருவூர் என னும பெயரை யுடைய ஊர் ஒன்று இப்பொழுது இருக்கின்றது. அதுவே, அந்நகரத்தின் வெளியே மருவூர்ப் பாதகம் என்னும் பிரிவு ஒன்று இருந்த தென்பதற்குத் தக்க சாட்சியாகும். அவ்வூர், மருவூர் எனவும் இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது.

மேற்கூறிய இரு பிரிவுகளுக்கு இடையில், இரு புறங்களிலும் நிறை நிறையாக வாளைவழி வளராத மரங்கள் நிறைந்த பெரிய சாலை பொன் நிருத்தது. அம்மரங்களின் அடியிற் பலவகைப் பண்டங்களை விற்கும் எண்ணிறந்த கடைகள் இருந்தன. வெளியில் மறைப்பதற்காக ஒவ்வொரு கடையும் அழகிய திரைச் சீலைகளால் கட்டப்பட்டிருக்கும். எல்லா வகைப் பண்டங்களும் குவியல் துளியலாகச் சோத திருக்கக் காணப்படும். பண்டங்களை விற்பவரும், வாங்குபவரும் அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் நிறைந்திருப்பர். இன்ன பண்டம் இங்குள் தென்று காட்டுதற்காகக் கடைசிகாரர்கள், தங்களுடைய கடைகளுக்கு மேல் அமைத்திருந்த கொடிகள், பண்டங்களை வாங்க எல்லாரையும் கைகாட்டி யழைப்பதைப் போலவும், பண்டங்களை விலைக்குப் பெறுமப போக வந்தவர்களை இளங் காழறை வீசி மகிழ்விப்பதைப் போலவும் காற்றால் எதிரெழுடி அசைந்து கொண்டிருப்பானவாம்

அந் நகரத்திற் பட்டினப் பாதகத்தில் அழகுடன் அமைந்திருந்த அரசர் வீதியும், வீழா மறுகும், கடைத் தெருவும் முகன்மை யானவை யாம். அந்நகரத்தின் ஒரு புறத்தில், மறைபவா, வேளாளர், வணிகர் முதலிய குலத்தினர், தனித் தனியே வாழ்ந்திருந்த மாட மாளிகைகள் நிறைந்த பெருந் தெருக்கள் குலவின. மற்றொரு புறத்தில், மருத்துவ நூல வல்லார், சோதிடர் முதலியோர்

குடியிருந்த வீதிகள், பல்வாய் இருந்தன. முத்துக் கோத்தல், சங்குத்துத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்குநர் தங்கியிருந்த தெருக்கள் பல, ஒரு சாரா இருந்தன மிக உயர்ந்த கட்டிடங்களைப் பெற்றிருந்த அபாரக்கத்தின் இடையில், மகத்ச சிற்பரும், மராடக கொல்லரும், யவனத் தச்சரும் கூடிக், காண்பவா கண்களைக் கவரக் கூடிய பல்வகைச் சித்திரங்களுடன் வாணோங்கிய மாடக் கூடங்கள் பொலிந்து விளங்கக் கட்டியமைத்த அரசாண்டைய கோயில், வலம்புரிச் சங்கங்களுக்கிடையிறு பாஞ்ச சனயம் திகழ்வதைப் போல் விளங்கியிருந்தது. அவ்வரணமனைக்குச் சுற்றிலும்கடுமபரி கடவுநர், கன்றிறின பாகர், நெடுந் கோர் செலுத்துபவா, மறுவா முதலிய பணியாள ருடைய இருப் பிடங்கள் இருந்தன. அந்த அரணமனைக்குநீல, அகன்று பரந்திருந்த ஓர்டத்தில் நல்லவகைச் சேனை வீராகளும் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கவிவாணர், துதிவாணர், நாழிகைக் கணக்கார், பாணர், பல்வகைக் கூத்தாடிகள், பல்வேறு வாததியங்களை இசைப்பவா, பல் நிறத்து மணிகளைக் கொண்டு பல்வகை மாலைகள் கோப்பவா, வளையல்கள் செய்பவா, டூ, தக்கை முதலியவற்றால் மாலைகள் தொடுப்பவா, வேழம்பா முதலிய மக்கள், தடிம இனத்தின ருடன வாழ்ந்திருந்த தனித தனித தெருக்கள், பல் விருத்தன கொட்டங்கள், அம்பலங்கள், மன்றங்கள், சோற்றும் அரிசு சாலைகள், வேளவிசு சாலைகள், கலைக் கருவிகள், நாடகக் கொட்டகைகள், சிங்காரத் தோட்டங்கள், எந்திர வான்கள் முதலியனவும் அப்பாக்கத்தில், ஆங்காங்கு அமைந்திருந்தன.

கடற்கரை யோரத் திருந்த புற நகரத்தில், திசை மயங்கிச் செல்லும் மரக்கலங்களைத் திசைக் குறி காட்டியழைக்கும் மிக உயர்ந்த திருந்த கலங்கரை விளக்க மொன்று,

ஆங்கிருந்த பெரிய கப்பற் றுறைமுகத்தின் பக்கலிற்
கட்டப்பட டிருந்தது. பல்வேறு இடங்களி லிருந்து
நாவாயகளிற் கடல் வழியாகக் கொண்டுவரப்படும் பொருள
களுக்குத் தீர்வை வரையறுத்துக் கடமை கொள்ளும்
ஆயத் துறைகள், கட்டி யமைக்கப் பெற்றிருந்தன. அவஞ்சு,
சங்கம் பெற்ற பினபு சோழ வேந்தருடைய அடையாள
ஞுத்திரை யாகிய புலிக் குறியை அப்பண்டப் பொதிகளின்
மேல் பதிந் திருக்க இடுவா கடமை கொள்பவர். அங்ஙனம்
மரக்கலங்களி னின று இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பண்டப்
பொதிகளைச் சேமித்து வைத்திருத்தற் குரிய பண்டசாலை
கள், சிடங்குகள், உயர்ந்த மேடைகளை யுடைய மாளிகைகள்
எண்ணிறந்தனவாய் இருந்தன. வியாபாரிகள், தாங்கள்
கொண்டு வந்த பண்டங்களை அக்கட்டிடங்களிற் கொண்டு
போய்ச் சோப்பாக்கள்; சிறிது சிறிதாக வாயினும், முழு
வதையும் ஒரே முறையாக வாயினும் தாங்கள் விரும்பும்
வண்ணம் விற்பார்கள். யவன சீன சாவக வியாபாரி.
ளுடைய மாளிகைகள் அளவற்றனவாய் அப்பண்டசாலை
களுக்கரு நில் வரிசை வரிசையாக ளிருந்தன.

அமமருஷ்யப் பாகத்தில் ஒரு புறம், பட்டு நூலாலும்,
பருத்தி நூலாலும், ஆந் முதலியவற்றின் மாலாலும் செதிர
ஆடைகளை செய்யும் சாலியா இருக்கைகள் பித்திருந்தன.
மற்றொரு பால், சந்தனம், அகில, பட்டு பவறம், முத்துப்,
பலவகை மணிகள் முதலிய உயர்த் பொருள்களை விற்கும்
வியாபாரிகளுடைய பெரிய வீடுகள் குலவின. ஒரு பக்கத்
தில் நெல், புல, வாகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை,
மூங்கில் நெல் என்னும் எண்வகைக் கூலங்களை விற்கும்
கூலவாணிகர் குடி யிருந்த தெருக்கள் நிறைந்து விளங்கின.
ஒரு சார், பிட்டு வாணிகர், அப்ப வாணிகர் முதலிய வணிகர்
குலத்தினர் வாழ்ந் திருந்த மறுகுகள் பலவாம். கள் விற்ப

வர், ஆடுகள் ஆட்டிழைச்சி முதலியவற்றை விற்கும் மிலேச்சா, உமணா, பரதவர் முதலியோர், தமக கென ஒதுக்கி விடப்பட டிருந்த மறுகுகளில் தங்கி யிருந்தனர். உப்பு விற்பவர், எண்ணெய் விற்பவர், இலையுழு திடுவோர், பஞ்ச வாசம் பகாவோர் முதலியோருடைய இருக்கைகளுக்கு அளவே கிடையாது. ஒருபால், வெண்கலக் கனனார், செம்பு செய்துநர், மரங்கொல் தச்சர், கருங்கைக் கொல்லா நன்கலந் தருநா, பொற கொல்லா, சித்திர காரிகள், சிற்ப சாரிகள், துன்னர், சுகநீலியர், சீரை கிடை முதலியவற்றால் பூ, பூமாலை, படிமை, பொய்க் கொணடை முதலியவற்றைச் செய்குநா முதலிய கைத்தொழிலாள ருடைய இருப்பிடங் கள் பல அமைந்தது கிடந்தன. தோற கருவி, துளைக் கருவி, நரப்புக் கருவி என்பவற்றைக் கொண்டு இசை மரபிற சிறி தும பிழையாமல் கேட்பவா களிதது மெய் மறந்து நிற்கும் வண்ணம் இசைத்துக் காட்ட வல்ல பாணர் குழலர் முதலிய இசைக்காரர், தத்தமக் கென விடப்பட்ட இடங்களில் வாழ்ந் திருந்தனர். பிறா ஏவிய குற்றேவலகளைச் செய்து உயிர வாழும் கைவினையாளரும் அப்பாக்கத்தில மிக கிருந் தனர். பிற நாட்டின ராகிய கடலோடிகள் பலா, கடற்கரை போரத்தில அந்நகரத்தின ருடன் மன மொத்து அளவளா விக் கொண்டு குடி யிருந்தனர்.

அந்நபபுற நகரத்தின மறுகுகளில் வண்ணம், சுண்ணம், சாநது, புகைப்பொருள், வாசனைப் பொருள் ஆகிய வற்றை விற்பவர், எந்நேர மும் திரிந்துகொண்டே இருப்பா. அப் பாகக்கத்தின் தெருக்களில், பிற நாடுகளி லிருந்து கடல் வழியாக நாவாய்களிற கொணாத குதிகைகளும், மலை நாட்டிலிருந்து பெற்ற மிளகு பொதிகளும், பனி மலை முதலிய வட திசைக்கண் இருக்கும் மலைகளின் பக்கங்களி னின்று சேர்த்துக் கொண்டு வரப்பட்ட மாணிக்கம் பொன்

முதலிய விலை யுயர்ந்த பொருள்களும், பொதியின் மலையி லிருந்து வெட்டிக் கொணர்ந்த சந்தனக் கட்டைகளும் அகிற் கட்டைகளும், தென்கடலிற் குளித்தெடுத்த முகத்துக் களும், நிழலடர்நின்ற தேடிக் கொண்டு வரப்பட்ட பவளங்களும், கங்கை யாற்றங் கரைபிறிற் றந்த யானைகளும், பொன்னும், பலவகை மணிகளும், முகத்துகளும், காவிரி நதியின் பாபச்சலால் விளைந்த கெல், கேழ்வரகு, சோளப் முதலிய உணவுப் பொருள்களும், இலங்கையி லிருந்து மரக் கலங்களிற் கொணர்ந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்ட உணுப் பொருள்களும், தமிழகத் திருந்து பெற்ற தூகாச்சிப் பொருள்களும், சீனம் முதலிய இடங்களி லிருந்து கொண்டு வந்த பனி நீரும், குங்குமப் புஷ்பம், நரம்பூரமும், பறபல துநில வகைகளும் ஏராளமாய்க் தொகுக்கப் பெற்றனக் காண்ப வா களிகூர விறக்பாடும.

மேற்கூறியவற்றை யன்றி அந்நகரத்திலுள்ள நாளங்காடி - காலிக் கடையும், அல்லங்காடி - மாலிக் கடையும், சந்தையும, பாண்டமன்றம் முதலிப் ஐந்து சபைகளும், பட்டி - வித்தியா மண்டபமும், வியாப சபைகளும், பொருத்த விகாரங்கள் - பல சாலைகள் ஏழும், சமணருட பஞ்ச பரமேடிகள தங்குத்தற குரிய இடங்களும், புத்த சமணருள் துறந்தார தங்குத்தற குரிய தவப் பள்ளிகளும், ஒவ்வொரு மதத்தினருள்ளும் இருந்த பல வகுப்பினரும் இறந்தவரை அடக்கஞ் செய்தற குரிய பல இடங்களை யுடைய மிகப் பெரிய தொரு மயானமும் இருந்தன.

பொருத்த மக்கத்தினருக்கே உரித்தா யிருந்த சக்கர வாளக் கோட்ட மென்பது, அமமயானத்தின் பக்கத்தே இருந்தது. அது, பொருத்த மக்கத்தினர் கூறும் உலகங்களின வடிவங்களாகச் சிற்பிகளால் செய்யப் பெற்றதாகும். அதிற் பல உலகங்களும், அவ்வுலகங்களி லுள்ள பொருள்

களும் பிரதிமைகளின் வடிவங்களாகவும், சித்திரங்களின் வடிவங்களாகவும் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. சக்கர வாளம் என்பது, எல்லா உலகங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருப்ப தொரு கோளமாகும் என்னும் பொருளை யுடையதாகும். இது, பௌத்த பரிபாஷை யாகும். இதைக் குறித்த மறறைச் செய்திக ளெல்லா வறறையும் மணிமேகலையின் ஆறாவ காதையில் நூற மெழுபத தாரும் அடி முதலியவற்றால் நன்கு படித தறிய லாகும்.

அப்பெரிய நகரத்திற் காலிரிச் சங்கமுகத் தீர்த்த மல்லா மற் சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்று கூறப்படும் இரு பெரும புனிதமாய நீர் நிலைகள் இருந்தன. கயிலாயம், வேலாயுதம், சதுக்கப் பூதம், ஐராவதம், கற்பக தரு, வசசி ராயுதம், புத்த டீடிகை, கந்திற் பாவை என்ப வற்றிற்கும், திருமால், பலராமன், கண்ணன், மன்மதன், இந்திரன், சூரியன், சந்திரன், சிவன், முருகன், சாதவாகனன், நிககந தன், சாத்தன், சம்பாபதி என்பவர்களுக்கும் தனித் தனியே கோயில்கள் பல விருந்தன.

பலவகைத் தேவர்களுக்கும் உரிய திருவிழாக்கள் அடிக்கடி நடந்து வந்ததோடு இருபத்தெட்டு நாள் நடை பெறுவதாயிருந்த இந்திர விழாவும் ஆண்டு தோறும் மிக்க சிறப்புடன் அங்கு நடைபெற்று வந்தது. அஃது, ஒவ்வோ ராண்டும் சித்திரைத் திங்களில் மதி நிறை நன்னாளில் தொடங்கி நடத்தப்படும். அப்பெரு விழாவின் பெருமை, சொல்லற் கருமை யாகும். அது நிகழும் காலத்தில் இம் மண்ணுலகத்து மக்கள் பலரும், அதன் காட்சியைக் கண்டு களிக்க அப்பட்டினத்தை யடைதல் வழக்கம். விண்ண வரும், மண்ணவர் உருவங்கொண்டு அவ்விழாவினைக் கண்டு மகிழ்ச் செல்வர் என்று பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன. அத் திருவிழா நடத்தப்பட்டு வந்தபோது பூம்புகார் அடைந

திருநக காட்சி, அனைவரும் பார்த்து இன்பமுதற துரிய
தொன்றா யிருந்தது.

அசசம்பாபதியி லிருந்த நாளங்காடி என்பது, அகன்ற
இடத்தை யுடைக்கா யிருந்த தொரு பொதுநில மாகும்.
அதிற செழிக தோங்கி வளங்க சோலைகள் பல விரதன.
அச்சோலைகளில், வரிசை வரிசையாக வளங்க திருந்த மரங்
களையே தூண்களாகக் கொண்டு கட்டிய கடைகள் பல,
அமைந்திருந்தன. அங்குப் பலவகைப்பண்டங்களை விற்ப
வருடைய ஒசையுப, அவற்றைக் கொள்பவ ருடைய ஷெய்யம்
சோந்து, அலைதால கடலில் உண்டாகும் மீ ரொலிப்ப
போல் எப்பொழுதுப பெரவய இடையறு திருக்கும்.
முன்னொரு காலத்தில் அசராதால் இடுக்கணுற்ற இர
கிரன, காலிரிபூம் படடினம் திருந்து நம்முடைய
நாட்டை பாண்ட முக்குந்தின் என்ற மன்னா மனை
ஞரிய சோழன் பனுரிச, கனககு நோந்த கேட்டைத்
தெரிவித்தான். ஆணையில் மிக்க அம் முக்குந்தன்,
உடனே சீயிப் புறப்பட்டு விண்ணுடு சென்று, அசராத்
யெதிர்த்துக் கடும போர புரிந்து வென்று, இரகிரனுக் குற்ற
துன்பகதைத் துடைத்தான்.

சோழன் செய்த பேருதவிககு மிக்க மகிழ்ச்சி
கொண்ட இரதிரன், அவ்வெந்தனுக்குப் புகம் ஒன்றை
புகவினான். முக்குந்தனுக்கும், அவன் மார்பில் தோன்றும்
மறவூற மன்னாக்கும் யாதேரா இடையூறும் நேராவண்ணம்
காததற்பொருட்டு அப்புகம், சம்பாபதியின் இடையி
லிருந்த நாளங்காடியில் வந்து தங்கி யிருந்தது. அந்
நகரத் திருந்த மறக்குடி மகளிரும், மறறைத் தாழந்த குலப்
பெண்களும் திரளாகப் போய், உரிய காலங்கள் தோறும்
அப்புகத்திற்குப் பளி டிடத்திலே புழக்கலும், எள்ளருண்
டைபும், நிணச சோறும், கள்ளும் வைத்துப் படைத்துப்

பூவிட்டுப் புகை காட்டிப் பூசித்து, “எமமுடைய மா மன்னன், பன்னெடுங் காலம் பண்புடன் வாழ்க திருந்து, அவனுடைய நல்லாட்சிக்குட்பட்ட இப்பெரிய நில முற்றிலு முள்ள மக்கள் எல்லா வையும் பசி, பிணி, பதை முதலிய குறைகள் நேராமல் காக்கவும், அவனுடைய நாட்டில் மழை சுரக்கவும், செல்வம் பெருகவும் அருள் புரிவாயாக,” என்று அபபூசத்தை நோக்கி வேண்டித் துதிப்பர்; வாழ்த்தி வழிபடுவர்; குரவை முதலிய கடத்துகளை யாடிக் களிப்பர்.

காக்கதியி லிருந்த யாவரும் கொண்டாடும் பெருமை வாய்ந்த ஐந்து மன்றங்களுள் பட்டி மண்டபமும் என்பது, ஒன்றாகப் பல அரசாங்களையும் வேன்று இப்பாரத நாடு முழுவதையும் தன ஆளுகைக்குக் கீழ்படுத்திப் காலத்தில் திருமாவளவனாகிய நம கரிகாலனுக்குப் போரில் தோற்ற மகத நாட்டு மன்னனால் கொடுக்கப்பட்ட உயர்ந்த தோராரசவை அளித்தாகும். அது, மயன என்னும் தச்சனால் மாற்றயாத பகம் பொன்னக் கொண்டு செட்டு, ஒன்பது வகைதராய வில்ல யுயர்ந்த ஒளி மிக்க மணிகளால் இழைக்கப் பட்ட தோரா அழகிய மண்டபமாகும். அதில், அரசனுடன நல்லிசைப் புலவர் பலர் எந்நேரமும் குழம்பி யிருப்பர்.

மற்றொன்றாகிய வேள்ளிடை மன்றம் என்பது, வெள்ளியான ஓரிடத்தில் இருந்தது. எப்பொழுதும் அதிற் பண்டப் பொதிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட இருக்கும். அங்குப், பல்வேறு நாட்டினர், வியாபாரஞ் செய்தற்காகத் தாம் கொண்டு வந்த பண்டப் பொதிகளின் மேல் அளவும் எண்ணும் நிறையுமாகிய கணக்கைக் குறித்துத் தம பெயரைப் பொறித்துப் பொதிகளை யடுக்கி வைத்துவிட்டுச் செல்வர். அப்பொதிகளைக் களவாட எவரானும் இயலாது. அம்

மன்றத்தின் இயல்பினை யறியாத புதியவர் யாவரேனும், அப்பொதிகளின் எதை யாயினும் திருட எண்ணி அம் மன்றத்தை நெருங்கிய வுடன் அஃது, அப்பொதியை அவ ருடைய தலைக் கேற்றி, அவரைப் பிததுப் பிடித்தவ ராகதி, நடுங்குமபடி செய்து, கழுத்தைக் கடுக்குமாறு தலைச் சுமையுடன் ஊரைச் சுற்றி வரும்படி யடித்து, உரியவ ரிடம் பொதிச் சுமையுடன் அவளை ஒப்படித்து விடும். அதனால் எவரும், அந்த மன்றத்தி னுள்ளிட்ட பொருளைக் களவு காணக் கனவிலும் கருதார்.

இன்னொருசிய இலஞ்சி மன்றம் என்பது, ஓர் அழகிய குளிராகப் பொப்பை யாகும். கூனரும், குட்டரும், ஊமரும், செவிடரும், மெய்யழகச் செய்து கொல்லும் பெரு நோய் எனனும்கொடிப் பிணியால் பிடிக்கப் பட்ட வரும் அமமடுவிற குளித்துக் கரை யேறிய வுடன் தூய உடம்பையும், வலிவையும், வனப்பையும் பெறுவர்; அப் பொய்கையை வலம் வந்து கொழுது தம்முடைய இருப் பிடங்களை யடைவர். அப்பொய்கையின் தன்மையை யறிந்து பிற நாட்டினர் பலர், கூட்டங் கூட்டமாக வந்து, அந்தப் பொய்கையிற் குளித்துக் களித்துச் செல்லுதல் வழக்கமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும்கணக்கற்ற நோயாளர் அங்கு வந்து குளித்து, நோயை யொழித்து மன மிக மகிழ்ந்து, பாடி யாடித் தம் மிருப்பிடங்களை நோக்கித் திரும்பிச் செல்லுதலாகிய காட்சி, காண்பவர்க்கு வியப்பை யுண்டாக்குவதாயிருந்தது.

கன்மன்றம் எனப்படுவது, வேறொரு மன்றமாகும். கண்ணாடிக் கல்லாற் செய்த பெரிய தூண் ஒன்று, அந்த மன்றத்தின் இடையில் நிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அத் தூண், மிக்க ஒளியைக் காலுவதாய் விளங்கியது. அக் கற்றாணை ஒரு முறை வலம் செய்து வணங்கி, அதன் எதி

ரில் நின்று தமமுடைய வடிவத்தை அதிற் காணு மவர், சூனியம் வைக்கப் பெற்று அறிவிழந்தவரா யிருப்பினும், வஞ்சகரால் மருந் தூட்டப்பட்டுப் பித்தேறியவரா யிருப்பினும், பாமபிணற் கடி யுண்டவரா யிருப்பினும் உடனே பிணி நீங்கக் குண மடைந்து செல்வா.

பிறிதொன்று பாவை மன்றம் என்னும் பெயரை யுடைய தாகும். அதிற் பாஷை யொன்று நிலை நாட்டப் பட்டிருந்தது. அரசர் செங்கோன்முறையிற் கோடினும், அறங் கூறும் அவையத்தாரா நடுநிலைமையிற் பிறழினும் அப் பாவை, வாயினால் ஒன்றும் சொல்லாமல் தன்னுடைய இரு கண்களினின்றும் நீர் வடிதது அழுவதா யிருந்தது. அதைக் கண்டு குற்றஞ் செய்தவர், அற நெறிக் கிணங்க நடக்க முயற்சிப்பர் ; தாம் மன்னிப் படைதற சூரிய வழியைத் தேடுவர் ; நன்னிலைமையி லிருக்க நாடுவர்.

அத்தகைய தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மன்றங் களை யன்றிப் பூத சதுக்கம் என்னும் பெயரை யுடைய தொரு நாற் சந்தி யிருந்தது. அவ்விடத்திற் பூதம் ஒன்று நிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அச்சதுக்கப் பூதம், அந் நகரத்து நாற் காத எல்லையும் கேட்கும்படி தன்னுடைய கடிய குரலால் தீவினையாளரைக் கூலி யதட்டி யச்சுறுத்தித், தவ வேடம் பூண்டு பலரையும் வஞ்சித்துத் தீமை புரிந்து திரிவோர்களையும், கற்பிற பிறமும் பெண்டிற்களையும், பிறர் மனை நயக்கும் பேதைகளையும், பொய்க்கரி புகல்வோர்களையும், புறங் கூறுகின்றவர்களையும், அரசரை ஏமாற்றி யழிக் கக் கருதும் அமைச்சர்களையும் தான் தங்கியிருந்த சநதின் வழிகளில் வரக் கண்டால், உடனே அக்கொடியவர்களைத் தன் கைப் பாசத்தாற் பிணித்து, நிலத்திற் புடைத்து உண்டு களிக்கும். பட்டி மண்டபம் முதலிய மன்றங்களினும், பூத சதுக்கத்தினும் உரிய காலங்கள் தோறும் பலரும்,

பொங்கலிட்டுப் பளி கொடுத்துப் பூசித்து, மன்னனை வாழ்த்துதல் வழக்கம்.

முன்னர் நாம கூறிய சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்னும் இரண்டு பொய்கைகளும், கடலொடு காவிரியாறு கலக்கு மிடத்தில் நெய்தல் மலர்கள் இதழ்கள் விரிய மலர்ந்து நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெருஞ் சோலையின் நடுவே இருந்தன. அப்பொய்கைகளில் நீராடி, அவற்றின் பக்கத்திலிருந்த காமன் கோயிலை யணுகி, அதே தேவனை வழிபடும் மகளிரா, பிரிந்த தம் கணவரைக் கூடி இமமையில் இன்புற்று, மறுமையிற் போக பூமியிற் போய்ப் பிறப்பா என்னும உறுதிப்பா டொன்றை அக்காலதது மக்கள் மேற்கொண்டு ஒழுகி வந்தனர்.

அவ்விரு குண்டங்களையும், முன்பு சொன்ன மன்றங்களையும் கரிகால் வளவனுடைய முன்னோர், தம்முடைய தோள் வனமையினால் இரதிரானுக்கு அசுரர்களால் உண்டான துன்பத்தைப் போக்கி, அமராவதிபைக காத்தமைக்குக் கைமமாறாக அப்புரந்தரன் கொடுக்க மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றனவாம்.

அதனுணைச்சிறப்புக்களையும் புதுமைகளையும் பெற்றுக் கரிகாலனுடைய ஆட்சியில் உயர்வுற விளங்கி யிருந்த காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் பெருமைதான் என்னே! அவ்வரசனுடைய ஆளுகையில் அந்நகர மடைந் திருந்த நிகரற்ற உயர்ந்த நிலைமையைக் கொண்டாடாதார் இலர். அக்காலத்தில் அந்நகரத்தை யடைந்து, அதன் நிலைமையைக் கண்டு, அதைப் போக பூமி என்றும், பொன்னுலகமென்றும் உரையாடிய மக்கள் பல ராவர்.

இலையமுதுகூடம் என்று இப்பொழுது வழங்குகிற ஒருரைப் பழைய காலத்தில் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்

திற்கு வெற்றிலை விற்கும் இடமா யிருந்த தாகு மென்று அறிஞர் ஆராய்ந்து சொல்லுகின்றனர். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை யடைந்து உறம்புப் பார்த்து ஆராய்வோ மாயின், இலையழுதுகூடம் என்பதைப் போன்ற வேறு பல குறிகளையும் நாம் காணலாகும்.

பகுதி. ௬

குலத்தளவே குண மாதல்

எண்டிசையும் புதம் மணக்க, எவ்வெவரும் வியக்க காவிரிப்பூம் பட்டினத் திருந்து சோனுட்டை யாண்டு வந்த கரிகாலன், தன நாட்டு மக்கள் எல்லா ரும் வேளாண்மையில் மேம்பா டடைந்து விளங்க வேண்டு மென்றும், அததொழில் முன்னேற்ற மடைவதற்குத் தான் தக்க உதவி புரிந்து அனைவாக்கும் மகிழ்ச்சி யுண்டாக வேண்டு மென்றும், எல்லாப் பண்டங்களை நிரமபப பெற றுத் தன் நாடு எப்பொழுதும் இன்பததுடன் இருக்க வேண்டு மென்றும் மனததிற கொண்டான் ; தன எண்ணத் திற்கேற்றவாறு பல துறைகளிற் கருத்தைச் செலுத்திப் பாடு படலானான் ; செடிகளும் மரங்களும் அடர்ந்து மேடு பள்ளமுமா யிருந்த நிலங்க ளெல்லாவற்றையும் திருத்திப் பண்படுத்தி, எளிய குடிகள் பயிரிட்டு உய்யும் வண்ணம் அவற்றைப் பகுத்து விட்டான் ; ஊர்கள் தோறும் ஏரிகள், குளங்கள், ஊற்றுக் காலவாய்கள் வெட்டுவித்துக் குடிக ளுக்கு உதவி புரியத் தொடங்கினான் ; குடிகளிடமிருந்து சிறிதளவே கடமை கொள்ள ஏற்பாடு செய்தான். அத தீர்வைப் பண்ம் முழுவதையும் அககுடிகளுடைய நன் மைக்கே செலவழிக்கத் தீர்மானித்தான்.

அரசன் அவனும் நல்ல வேலைகளை மேற்கொண்டு குடிகளை அன்புடன் காகத்தொடங்கியதைக் கண்டு சோழ நாட்டின் சுற்றிலுமிருந்த பிறநாட்டு மக்கள் பலரும், தம் முடைய ஊர்களை விட்டுொழித்துக் கரிகாலனுடைய வள நாட்டிற் குடி புக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு தன் நாடு போந்த ஏழைகளுக்கு வேண்டுவன வற்றைக் கொடுத்து, உழுதுண்டு வாழ நிலங்களை வழங்கி, அன்னவரை அன்புடன் ஆதரித்தான் அவ்வளவன். சோழ நாட்டிற் குடியேறிப் பிழைக்க இசசிக்குமற்றை நாட்டு மக்கள், முன்னர் தம்முடைய கருத்தைக் கரிகாலனுக்கு அறிவித்து, அவ் விறைவனுடைய கட்டளையைப் பெற்றுத் தாம் விருமபும ஊரில் தங்கியிருக்கலாம். வேண்டிய உதவி புரிந்து அம் மக்களை யாதிகக் அரசன், தக்க ஏற்பாடுகளை அப் பொழுதே செய்து முடிக்கத் தன்னுடைய அரசாங்கப் பணியாளருக்கு ஆணையிடுவான்.

ஒவ்வோர் ஊரிலும், அவ்வவ்விடத் திருந்த மாந்தர் விருமபும வண்ணம் கரிகால் வளவன், கோயில்களைக் கட்டு வித்தான்; சோலைகளை வைக்கச் செய்தான்; பல சாலைகளை யுண்டாக்க உதவி புரிந்தான்; பள்ளிக்கூடங்கள் பலவற்றை வைத்துச் சிறுவர் அனைவாக்கும் கல்வி கற்பிக்க வேண்டு மென்று வற்புறுத்தினான். அவ்வரச னுடைய பெருதன்மையைப் பார்த்து மாந்தர் பலரும், சோழ நாட்டிற் குடியேறத் தொடங்கவே நாளுக்கு நாள் அந்நாட்டின மக்கள் தொகை மிகு வரலாயிற்று. குடிக ளுக்கு இடம் வேண்டியிருந்தது. அதனால் அவவேந்தன், பல காடுகளை யழித்து, அவ்விடங்களில் நிலங்களையும் ஊர் களையும் புதிதாய் உண்டாக்க லானான். தன் ஆளுகைக் குடபட்ட மக்களுடைய நலவாழ்வைக் கருதியே எப்பொழு தும் பாடுபட்டு வருதமையால் அவ்வளவனை, 'எவவுயிரையும்

காக்க இறைவன் அருளால் இம்மண்ணில் வந்து தோன்றிய இறைவனே இவனாவான்' என்று அனைவரும் சிறப்பித்துக் கூறலாயினர்; அவ்வரசனைக் கடவுளாகவே மதித்தொழுகினர்.

சோழ நாட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் விதைத்தல், களை யெடுத்தல், அறுத்தல் ஆகிய பயிர்தொழில் நீங்காமல் இருந்தன. எப்பக்கம் பார்ப்பினும் பசுசை நிறத்தோடு கூடிய பயிரும், பழுப்பு நிறத்தோடு கூடிய முதிர்ந்து தலை சாய்ந்த விளையுளுமே காணப் படுவனவா யிருந்தன. எங்கும் வேளாளருடைய ஓசையே நிறைந்திருந்தது. எந்நாளும் பலவகைப் பயிர்கள் செழித்திருந்தமையால் மருத நிலங்களுக்கு அணித்தாய காடுகளில் இருந்த யானைகள், மான்கள், பன்றிகள், நரிகள் முதலிய விலங்குகள், அந்நிலங்களில் விளையும் கருமபு, செந்நெல், கேழ்வரகு முதலிய பயிர்களை மேய்ந்து கொழுத்துத் திரியலாயின. உணவு ஏராளமாய்க் கிடைக்கவே அம்மாக்கள் தொகையும் விரைவிற்பெருகலாயிற்று. அவ்விலங்குக ளெல்லாம் இரவிலும் பகலிலும் மருத நிலங்களிலேயே தங்கி யிருந்து பயிர்களை யழிக்கலாயின. அக்கொடிய செயலை குடிகள் அரசனிடம் சென்று முறையிட்டு அறிவித்தனர். விலங்கினத்தை வேரறுத்த தழித்துக் குடிகளுடைய குறையைப் போக்கக் கரிகாலன், மறவர் வேடுவர் இருளர் முதலியோர் எண்ணிறந்த நாய்கள், வலைகள், குழந்தைகள், விறகன், அம்புகள், ஈட்டிகள் ஆகிய கருவிகளுடன் தனனைச் சூழ்ந்து வர, அடிக்கடி காடுகளிற் சென்று வேட்டையாடத் தொடங்கினான்.

அன்பும் அருளும் பூண்டு குடிக ளெல்லாரையும் அங்ஙனம் ஓம்பி நல்லிசையுடன் சிறந்து விளங்கிய கரிகாலனுடைய பெருமைக்குக் கேடு சூழ்விக்க, அவனுடைய

பகைவர், பன்னாட் காறும் பலவாறு எண்ணி யாராய்ந்து பார்த்தனர் ; யாதொரு வழியானும் அவருடைய எண்ணம் எட்டேறுதற் கின்மையால், அகங் குலைந்து அடங்கி யிருந்தனர். அமைச்சர், அறிஞர், சுற்றத்தார், மற்றைக் குடிகள் முதலியோருக்கு அந்த அரசனிடம் வெறுப புண்டாக் கித் தம்முடைய எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளலா மெனக் கருதி அககொடியவர், காட்டில் வாழ் விலங்குகளைக் கரு வறுக்கச் சென்றபோது அந்த அண்ணலை யேமாற்ற ஒரு சூழ்ச்சி செய்தனா.

கரிகாலன் வேடடையாடச் சென்றிருந்த தொரு காட டைச் சார்ந்த ஓர் ஊரில் ஆட்டிடையன் ஒருவன் வாழ்ந திருந்தான். அவனுக்கு அழகில மிக்க மகள் ஒருத்தி யிருந்தாள். கரிகாலனுடைய மூத்த தந்தையாரா பயந்த தீவினையாளர், அககன்னியின் விடடை யடைந்தது, இன்ப முண்டாகச் சிலவற்றைப் பேசி அப்பெண்ணை மயக்கினா ; பலவாறு கற்பித்துத் தமமுடைய சொல்லுக கிணங்க நடக்குமாறு அவளைச் செய்தனா. அவ்விடைச்சியை நோக்கி அககொடியவர், “மாதரசே! தெய்வ மகளிரைப் போல நீ மிகக் வனப்புடையவளா யிருக்கின்றாய். இடை யர்குலத்தில் நீ பிறந்தத தக்கவளா? அரசர் குலத்திலேயே உன்னைப் போன்ற பெண்ணொருத்தியை நாங்கள் இது வரை இப்படியிற கண்டிலோர் உன் கட்டழகைக் கண்டு எந்த அரசன்தான் உன்னை மணக்க விரும்பான்? உன்னு டைய அழகின் உயாவை யறியாமல் நீ ஏன இவ்வூரி லிருந்து எளிய குடியிற பிறந்த ஓர் இடையனை மணந்து, அல்லும் பகலும் உழைத்து, வருந்தி, உன் அழகைப் பயனற்றதாகச் செய்யவேண்டும்? சேடியர் சிலர் உன்னு டைய கைகால்களை வருடவும், சில தோழிப்பெண்கள் நீ குற்றேவல்களைச் செய்யவும், உயர்ந்த பஞ்சணியின்

மீது வீற்றிருந்து அழகிய அரண்மனையில் இருக்கத்தக்க மெல்லியளாய் நீ இருக்கின்றாய். அழகெலாம் திரண்டு ஓர் உருக்கொண்டார் போன்ற உன்னைக் கண்டு நாங்கள் மிக்க மன மிரக்கங் கொண்டோம். ஏ நங்காய்! ஏழைகளுக்கு உதவி புரிதலாகிய தொழிலை நாங்கள் மேற்கொண்டவர்களாவோம். எங்களுடைய சொல்லின்படி நடப்பா யாயின், இந்நாட்டுக்கு நீ அரசி யாகலாம் நம்முடைய நாட்டை யாளும் கரிகாலன் இப்பொழுது இவ்வுருக கருகிலுள்ள காட்டில் வேடடையாட வந்திருக்கிறான். உனக்கு வேண்டிய அணிகலன்களையும் ஆடைகளையும் நாங்கள் இன்றே வாங்கித் தருகின்றோம். அவற்றை யணிந்து நாளைக் காலையில் உன்னுடைய ஆடுகளுடன் சென்று நீ, அம் மன்னன் வேட்டை யாடும் இடத்தில் தங்கியிரு. உன் எழிலார்ந்த வடிவத்தைக் கண்டு அவன், உன்னை மணப்பான்; இந்நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் வணங்கத்தக்க சீமாடடியாகலாம் நீ. பின்னர் எங்களுக்கும் நீ உதவி புரியலாம்," என்று மொழிந்தது அமமங்கைக்கு ஆசை பூட்டினா.

சீரிளம் பருவத்தினளாய் அந்த இடைப்பெண்ணும், தீயவா உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு அரசனை மணக்கப் பேரவாக கொண்டாள்; அதனால் அக்கொடியருடைய மொழிக் கிணங்க நடப்பதாய் ஒத்துக்கொண்டாள். உடனே அததீயவர், அப்பெண்ணின் வீட்டை விட்டு வெளிதேய சென்றனர்; சிறிது நேரத்திற்குள் சில ஆடைகளையும் நகைகளையும் எடுத்தாக்கொண்டு அவ்விட்டிற்குத் தீருமபி வந்தனர். அவற்றைக் கண்டு அவ்விடைச்சி, நனி யுவந்தாள்; புன்சிரிப்புடன் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டாள்; மறு நாள் எவ்வாறாயினும் மன்னனைக் கண்டு மன்றல் முடிப்பதாய் உறுதிமொழி பகர்ந்தாள். அவளை அங்கனம் தூண்டிய வஞ்ச மனத்தினர், மறுநாள் அவளுடைய வீட்டை யடை

ஊதாய்ச் சொல்லி விடைகொண்டு அபுபுறம் சென்றனர் ; அவ்வுரிலேயே வேறோர் இடத்தில் தங்கி யிருந்தனர்.

அந்நாள் கழிய அடுத்த நாள் காலையில் அப்பெண், நீராடி மஞ்சள் பூசி சிவந்த தன் உடம்பு ஒளிவீசி மின்னச் செய்தாள் ; முன்னாள் வஞ்சகர்பால் தான் பெற்ற ஆடை அணிகளை ஒழுங்காக அணிந்தாள் ; கண்களுக்கு மை தீட்டி நெற்றிக்குக் குங்குமப் பொட்டிட்டாள் ; எண்ணெய் இட்டுத் தலைமயிரைச் சீனிப் பிளனி முடிந்தாள் ; பூசு குடினாளை கையில் நீண்ட தொரு தடிபைக் கொண்டு விட்டுக் கருகி லிருந்த படடியில் மடங்கி வைத்திருந்த தன்னுடைய ஆடுகளை யோட்டிக்கொண்டு காட்டை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினாள். மன்னனுடைய மாற்றலரும் அவளிடம் அணுகினர் ; அவளுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகக் பல்வாறு பேசிக்கொண்டே அவளுடன் சென்று காட்டை யடைந்தனர் ; அவருட்க் கரிக லன் வேட்டை யாடிக் கொண்டிருந்த இடத்தை அமமடந்தைக்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டித், தம்முடைய ஊரபுறம் நோக்கித் திரும்பினர். குறிப்பிட்ட இடத்தை யடைந்து அமமடக் கொடி, மன்னனுடைய வரவை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு நெடுநேரமிருந்தாள். அந்நாள் மாலை பொழுதும் அணுகிறது.

• காட்டின் நடுவிற் சென்று பல விலங்குகளை மாய்த்துத் திரும்பிய கரிகாலன், இடையன் மகள் இருந்த இடத்தை யடைய லானன். தான் காதலிருந்த இடத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் மன்னன் வந்துகொண்டிருந்ததை யறிந்து அவ் விடைப் பெண், தன் கையிலிருந்த கோலை ஒரு செடிக் கருகில் விசி யெறிந்து விட்டு, மின்னற கொடி ஒன்று பெண்ணுருவம் பெற்று உலவுவதைப்போல அழகுடன் ஆடுகளின் பின் நடித்துக்கொண்டிருந்தாள். சிறிது தூரத்

தில் வந்துகொண் டிருந்தபோதே அவனைக் கண்டான் அரசன்; நின்று உற்றுப் பார்த்தான்; சற்று முன்னடைந்து கண்ணிமை கொட்டாமல் நோக்கினான்; அன்னப் பேடுகளும் நாணி யொதுங்குமாறு தன் அடிகளைப் பெயர்த்து நடந்துகொண் டிருந்த இடைப் பெண்ணின் எழிலார்த்த வடிவத்தைக் கண்க ளாரக் கண்டான்; வியப் படைந்தான்; “ஓ! இஃதென்ன புதுமையா யிருக்கின்றதே! இந்நேரத்தில் இவ்வுத் தனியே இருக்கின்ற இந் கட்டழி யாவனோ அறிகின்றிலேனே! தேவ மகளிரைப் போலக் காணப்படுகின்றனோ! கால்கள் மண்ணிற் பொருந தூதலால், இம்மட மகள் மானிடப் பெண்ணாகவே இருத்தல வேண்டும். ஆ! இவளுடைய இயற்கைப் பொலிவை, நான்முகன் எங்ஙனம் வருந்தி யமைந்தானோ? ஒளியத் துறைந் தைபோயவனும் இம்மாதின் வடிவழகைப் பார்த்து ஏட்டில் எழுதமுடியாமல் திகைப்பானே! களங்க மற்று விளங்கும் மதியன்ன முகத்தையும், கருவண்டு படிந்த செந்தாமரை யெனப் பொலியும் விழிகளையும், முத்துக்களை யொத்த பற்களையும், சிறந்த பவளத்தைப்போன்ற இதழையும், காமேகத்தை நிகர்த்த நகதலையும், திருமகட கொழுநன் கையில திகழும் சங்கத்தைப்போல் அமைந்த கழுத்தையும், கழை போன்ற தோள்களையும், காண்டற கரிய சிறநிடையையும், மெல்லிய மாந தனிரைப்போன்ற கை கால் விரல்களையும் படைத்த இம்மங்கையர்க் கரசியின் மெல்லியலைக் கண்டு கல்லும கரைந் தருகுமே! புல்லும புகழுமே! காய்ந்து பட்ட மாங்களும் தளிர்க்குமே! வேட்டை யாடி நெடுநேரம் திரிந்து அலைந்து தளர்ந்த என்னுடைய உடம்பு, இந்நங்கையின் அழகைக் கண்ட வுடனே ஆறுத லடைந்து மிகக் குளிர்ந்ததே! வில் ஸம்பி னும இவளுடைய விழியம்பே மிக்க வன்மை படைத்தது போலும்! அஃது என் மார்பில் தைத்து மனத்தை

இன்புறுத்தியதே! இவள் பக்கலில் ஆடுகள் மேய்ந்து
கொண் டிருக்கின்றனவே. இம்மடக்கொடி ஒரு காப்பான்
மகளாய் இருப்பாளோ? ஓ! அல்லன்! அல்லன்!! இவள்
இடையர் குலத்துப் பெண் ணல்லள். இம்மங்கையின்
நல்லியலுக்கும் அக்குலத்தின் தன்மைக்கும் சிறிதும்
பொருதத மிலதே! இவ் அரிவை பாவள் என்பதை இவ
ளாருகிற்சென்று கேட்டறிவேன்,” என்று எண்ணி அவளை
நோக்கிப் பரிவுடன் நடந்தான்.

இடைச்சியின் பக்கலை யணுகி அன்புடன் அவளைப்
பார்த்து வளவன், “ஏ பொற்பூம பாவாய்! நாணின்
கொழுந்தே!! நீணில விளக்கே!!! மாந்தளிரினும் மென்
மைத்தாய உடம்பை யுடைய நீ, கொடிய விலங்குகளும்
வேடர்களும் திரியும் இக்காட்டகத்தில் துணை ஒருவரு
மின்றி, இவ்வாடுக ளுடன் சற்றும் அசை மில்லாமல் உலவு
கின்றனையே! நீ யாவள? இங்ஙனம் ஈண் டிருப்பதென்?”
என்று கேட்டான். இறைவனுடைய மொழிகளைக் கேட்டு
உளமிக மகிழ்ந்தாள் அமமாதா; ஆயினும், தன் உள்ளக்
குழிப்பை வெளியே காட்டாமல் மிகக் நாணத்தை யடைந்
தாள் போல நடித்தாள்; காற்றால் அசையும் பூங்கொடி
யைப் போலத் தன் இடையை யசைத்தது அடி பெயர்த்துச்
சற்று அப்புறம் விலகி நின்றாள்; தலை குனிந்து கடைச்
கண்ணால் அரசனைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்து, மற்றெ
தையோ நோக்குவாள் போல் நின்றாள்; மன்னனுடைய
கேள்விக்கு மறுமொழி பகர்ந்தாள் அல்லன்.

அவள் அங்ஙனம் பேசாமல் ஒதுங்கி நிற்கவே மற்றும்
அவளை நோக்கி அரசன், “நல்லியல் நங்காய்! என் கேள்
விக்கு விடை யளிக்க உனக்கு விருப்ப மிலதோ? நாணி
நகர்ந்து செல்கின்றனையே! நாணம் நங்கையர்க் குரிய தொரு
நல்லணியாகு மென்பது உண்மையே யாகும். ஆயினும்,

அறிவுடைப் பெண்கள் அதைச் சில விடங்களில் மட்டுப் படுத்தல் வேண்டும். தமக்குத் திங்கு நேரா தெனத் தெரிந்த இடங்களில் மங்கையர் நாணத்தைக் குறைத் திருத்தல் நல்ல தாகாதா? முப்பெரும புனியினும ஒப்பிலா உன் வடி வழதைக் கண்டு உன்னிடம் அளவு கொண்டேன் யான். என்னிடம் இவ்வாறு நீ நாணி பொதுங்கி வாய் திறவாமல் இருத்தல் அழகாமோ? இனியேனும் உன் வரலாற்றைச் சொல்ல மனம் பற்றுவாயாக,” என்று பரிவுடன் வினவினான்.

வேந்தனைக் கடைக கண்ணால் பார்த்து அப்பெண், “அன்புடைப பெரியீர்! யான் ஓர் அரசன மகளே யாவேன். நான் சிறிய குழந்தையா நிருந்த காலத்தில் என்னைப் பெற்றோர், தம்முடைய நாட்டி நிருந்து பகைவ ரால் தூததப்பட்டு இக்காட்டை யடைந்தனர்; இங்குச் சின்னாட காடும் மறைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். ஒரு நாள் கொடும் புலி ஒன்று, என் தந்தையை யடித்துக் கொன்று தின்று விட்டது. அதைக் கண்டு என் அன்னை, அலறி யழுது வருந்தினாள்; உயிர் விடக் கருதினாள்; என்னைப் பார்த்து ஏங்கினாள். காட்டி நிருப்பின் விலங்குகளால் தேடு சூழமென் றெண்ணி என்னை யெடுத தேகி இக்காட் டின் அருகிலுள்ள ஓர் ஊரில் இடைய நெருவன் வீட்டில் விட்டுச் சென்றாள். அவள் எங்குச் சென்றாளோ? இன்ன மும் உயிருடன் இருக்கின்றாளோ? ஒருகால், கணவன் இறந்தமைக்கு ஆற்றளாய் அப்பொழுதே உயிர் துறந் தாளோ? யான் அறியேன். அந்நாள் முதல் இதுகாடும் தூர் இடையன் வீட்டில் நான் வளாநது வந்தேன். இஃதே என்னுடைய வரலாறாகும்,” என்று சொல்லிக், கண்ணீர் உகுத்து ஒருவாறு முகவாட்டத்துடன் நின்றாள்.

கள்ள உள்ளத்துடன் உரையாடிய அநதக கன்னியி
 னிடம் விருப்பங்கொண்ட கரிகாலன், சேலை கட்டிய
 மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கித் திகைப்பரே
 என்னும் பெரியாருடைய சொல்லை மறந்து, அவ்விடைச்சி
 யின் பேச்சுகளை நம்பினான் ; அவளுடைய குலத்தையும்
 அழகையும் கருதி மகிழ்ந்தான் ; அநாரியை மணக்க
 இசைத்தான் ; தன் ஆடையால் அவளுடைய கண்ணீரைத்
 துடைத்து, அவளை நோக்கி, “பொற பூங்கொடியே!
 தேன் மொழிக் குரிலே!” மா மரக கிளியே!!! நீ வருந
 தற்கு. சென்றவறறை நீனைத்து வருந்துதலால், நாம யாது
 பயன் பெறக் கூடியவ ராவோம்? அசசெயலை அறிவுடை
 யார் முற்றிலும் வெறுப்பரே! இனி நடக்க வேண்டிய
 வறறைப் பற்றி ஆய்ந் தோய்ந்து பார்த்து நடத்தலே
 நன்மை தாகும். உன்னைக் கண்ட வுடனே, நீ ஓர்
 அரசன் மகளாவாய் என்பதை யான உணர்ந்தேன். நீ
 தோற்ற நோன்புக் கொல்லாம பயன் படக்கூடிய க ளம்,
 உன்னை நெருங்கிற்று. கடவுள் அருளால் யான் இப்
 பொழுது உன்னைக் காண நேர்ந்ததும், நீ முற்பிறப்பிற்
 செய்த புண்ணியத்தின்பாலதே யாகும். மங் கையர்
 மாணிக்கமே! புகழ் மிகப் படைத்தக சிறந்ததாய சோழர்
 குலத் துதித்து இந்நாட்டை யாளுந் கோமான் யானே
 யாவேன். என்னுடைய குடிகளுக்கு இக்காட்டில் வாழ்ந்
 திருந்த விலங்குகளால் தீங்கு நேர லாயிற்று. அதைத்
 துடைக்க யான் இவ்விடத்தை யடைந்தேன் ; தற்செய
 லாய் உன்னைக் கண்டேன் ; களி கொண்டேன் ; மனத்
 தளர்ச்சி விண்டேன் ; உன் அழகின் எல்லையைக் காணுந்
 லாய் கனியை யுண்டேன் ; உன்னை மணக்க உறுதி
 கொண்டேன் ; உன் குறையை நீக்க எண்ணங் கொண்
 டேன் ; உன் செல்வ வாழ்க்கைக் குரிய தொரு வழியைக்
 கண்டேன் ; கயல் நெடுங் கண்ணினாய்! தானே வந்தடைந்த

சீதேலியைத் தள்ளுவார் உளரோ? இங்காட்டிற் காசியாகி உலகம் போற்ற என்னுடன் வீற்றிருத்தலாய் பெறுதற்கரிய இன்பத்தைப் பெற உன்னைப் போன்ற அறிவுடை மன்னர் குலத்து மகளிர் மறுப்பரோ? மாதராய்! உலகத்திலுள்ள செல்வங்க ளெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது, அரசர் செல்வம் என்பதை நீ யுணர்வாய் அன்றோ? பல்லுயிரும் பல உலகங்களும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் உண்டாகின்றன. செயற்கரிய தவத்தைச் செய்து அவ் விறைவனுடைய பேரருளைப் பெற்றவனே, அவ்வுயிர்களை யும் உலகங்களையும் காத்தற் குரிய இறைவ னாகின்றான். அதனால் அன்றோ 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திரு மாலைக் கண்டேனே என்னும்' என்று மாமறைப் பெரியார் ஒருவர் அருளி யிருக்கின்றார்? வளம்பட வேண்டாதார் ஒருவர் யாண்டும் இரார். உன் இசை யாதோ? யான் அறிய அவாவுகின்றேன்," என்று இன்பம் பயப்புப் பேசினான்.

காவலனுடைய கருத்தை யறிந்து அநநங்கை, புன் சிரிப்புடன் அவனைப் பார்த்து, "நற்குல வேந்தரே! உம முடைய விருப்பத்தை மறுக்க யான் துணிகின்றவன் அல்லன். இன்று முதல் எஞ்ஞான்றும் உம்முடைய கருத்திற் கிணங்க நடந்து உமக்கு இன்பம் உண்டாக்கவே இசைக்கும் இவ்வடியாள் விரும்புவ தொன்றுண்டு. அஃது, என்னை மணப்பதுடன் என் குலத்தின் உயர்வையும், அழகின் திறத்தையும் நோக்கி, உம்முடைய அரசன்மையிலுள்ளவர், உறைவின் முறையினர் முதலியோரினும் என்னைப் பெருமை யுடன் நீர் வைத் திருத்தல் வேண்டும் என்பதே யாகும்," என்று மொழிந்தாள்.

அவளுடைய வேண்டுகோளின் வண்ணம் நடப்பதாய் மன்னன் இசைந்து, தன் படைகள் தங்கி யிருந்த இடத்

திற்கு அவனை யழைத் தேகினான் ; அங்கிருந்த தன் யானை யின்மீது அவனை யேற்றிக்கொண்டு படைகள் புடை சூழத் தன்னுடைய நகரத்தை நாடிச் சென்றான் ; அவ்விடத்தை யடைந்ததும் அப்பெண்ணை அரசன்மீனையிற் கொண்டுபோய் விட்டுத் தக்கபடி நடத்தினான். நல்லதொரு நாளில், அனை வரும் கொண்டாட அமமாகை விதி முறைக் கிணங்க அவ் வேந்தன் மணந்தான். அன்று முதல் அநதக் காப்பான் மகள், கரிகாலனுடன் இருந்து, எல்லா இன்பங்களையும் நுகர்ந்து இனிதாக வாழ்ந்து வரலானாள்.

அடைதற் கரிய உயர்ந்த நிலைமையை யடைந்த இடையன் மகள், சிறந்த செல்லியாய் வாழ்ந் திருந்த நாளில், மன்னனைச் சேர அவனை முன்னர் தூண்டிய வஞ்சகர், அவளுடைய கணவன் அறியாவண்ணம அவவரசி யிடம் சில மாதகால யேனி பலவறறைப் பேச லாயினர். தம் முடைய கருத்தை முடித்துக்கொள்ள அப்பகைவர், அரசனையும், அவனுடைய சுற்றத்தினர் முதலியோரையும் இழித் துரைத்துச் சண்டைக் கிழுத்து வருத்துமாறு அம்மங்கைக் ருசு செய்தி சொல்லி யனுப்பினர். சொல்பவருக்கு மதி யில்லாவிடி னும் கேட்பவருக்குப் புத்தி யிருக்க வேண்டாமா என்று அனைவரும் சொல்லுவர். அஃது அந்த இடைப் பெண்ணினிடம் பழுது பட்டது போலும்! பிறர் சொல்லை நம்பி, ஆய்ந் தோய்ந்து பாராமல் ஒரு வேலைபைச் செய்ய அறிவுடையார் தொடங்குவரோ? ஆய்ந் தோய்ந்துபாராதுதான், தான் சாகக் துவன் என்னும் முதுமொழிக்கு மாறாக நடப் பவர் எப்பொழுதும் துன்பமே யடைவர். அறிவற்ற இடைப்பெண், தான் அடைந் திருந்த உயர்வைச் சிறிதும் எண்ணிப் பாராமல் தன் நாயகனுடைய பகைவர் சொற்களை மேற்கொண்டு அரசன்மீனையி லிருந்த அனைவரிடமும் ஒழுங் கினமாய் நடக்கத் தொடங்கினாள் ; ஒவ்வொருவரையும் பலவாறு பழிக்க லானாள்.

புதிய அரசியின் அடாத செயல்களைக் கண்டு வேந்தனுடைய சுற்றத்தினரும், மற்றையோரும் அவ்வரசியினிடம் மிக்க சினங் கொண்டனர்; மன்னனிடமும் வெறுப்படைந்தனர். அரசன் கோயிலில் இருந்த முதியோர் சிலர் அம்மங்கையின் செயலைப்பற்றி வளவனிடம் முறையிட்டனர். ‘உண்மையில் அம்மாத அரண்மனையி லிருப்பவர்களுக்கீங்கு கிளைக்கின்றாளா’ என்பதை நேரிற் கண்டறியக் கருத்துட்கொண்டு கரிகாலன், தன் மானிகையின் மறைந் திருந்து அப்பெண்ணினுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் சோதித்தான். அங்ஙனம் பார்த்ததால் அந்தச் சோழன் அந்நங்கையினிடம் ஐயங்கொண்டான்; அவளுடைய தாழ்ந்த சொற்களையும் நடத்தைகளையும் நன்றாய்க் கருதிப் பார்த்து, அவள் அரசா குலத்திற் பிறந்தவள அல்லள் என்னும் மனத்தூணியை யடைந்தான்; தன்னை வஞ்சித்துக் கெடுக்க வந்த தொரு தாழ்ந்த குலப் பெண்ணே அவளாவாள் என்று உறுதியாக எண்ணி முடித்தான்; இன்னும் அவளை நன்றாய்ச் சோதித் தறியவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டான்; அம்மாதின் பிறப்புச் செய்தியைக் கண்டறிய கருதி முயற்சித்தான்.

ஒரு நாள் இரவின் முற்பொழுதில் அம்மடந்தையின் படுக்கறைக் கருகில் மறைந் திருந்து அவளுடைய குணத்தையும் பேச்சுக்களையும் கவனித்தான் கரிகாலன். அப்பொழுது, அந்த அரசியின் தோழிகளுள் ஒருத்தி, பசுவின் பால் நன்றாய்க் காய்ச்சிக் கொண்டுவந்து அவனிடம் கொடுத்தாள். அதைக் கையிற் பெற்று அச்சீமாட்டி, தான் உயர்ந்த குடும்பத்திற் பிறந்து நிறைந்த செல்வத்திற் சிறப்புடன் வளர்ந்தவள் என்று அரண்மனையி லிருந்தவர் எல்லாரும் கருத் வேண்டு மென்னும் எண்ணத்தை உட்கொண்டு, அந்தப் பாலிற் சிறிது வாயில் ஊற்றிச் சேடியை

வெறுப்புடன் நோக்கி, “அடி ! இஃது என்னடி !! சீச்சி அறிவு கெட்டவளே ! அப்புறம் செல் ! ஆட்டின் பாலைக் கொண்டு வந்து எனக்குக் கொடுக்கின்றனயே ! இந்த அரண்மனையில் உள்ளவர் எல்லாரும ஆட்டுப் பாலைத்தான் பருகுகின்றனாபோலும் ! அடி பேதையே ! இஃது எனக்கு வேண்டாம்,” என்று செருக்குடன் கூறி, அப்பாலைக் கீழே கொட்டிப், பாரிந்து பாததிரததையும் விட டெறித் தாள ; போல்லாது சொல்லி மறைந் தொழுகும் பேதை, தன் சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப் படுக்கும் என்றும் ஆனறே ருடைய சொல்லுகரு இலககானாள். மணலில் முழுகி மறைந்து கிடக்கும் நுணல் தன் வாயால் கெடும் என்பதற் றதற்ப மதியற்ற அம்மாத, தன் வாய மொழியினாலே தனக்குக் கேட்டைத் கேட்கக்கொண்டாள்.

அந்த இடையா குலப் பெண்ணினுடைய சொல்லையும் செயலையும் மறைத் திருந்து கவனித்த கரிகாலனுக்கு அடங்காச் சின முண்டாயிற்று. “இவள் மன்னர் குலத்துப் பெண்ணல்லள் ; உண்மையில் இடையன் மகளாகவே இருக்கத் வேண்டும். இடையர் குலத்துக் கேற்ற குணங்களும் செயல்களுமே இவளிடம் கிரமபி யிருக்கின்றன. அரசர் குலத்தில் உதித்தவள் என்பது உண்மையாயின், அக்குலத்திற் குரிய குணங்களிற் சிலவாயினும் இவளிடம் பொருத்தி யிருத்தல் வேண்டுமே ! அக்குணங்களுள் ஒன்றையும் இவளிடம் ஒருபொழுதும் யான் கண்டிலனே ! குலத்தளவே யாகுமாம் குணம் என்னும் அறிஞ ருடைய உரைக் கிணங்க இந்த அரண்மனையிலும் இவளுடைய குணம் மாறுபடுதலின்றி விளங்குகின்றது. இவள் யாவளோ என்னை வஞ்சித்துக் கெடுக்க வந்த கன்னியே யாவாள். இவளுடைய பொய் யுரையையும், போலித் தன்மையையும் அறியாமல் யான் மோசம போனேன். இந்-

நாரியின் உண்மை வரலாற்றை இன்னே கண்டு பிடித்தல் வேண்டும். அடித்துப் பிடுங்கினு ஸொழிய, மயிலே ! மயிலே ! என்று இறைஞ்சி நின்றால், இறகு கிடைக்குமோ ? அடிமேல் அடி யடித்தால், அம்மியும் நகரும் என்றல்லவா அறிவுடை மக்கள் சொல்வர் ? ” என்று அவ்வேந்தன் நினைந்து, உடனே தான் இருந்த கிடத்தை விட்டு விரைந்து சென்று தன் அறையை யடைந்தான் ; உடைவாளைக் கையிற் கொண்டான் ; கடுகி நடந்து காப்பான் மகளை யணுகினான் ; கொடுவரிக் குருளை யொப்ப உறுததுச சீறினான் ; வாளை நீட்டி அம்மங்கையை நோக்கி, “ அடி கொடியவளே ! என்னை வஞ்சிதத கள்வியே !! நீ எக்குலத்தினள் ? அரசர் குலத்துப் பெண்ணல்லள் நீ என்பதை யான் நன்கு சோதித் தறிந்தேன். உன்னுடைய வரலாற்றின் உண்மையைச் சுற்றும் ஒளிக்காமல் இப்பொழுது நீ தெரிவித்தல் வேண்டும். இன்றேல், என்னுடைய வாளால் இதோ உன்னைச் சிதைத்துக் கொல்வேன்,” என்று உள்ளம் கொதித்தோதி யதட்டி, அவளுடைய கூந்தலைத் தன் இடது கையால் இறுகப் பிடித்து, வலது கையி லிருந்த நாரிய வாளை அவ ளுடைய கழுத்துக்கு நேரே ஓங்கிப் பிடித்தான்.

அந்தோ பாவம் ! என்ன செய்வாள் அநநங்கை ? கொண்டவ னுடைய கடு மொழிகளையும் கொடுஞ் செயலையும் பார்த்து மிக்க அச்சங்கொண்டாள் ; மனங் கலங்க, உடல் நடுங்க, விதிர் விதிர்த்து அலறி, நாக்குமுறத தன்னுடைய உண்மை வரலாற்றையும், மன்னனுடைய பகைவர் செய்த செயல்களையும் உரைத்துவிட்டாள் ; தான் அவளை அடைக்கல மடைந்ததாகக் கூறிக் கும்பிட்டுத் தன்னைக் கொல்ல வேண்டா மென்று இறைஞ்சினாள். “ எய்யவன் எய்தால் அம்பு என்ன செய்யும் ? மாற்றலருடைய கொடிய சூழ்ச்சிக்கு உட்பட்ட பேதை இவளாவாள்,”

என்று சொல்லிக் கரிகாலன், தான் கொண்ட சினத்தி
னின்று தணிந்து, தன் மனைவியின் கூந்தலை விட்டுச் சரே
லெனத் தன்னுடைய அறைக்கேகிப் படுத்துறங்கினான்.
தன்னுடைய பாஞ்சணியின் மீது படுத்துத், தன் நாயக
னுடைய பைகவருடைய சொல்லால் தனக்கு நேர்த
தீங்கை யுன்னி யுன்னி வருந்தினான் அமமாத். மறுநாட்
காலையிலேயே அமமடந்தையைத் தனியே ஒரு மாளிகை
யிற் குடியிருக்கச் செய்து, அன்று முதல் அவனிமம் ஏற்ற
வாறு மன்னன் நடந்துவர லானான். அவவரசியும், தன்
தலைவன் ஆணைக்கு அடங்கி ஒழுங்குடன் வாழ்ந்திருந்தான்.
அவ்வாறு கரிகாலன் செயததைக் கண்ட அவனுடைய
உறைவினா பெரியார் முதலியோர், அவனிமம் அன்பு
பூண்டு ஒழுங்கினா.

பகுதி. எ

சிறப்புப் பெயர்களைப் பெறல்

வேளாண்மை வேள்வியோ டொப்பதாகும் என்னும்
சான்றோருடைய சொல்லை உறுதியாக மனத்
திற் கொண்டு, அவ்வேளாண் வாழ்க்கை முன்
னேற்ற மடைந்து விளங்கப் பாடுபட்ட கரிகாலன், தன்
சாட்டிலுள்ள விளைநிலங்கள் எல்லாவற்றையும் அளந்து,
ஒவ்வொரு வேளாளரும் எவ்வெவ்வளவு நிலத்தை யுழுது
பயிர் செய்கின்றனர் என்பதை யளந்து கணக்கிட்டு, ஒவ்
வொருவரும் இறுக்கவேண்டிய செப்க்கடன் இவ்விவ்வளவு
செய்ததை வரை யறுத்துத் தெரிவித்து, அததீர்வையை
ரிய காலந்தோறும் தவறுத வின்றிப் பெற இச்சித்தான்;

அரசியல் பணியாளரை விட்டு எல்லா நிலங்களுக்கும் அளந் தறிந்தான். குடிகள் எல்லாரையும் வரவழைத்து, அவ ரவர் உழுது பயிரிடும் நிலங்களின் அளவைக் கூறுமாறு அவன் கேட்டான். அரசனுடைய ஆணைக் கிணங்க ஒவ் வொரு வேளாளனும், தான் தான் பயிர் செய்துவந்த நிலத் தின் அளவைக் கண்டறிந்து, மன்னனிடம் சொல்லிச் சென்றான்.

ஒரு வேளாளன் யராளமான நிலங்களை யுழுது பயி ரிட்டு, அவற்றால் னீளையும் பயனைக் கொண்டு நலவழியில் அறஞ் செய்து வந்தான். அவன், தான் பயிர் செய்யும் நிலங்களின் அளவை வேந்தனிடம் குறைத்துச் சொல்லிப் போனான். அவனிடம் ஐயங் கொண்ட அரசன், ஒரு சான்றோனை யேசி, அக்குடியானவனுடைய நிலம் முழுவ தையும் அளந்து தெரிவிக்குமாறு கட்டளை பரிட்டான். மன்னனுடைய ஆணைக் கிணங்க அரசான்றோன் சென்று, குறிப்பிட்ட வேளாளனுடைய நிலங்களை யளந்து, அவை, அவன் அரசனிடம் சொன்ன அளவிற்குப் பன்மடங்கு மிக்கிருக்கக் கண்டு, “அறஞ் செய்தாலே தன்னுடைய முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்ட இவ்வேளாளன், பலர்க்கும் உதவி செய்தற்பொருட்டு ஏராளமான நிலத்தைக் கரந்துழுது அரசனிடம் பொய் யுரைத்திருக்கின்றான். இவனுடைய செயலை மன்னனுக்கு எடுத்த திரும்புவேனாயின், இவனைக் கடுமையாகத் தண்டிப்பான் அவ்வேந்தன். அத னால், இவனுடைய அறசெயலுக்கு இடையூறு நேரும். குற்றவாளி என்று அரசனிடம் காட்டிக் கொடுக்காமல் இவனைக் காத்தலே நன்மைத் தாகும். ‘நில அளவில் யாதொரு வேறுபாடும் இலது’ என்று வேந்தனிடம் கூறி விடுவேன்,” என்று எண்ணிக், கரிகாற் சோழனை நண்ணித், தான் கருதியவாறே அவனிடம் உரைத்து அப்புறம் சென்றான்.

நிலத்தை யளக்கப் போக்திய சான்றோனுடைய சூழ்ச்சியையும், நிலத்தைக் கரந் துழுத வேளாளனுடை செயலையும் ஒருவரு மறியா வண்ணம் ஒற்றரை விடுத்துத் தெரிந்து கொண்ட கரிகாலன், அவ்விருவரையும் தன்முன் வரவழைத்து, அவரை நோக்கி, “நீவிர் இருவீரும் கள்ளத தன்மையால் எனனை யேமாற்றப் பார்த்தீர்! ஆதலால், உம்மைக் கொடிய தண்டனைக் குளளாகக் வேண்டும. இவ்வேளாளன் என்னிடம் கரந்தாரின்று நிலத்தின் பயனை நல்லறஞ் செய்தறி செலவிடுகின்றான் எனபதைப் பலரால் கேட்டறிந்தேன். அவ்வறத்தை நோக்கி உம்மிருவரையும் இப்பொழுது மன்னித்தேன். இனிமேல் நீவிர் இருவரும் எதைக் கருதியும் பொய் சொல்லி யொழுக்குகலை விட்டுடொழித்தல் வேண்டும. உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்தும் என்னும் அரிய நீதிமொழியை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து நடப்பவரே, எங்கும் பெருமையையும் இன்பத்தையும் அடைவர்,” என்று கூறிப் புத்தி புகட்டி அவரை அபபுறம் போகப் பணித்தான். வளவனுடைய அவவரிய செயலை யறிந்து அனைவரும், அவனுடைய குணத்தை மெச்சிக் கொண்டாடினர்.

தன் நாட்டுமக்கள் மேம்பா டடைதற்காகப் பலவாறு முயற்சித்து அருளு செயல்கள் பலவற்றைச் செய்து முடித்த கரிகாலன், வரப் புயர நீர் உயரும், நீருயர நெல் உயரும், நெல் லுயரக் குடி உயரும், குடி யுயரக் கோனயரும் என்னும் கட்டுரைக் கிணங்கிய அரியதோர் எண்ணத்தை மனத்துட் கொண்டான். காவிரி யாற்றின் வெள்ளப்பெருக்கால் பயிரிடும் நிலங்களுக்கு நேரும் தீமையை யொழித்து, அவ்வாற்றை வளம் படுத்தி, வேளாண் வாழ்க்கையையும் வாணிகத்தையும் மற்றும் பெருநகர் செய்யக் கருதி அறிவில் உயர்ந்த அவ்வரசன், இருமருங்கினும் பொன்னிக்குக் கரை

வகுக்க எண்ணித் துணிந்தான். உடனே அவ்வேந்தன், தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட எந்தெந்த ஊர்வழியாக அந்தச் செல்கின்றதோ, அந்தந்த ஊரிலிருந்த சிறறாசர்க ளெல்லா ரையும் அககாவிரிக்குக் கரை கடடுமாறு கட்டளை யிட்டு ஒலை யெழுதி யனுப்பினான்; ஒவ்வொரு சிறறாசனாகும், அவனவன் கரை வகுக்கவேண்டிய இடத்தை யளந்து பங்கிட்டுக் கொடுக்குமபடி தன் பணியாளரைப் போகவி னான். அரசனுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து எல்லாச் சிறறாசரும், தத்தமக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்த இடத்திற் செவ்வனே காவிரிக்குக் கரை யமைக்க லாயினர். முகரி என்றும் பிரதாப ருத்திரன் என்றும் பெயரிய சிறறாசன் ஒருவன் இருந்தான். அக்குறைய மனைன் ஒருவன் மாத திரம் சோழனுடைய ஆணைக்கு அடங்கி நடக்காமல் செருக் குற றிருந்தான். அதை யறிந்த வளவன், சின மடைந்து, எதிர்த்துப் போர புரிந்து அமமுகரியைப் பற்றி வருமாறு வீர சிலரை யேவினான்.

தன்னை யெதிர்த்துச் சண்டை செய்ய மனைன் வீரரை விடுத்தான் என்னும் செய்தியைத் தெரிந்து முகரி, உடனே தன் ஊரை யொழித்து எங்கேயோ போய் அவ்வீரர்கட்கு அகப்படாமல் மறைந்து கொண்டான். முகரியை நாடி வந்த வீரர், அவனைக் காணாமையால் தம் கொற்றவனிடம் திரும்பிச் சென்று, முகரி ஒளிந்துகொண்டான் என்பதைத் தெரிவித்தனர். உடனே காவிரிநாடன், ஒலியர் சிலரை வரவழைத்து, அந்தப் பிரதாப ருத்திரனுடைய உருவத் தைப் படத்தில் எழுதிக் கொணரக் கட்டளை யிட்டான். ஒலியரும் விரைவில் முகரி வடிவத்தை யெழுதிக் கொணர்ந்து மன்னனிடம் காட்டினர். அந்தப் படத்தைப் பார்த்துச் சோழன், “ஓ! இவனுக்குக் கண்கள் மூன்று இருக்கின் றன. இம்மிகைக்கண் இருப்பதனால் என் ஆணையைப்

பொருட்படுத்தாமல் இவன் இருந்தான் போலும்!” என்று சொல்லித் தன் கையிலிருந்த கூரிய வேலால் படத்திருந்த சிற்றரசனுடைய நெற்றிக் கண்ணைக் குத்தினான். அப் பொழுதே நெடு தூரத்திலிருந்த முடியினுடைய கண்கள் பழுதுபட்டன. அரசன் இங்குப் படத்தில் அழிக்கவே, அவரு உண்மையில் அகன்று நில மன்னனுடைய கண்கள் அழிய, அவன் குருடானான்.

காவிரி நாடா செயலால் தனனுடைய கண்கள் அழிந்தன வென்று உணர்ந்த முகரி, “ஓ! ஓ!! கரிகாற் சோழன் கடவுள்தன்மை பொருத்தி யுள்ளவன் போலும்! அவன் ஆணைபாச நடத்தல் எவர்க்கும் கூடாததே யாகும். அவனுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்காநில இன்னும் எத்தகைய துன்பம் யான் அடைவேனோ,” என்று சொல்லி யஞ்சி, அன்றே புறப்பட டோடிச் சோழனை யணுகிச், கீழே விழுந்து அவனுடைய அடியிணையை வணங்கித், தான செய்த பிழையைப் பொருத்தருள் வேண்டினான். அக்குறு நில மன்னனுடைய வேண்டுகோளுக்கு மன மிரங்கி, அவனை மானிததான் கொற்றவன். கரிகாலனிடம் விடைகொண்டு தன் ஊப்புற மடைந்து, தான் கரையமைக்கப் பங்கிட்டு விடப்பட்ட இடத்தில் விரைவில் உறுதியாகக் கரை கட்டி முடித்துத் தன்னை மன்னித்து விடுத்த மன்னர் மன்னனுக்கு அம் முக்கண்ணன் மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கினான்.

மேற்கூறிய முகரி என்பானுக்கு மூன்று கண்கள் இருந்தன வென்று சொல்லுதல் எங்ஙனம் பொருத்த முடைத்தோ? கண்ணைப் போன்ற வடிவம் யாதாயினும் அவன் நெற்றியில் இருத்தோ? அன்றி, உருத்திரன் என்னும் தேவற்கு நெற்றியிற் கண்ணுண் டென்று கூறப்படுதல்

போலப் பெயர் ஒற்றைமை நோக்கி அந்தச் சிற்றரசனுக்கும்,
•நெற்றிக்கண் கூறப்பட்டதோ?

சிற்றரசர் எல்லாரும் தன்னுடைய ஆணையைத் தலை
மேற் கொண்டு காவிரி நதிக்கு இரு மருங்கிலும் உறுதி
பாதக் கரை கடடிய பின்னர் சோழன், பறபல வாய்க்கால்
களையும், வடி மதகுகளையும் அந்நதியின் இரு பக்கங்களிலும்
அமைத்துத், தண்ணீரை யழிவுறாமற் பாதுகாத்து உழவுக்
கும் வாணிகத்திற்கும் அந்நதி பேருதவி யாமாறு செய்
தான். அதனால் வேளாண் வாழ்க்கையும் வாணிதமும்
மிகப் பெருகி யுயர்ந்த நிலைமையை யடைந்தன. அந்
நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் பெருஞ் செல்வ ராயினர்.
எகிப்து நாட்டை நயில் என்னும் நதியின் கன்கொடை
என்றூற் போலச் சோண்டைப் பொன்னியின் நன்
கொடை என்று தமிழ்ப் பெருமக்கள் புகழ்ந்து உரையாடுவ
ராயினர்.

காவிரி யாற்றின் நீர் மலிவாலும் நில வளத்தாலும்
அந்நாட்டிற் செந்நெல் முதலியன விதைத்த ஒன்று ஆயிர
மாக விளைந்திட, அவற்றை வைத்ததற்குத் தம் வீடுகளில்
இடம் பற்றாமையின் கண்ட வீட்களிற கொட்டுவ ராயி
னர் நிலம் படைத்த மக்கள். சோழ நாடு நீங்கப் பிற நாடு
களில் மிக வருந்திப் பாடு பட்டு விளைவிற்கும் விளையுளெல்
லாம், காவிரி புரக்கும் நாட்டிற் கழணிகளில் அரிகாளின்
கீழ் உதும் நெல்லுக்கும் அளவிற ராஸ்கிலவாம். என்று
காவிரி சூழ் நாட்டின் விளையுளையும், மந்தை நாடுகளின்
விளையுள்களையும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளாரா புலவர் ஒருவர்.
அந்நாட்டிலிருந்த வேளாளர் அனைவரும், அறத்தையே
கருதித் தம் வீடுகளை நாடி வந்த வீடுநதினைகைகண் குளிர
நோக்கி வரவேற்று, இனிய மொழிகளைப் பேசி, அறுசுவை
உண்டி அன்புடன் அளித்தது களித்து வாழ்ந்திருக்கனர்.

ஆங்வன நாட்டில், வீடுகள் தோறும் விருந்தினர் பொருட் டிச் சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி, ஆற்றைப் போலப் பரந்தொழுங்க் காளைகள் முதலியன சண்டை செய்வதனால் சேருகித, தேர்கள் ஓடுவதனால் துகள் எழுந்த, கோயில் களினின்றுத் தித்திரங்களை அழுககடையுமாறு செய்யுமாம் என்று அறிஞர் ஒருவர் சொல்லிப் போந்தார்.

வேளாண்மை பெருகிப் பெரும பயன தருதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்து நாட்டை அங்ஙனம் வளம் படுத்திய கரிகாலனுக்குத் தவறுதலின்றிக்குடி களெல்லாரும் இறை செலுத்தி வந்தனர். அக்குடிகள் அனைவரும், தம் கொற்றவனிடம் பேரன்பு பூண்டிருந்ததுடன் அவற்கு நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடடையும் உடையவராய்த், தாய் கொண்ட கனறிகு அறிஞரியாய் அவவிறைவனைக் கரிகாற் சோழன், கரிகால் வளவன், கரிகாலன் என்று வழங்கிவந்த பெயர்களை யொழித்துப் பெருவளத்தான், கரி காற் பெருவளத்தான் எனலாம். சிறந்த காரணப் பெயர்களை யிடந் அழைக்க லாயினா. தீம்புனல் தருது நாட்டுக்கு உயிர் என விளங்கிய காயிர் யாற்றைப் புண்ணிய நதி என்றும் பொன்னி என்றும் புகழ்ந்து கொண்டாடி. அம் மக்கள், இனப்ப பெருக்கி லாழ்ந்திருந்தனர்; உறுப்பிற் சிறந்த கண்ணிலும் உயர்வாகக் தம் கொற்றவனைக் கருதி யிருந்தனர்.

செல்வத்திலும் நாகரிகத்திலும் நாடு மேன்மை யடை தற்கு வாணிகமும் இன்றியமையாத தாகும் என்பதைப் பெருவளத்தான் நன்கு அறிந்தவ னாவான். தன் நாட்டில் வாணிகத்துறையைப் பெருக்கப் பெரு நோக்கங் கொண் டிருந்த அவவறிவுடையோன, பறபல தொழில்களில் வல்ல பிற நாட்டு மக்கள் பலர்க்கும் சோண்டிற் குடி புகுந் திருக்க இடவ கொடுத்தான். அங்ஙனம் குடியேறியவர்,

பலவகைத் தொழில்களை மேற்கொண்டு வாணிகத்தைப் பெருக்கினா. மரக்கலங்களுடைய போக்கு வரத்துக்கு ஏற்ற வண்ணம் பொனனி யமைநது கிடந்ததால் அவ்வாறாக முழுவதிலும் பலவகை வாணிபங்கள் பரவி யிருந்தன. பல்வேறு வகைத்தாய கைத்தொழில்கள் நிறைந்திருந்தன.

வளவா ஆணையால் சீனர், யவனா, துருக்கா முதலியோரும், சங்கம நாட்டுப் பொருள்களை நாவாய்களில் ஏற்றிக் கொண்டது, மருந்துப் பாகத்ததில் தங்கி வியாபாரஞ் செய்து சோழ நாட்டை வளமுடன் செய்தனா. சோனாடு வியாபாரிகள், சமமுடைய பண்டங்களுமாயும், சிற நாட்டினர் பண்டங்களாயும் ஹைநவே நருதிப் பெரிய பேசுசளிநி, நெடுநிலையுடையவராய் வாணிபஞ் செய்து, கல்வழி சிற பொருளை எட்ட லாளுர் கள்.

சிற நாட்டு மக்கள் கப்பல்களில் ஏற்றிக் கொண்டு வர பொருள்களை வளரும் திருநா வண்ணம் காததலில் ஊதா க கொண்டிருந்த கங்கு கொள்ளும் பணியாளா, கதிரவன தேரிற் புட்டிய குதிரைகளைப் போலச சோம்பல் வளம் தன் சி வேற்று நாடுகளி லிருந்து துறைமுகத்தில் வந்திருக்கிய பல கொடிக்கணக்கான பண்டப் பொதிகளைக் கணக்கிட்டுப், புளி முதலிசை பொதிதது, அப்பொதிகளுக்காகப் பெற வண்டிய சங்கத தொகையை உண்மை கிணங்க வாங்கி, அப்பொதிகளைப் பண்டசாலைகளுக்குப் போக்குவாடி அவ்வாறே உளநாட்டி னின்மும் வேறு நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோக வேண்டிய பொதிகளையும் கணக்கிட்டுச் சங்கம் பெற்று நாவாய்களில் ஏற்ற விடுவர். ஏற்றுாதி இறக்குமதிகள் ஒவ்வொரு நாளும் இரவும் பகலும் ஓய் வின்றிக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் நடைபெற்று வந்தன.

பயிர்த் தொழிலுடன் வாணிகமும் சிறக்கவே அவ்வள
கூட்டு மனதள எல்லாரும, பெருஞ் செல்வராயினர். குடிகள்
அத்தகைய நிலைமாரி விருந்த காலத்திற் கோமான் எத்
தகைய நிலைமாரில் இருந்திருப்பான் என்பது சொல்லா
மலே ஒவ்வொருவருக்கும் விளங்கு மல்லவா? வாணிபத்தை
வளம்படுத்த இவ்விதமையாதவற்றைச் செய்து முடித்து,
காடு முற்றிலும செல்லம் நிறைந்திருக்கச் செய்த கரி
காலனைப் பெரியார் பலரும், உயர்ந்த மனத்தோடு
திருமாவளவன் என்று வாயா அழைக்க வாயினா.

பகுதி அ

நாவலத்தீவை ஒருகுடைக் கீழாக்கல்

பல வகையானும் பிறவும் அற தெரிவினும் சிறிதும்
பிறழ்ச் சினைய திருமா வளவன் பெருநோல்
செலுத்திச் சொமந்திருந்த காலத்தில், அவ
னுடைய தாயாதிசனாய ஸ்ரீபதின்றும் அழகாக படைந
து, அவ்வாசனக்கு இனைய புரியக் கருதிச் சொழ் நாட
பிற பல குழப்பங்களை உண்டாக்கினர். பெரு வளத்தா
னுக்கு வனவையில் மிகக் இரு கூட்டத்து வேளிர்கள்,
அன்பாரந்த தண்டக் தலைவர்களாய் அமைந் திருந்தார்கள்.
பகைவருடைய குழ்ச்சிகளால் தங்களுடைய அரசனுக்கு
யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் அவர்கள், கருத்துடன்
அரசனைக் காத்து வந்தார்கள். மாற்றலர்களால் உண்டா
கிய குழப்பங்களை அததண்டத் தலைவர்கள் பேசி அறக்
களைந்தான் கரிகாலன். தான முன்னிய பகையை முடிந
தன்றிச் சினம் தணியப் பெருந் அவ்வரசன், தன் தாயாதி
களுடைய கெட்ட செயல்க ளெல்லாவற்றையும் பார்த்து

மிக வெகுண்டான்; அக்கொடியவரைப் பிடித்துத் தக்க வாறு தண்டிக்க எண்ணங் கொண்டான். தம்மிடம் வேந்தன் கொண்ட சீற்றத்தை யறிந்து அப்பகைவர், அஞ்சிச் சேர நாட்டிற் கோடினர். அந்நாளில் மாநகர என்னும் ஊரைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு சேரமான் பெருஞ் சேரலாதன் என்னும் மன்னன், அந்நாட்டை யாண்டிருந்தான். அவன், வீரத்திலும் கொடையிலும் சிறந்த தன் குடிகளை அன்புடன் பாதுகாத்து வந்தவ னாவான். அந்தச் சேரனை யணுகி, அவனிடம் பலவாறு பேசி, அவனுக்கும் கரிகாலனுக்கும் பெரும பகை யுண்டாகுமாறு கலக மூட்டி விட்டனர் கரிகாலனுடைய மாற்றலர்.

பெருஞ் சேரலாதன், வளவனுடைய முன்னறிவையும் தோள் வன்மையையும் துணை வலிவையும் குறித்து நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்த்துப், பாண்டிய நெருவனையும், நீராகூர் அழுந்தூர் என்னும் ஊர்களி ளிருந்த இரு கூட்டத்தினராய் வேளிர் நீங்க மற்றைப் பதினொரு கூட்டத்து வேளிர் கள் முதலிய குறுநில மன்னரையும் தனக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக்கொண்டு சோழ நாட்டின் மீது படை யெடுத்து வரத் தொடங்கினான். அந்தச் சேரன் செயலை முன்னதாக அறிந்த பெருவளததான், சாலச சினரது, போர் புரிந்து அவ்வரசனை யடக்குதற் குரிய இடத்தை நாடிக், கணககற்ற தன்னுடைய சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, வெண்ணி என்னும் ஊர்ப் புறத்தை யடைந்து, பெருஞ் சேரலாதனுடைய வருகையை யெதிர் பார்த்திருந்தான். வெண்ணி என்பது இப்பொழுது தஞ்சாவூர் சில்லாவிலுள்ள கோயில் வெண்ணி என்னும் ஊராய் இருத்தல வேண்டு மென்று அறிஞர் மனங்கொன்றனர்.

சேரமானுடைய படைகள் வெண்ணியை யணுகின. உடனே சோழனுடைய சேனைகள் அப்படைகளை யெதிர்த்

தன. இரு திறந்ததச சேனைகளும் கை கலந்து கடும் போர் புரிந்தன. எண்ணிறந்த சேனைகள் மாண்டன. மிக்க கொடுமையுடன் சண்டை நடந்துகொண்டிருந்த காலத்திற் சேரனுடைய படைபைச் சின்ன பின்னமாகவிட சிதறி யோடக் கரிகாலன் போர்க்காத்தின இடையில் நின்று அடித்தான். அவயிரைப் பெருஞ் சேரலாதன் எதிர்த்தான். அவ்விரு மன்னரும், சங்க மொன்றுடன் ஒன்று சேறி செருக தெனுமபடி ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து விண்ணும் மண்ணும் அச்சமுற மகிந்தனர். அப்பொழுது, சோழர்குல வீரன் மிக வெகுண்டி, உழுவை கண்ட வாளுகா மடங்கல்ப் போலச் சிறிச சேரனுடைய மாலைப் பிளக்கத் தன் கையிளிருந்த வாடிவெலை உலகம் அதிருமபடி விட்டெறிந்தான். இராமரிசுறுக குகந்த இலக்குவனோ டொய்யக் குறியிட்டு, அடிப்பதிற் கைதேர்ந்த வளவனுடைய கரிய வேலால் ஐயோ, கொடுமை மிக விளைந்தது. அவ் வேல், சேரனுடைய சடடையைக் கிழித்து, மாலைப் பிளந்த, உடலைக் கிடைத்த, ஊடுருவி முதுகின்புறத்தே வெளிப்பட்டது. பெருஞ் சேரலாதன் அடியற்ற மரம் போல் மூச்சித்திக் கிழே விழுந்தான். அவனுக்குத் துணையாக வந்த பாண்டியன், குறுகில் மன்னர் முதலியோர் எல்லாரும், அஞ்சி விதிர் விதிர்ந்து வெங்கிட் டோடினர். கரிகால் வளவன் வெற்றிமலை ரூடினான். அவனுடைய படைகள் ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தன. வேளிர் அனைவரும் வெற்றி முழக்கம் கொண்டாடித் திருமாவளவனை வாழ்த்தினர். போர்க் களத்தில் நின்று கரிகாலன் முதன் முதலிற் செய்த சண்டை அஃதே யாகும். சேரன் பாண்டியன் ஆகிய இரு பெரு வேந்தருடைய செருக்கை யடக்கி அக்கன்னிப் போரிலேயே தன்னுடைய வீரத்தை உலக மறியத் தெள்ளிதின் விளக்கினான் கரிகாலன்.

காலனை யொத்த கரிகாலனுடைய கைவேலால் பெருங்
துன்ப மெய்தி மூர்ச்சிதது மண்ணிற சாய்ந்த சேர வரசன்,
சற்று நேரத்தில் ஒருவாறு மனத தெளிவடைந்து எழுந்
திருந்தான்; மிக்க வெட்கத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்
து திகைத்தான்; வேலால் தன் முதுகில் உண்டாய
புண்ணைக் குறித்து மனவருத்த மடைந்தான். “ஆ! ஆ!!
துய வீரனுக்கு முதுகின்புறத்துப் புண்ணுறுதல் உடுமோ?
மார்பிலும் நெற்றியிலும் மல்லா வன்மையில் மிக்க வீரருக்
குச் சண்டையிற் பட்ட வடிவுகள் காணல வேண்டுமே?
முதுகற் புண்ணைப் பி இருத்தல் மானகேடடை விளை
கிப்ப தாகுமே! புறப் புண்ணுடன யான உயிர வாழ்வ
தினும் இறத்தலே சாலச சிறந்த தாகும். இப்புறப் புண்
னுடன் இனி, என்னுடைய கதரத்திற்கு யான திருமபிச
செல்லேன்; எனனுடைய குலத்தின பெருமைக்கு இழி
வைத தேடேன்” என்று கூறி அச்செயல், தன் கையிற்
பிடித்திருந்த வாள் ஒன்று நீங்க, அரார செல்வம் முதலிய
எல்லாவற்றையும் அப்பொழுதே துறந்து, வடிக் கிருந்த,
பட்டினி கிடந்து உயிர் துறந்தான். வெண்ணிப் போரில்
முதுகிட டோடிய பாண்டியன், இன்னொரு என்று தெரிந்து
கோடறகுப் போதிய ஆசாரங்கள் கூடைத்தலை.

வெண்ணிப் பறந்தலையில் வெற்றி வாங்க மில்லாத
சோழன், பகைவரிடம் தான் கொண்ட வெகுளியி னின்று
தணியாதவலுய, அடிமாற்றலுருடைய கதரங்களை யடைந்தது,
கோட்டை கொத்தனம் முதலியவற்றைக் கைப்பற்றித் தன்
ஆளுகைக்குக் கீழ்ப்படுத்தினான். அதைக் கண்டு அவ
னுடைய தாயாதிகள் ஒன்பதின்மரும், அகம் கரிந்து, முகம்
வெளுத்து மிகப் புழுங்கினர். அவ்வொன்பதின்மரும்
ஒருங்கு சேர்ந்து, கரிகாலனைத் தாமே எதிர்த்து ஒரு கை
பார்த்துகிடலாம் என்று எண்ணி முடித்து, மண்டிலத்

தாச சாதற்குரிய வேளாளராய ஒளியர், அருவாவடதலையர், இடைபர், வேளிர் முதலிய பலரை ஒன்று சேர்த்து, ஒரு பெரும் படையைத் திரட்ட லாயினர். அச்செய்தியைப் பெருவளத்தான் அறிந்து, துணை வலியைப் பெறுதற்கு முன்னரே அப்பகைவரை யழிக்க நினைதது, உடனே தன் னுடைய திரண்ட சேனைகளுடன் புறப்படட்டு, மாற்றலர் படைகளைச் சோததுக் கொண்டிருந்த வாகை என்னும் ஊரை யணுகினான். அப்பகைவருடைய எண்ணம் முற்றுப் பெறுதற்கு முன்பே கரிகாலன் அவரைப் பெரிதாததமையால், அவருக்குப் பெருந் தடுமாற்ற முண்டாயிற்று. ஆயினும், அவர் கரிகாலனை யெதிர்த்துச் சண்டையிடத் தொடங்கினான். சிங்கத்தைச் சுண்டெலிகள் எதிர்ப்பதைப் போல் அம்முடர், இணைபற்ற வீரனாய் கரிகாலனை யெதிர்க்க முன்னடைந்ததைப் பற்றி பெண்ணுரை தோழும் நகைப் புண்டாகினதது. “யான் தனிபே இருக்குமபோதும் பல வரசருடன் நீயா வந்து என்னை யெதிர்ப்பயிறும், உங்க ளெல்லாரையும் ஒரே வெட்டாக வெட்டி யொழிக்கத் துணி வேனே யன்றி யான் பின்னடைவேனோ? என்கை வேலின் பெருமைக்குச் சிறுமை தருவேனோ” என்று அப்பகைவ ரிடம் வருகின்ற கறிக திருமா ளளவன், அவரைச் சற்றும பொருட் படுதாமல் வெற்றி முரசும் முழங்கப் பொரு தொழிலை மேற்கொண் டெழுந்தான்; சிறிது நேரத்திற்குள் பகைவருடைய படைக ளெல்லாம் பல துசையினும் சிதறி யோடத் துரத்தி யடித்துப் பாழாக் கித் தன் சினத்தை முடித்தான். அவ்நேரத்து முன்னர் கின்று சண்டை செய்ய முடியாமையால், கொடிகள் குடை கள் முதலியவற்றைப் போர்க்களத்திலேயே போகட்டுப் பிடித்தது, முதுகு காட்டி யோடத் தொடங்கினர் எதிரி கள். அவரை விடாமல் தொடர்ந்து பிடித்து வரச் சில வீரரை வளவன் விடுத்தான். அப்பகைவர் மகத் நாட்டை

நாடி விரைந்தோடிக் கரிகாலனுடைய பகைவராய ஓர் அரச சனிடம் அடைககலம் புகுந்தனர்.

மாற்றலருடைய செயலைக் கண்ட சோழன், “உயிர் குடன் இருக்கப் பகைவரை விட்டிருக்கல் கூடாது. எனக்குத் துன்பம் விளைவிக்க அவர் வழி தேடுவர். கடனும் பகையும் எஞ்சியிருக்க ஒருவன வைத்திருப்பா னாயின், அவை அவனுடைய நலவாழ்விற்கு கேடடை யுண்டாக்கு மென்று அறிவுடைப பெரியா மொழிகதிருக்கினார். மகத நாடு சென்ற என்னுடைய எதிரிகளை ஏற்ற வழியிற் பிடித்து அழித்தல் வேண்டும்,” என்று எண்ணி, முனைர் அருவாவடதலைபாறை வென்று அடக்கக் கருதி, அருவா நாட்டின் மீது அணி வகுத்துச் சென்றான்.

கச்சியப்பதியைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட தொண்டை மண்டலத்தி லிருந்த அருவா நாடு என்பது இந்நாட்டின் தேன்னுமிகாடு என வழங்கப்படுவ தாகும். சோழ நாட் டிற்கு வடக்கி லிருந்த அஃது, அருவாவடுதலை, அருவா என்னும் இரண்டு பிரிவுகளை யுடையதாயும், மா இலங்கை என்னும் மறு பெயரைப் பூண்டதாயும் இருந்தது. ஓர் இடத்தும் நிலை யின்றி யலைந்து திரிந்ததொண் டிருந்த குறிம்பர் என்னும் ஒரு கொடிய சாதியினர் அந்நாட்டின் இருந்தனர். சோழ வரசன், அக்கூட்டத்தினரைத் தன் னுடைய சேனைகளைக் கொண்டு அடக்கி ஓர் இடத்து நிலை பெற்றிருக்கச் செய்தான்; அந்நாட்டைச் சீர்திருத்தி வேளாளர் பலரை அங்கு குடியேற்றினான்; அந்த நாட்டை ஆழார், இளங்காடு, ஈக்காடு, ஈத்தூர், ஊற்றுக்காடு, சயில், கடிகை, கலியூர், களத்தூர், குன்றபத்திரம், சிதகரை, செங்காடு, செந்திருக்கை, செம்பூர், தாமல், படுவூர், பங்குன்றம், புலால், புலியூர், பேயூர், மனவூர், வெண் குன்றம், வேங்கையம், வேலூர் என்னும் இருபத்த நான்கு

கோட்டங்களாகப் பகுததுப், பரிசீலிச்செ செழிப்புடன் வைத்திருக்க அககோட்டங்களைத் தக்க வேளாள ரிடம் ஒப்புவித்தான்.

அருவாளரை படங்கித் தன் அடிப்படுத்தி, அவருடைய நாட்டினைச் சீர்திருத்திய பின்பு அவ்வேந்தன், அந்நாட்டின் தலை நகரமாகிய காஞ்சிபை யடைந்து, ஆண்டிருந்த காமக்கோட்டத்துத் திருப்பணி செய்து வழிபட்டான்; அக்கோட்டத்துக் காவற் றெய்வமாகக் கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருந்த சாதத்தனரை அன்புடன் பூசித்தான் அப்பூசையை புலந்து ஏற்றருளிய அந்தஐயலார், கரிகாலனுடைய வழிபாட்டைய புகழ்ந்து, அம்மன்னனுக்குத் தம கையிளிந்த செண்டு என்னும் படைக் கலம் ஒன்றைக் கொடுத்தது, “மனை! இச்செண்டால் அடிபடம் எத்தகைய பொருளும் அஞ்சிக் கலங்கி உன்னுடைய ஆணைக்கு அடங்கி நடப்பதாகும். இதைக் கையிற் பிடித்து எப்பொழுதும் பெருமைபுடன் விளங்கக்கடவாய்,” என்று அவனை நோக்கிக் கூறி யருளினார்.

சாதத்தனருடைய கைச் செண்டைப் பேருவகையுடன் பெற்றுக்கொண்ட வளவன், கோயிலை முழுமுறை வலம்வந்து அதற்கெய்வத்தை பணிந் தேத்தினான். சில பதன் காஞ்சி மாநகரத்தில தங்கி யிருந்த பின்னர் அவ்வரசன், தமிழ் நாட்டின வடக்கெல்லையாகிய திருவேங்கடத்தை நாடிச் சென்றான்; அவ்விடத் திருந்த வடுக அரசரை வென்று தன் ஆளுகைக்கு அடங்கி யிருக்கச் செய்தான். அவ்விடத்திருந்து புகழுடன் புறப்பட்டு அவ்வேந்தன், அருவா நாட்டிற்கு வடக்கி யிருந்த மலையமா நாட்டை நோக்கி நடந்தான். அந்நாடு, பெண்ணையாற்றங் கரையி லிருந்த திருக்கோவலுரைத் தலை நகரமாகக் கொண்டிருந்ததாகும். அதை யாண்டிருந்த மலையமான், கரிகாலனுடைய

கட்டளையைக் கடவாதவ னாவான். திருமாவளவனை அன்
புடன் வரவேற்று உவப்பித்தான் அந்தச் சிற்றரசன்.
வளவன் அம்மலையமானுடன் கலந்து பேசித், தன்னிடம்
அவன் கொண்டிருந்த அன்பைக் கண்டு வியந்தான்; அவ
னிடம் விடை கொண்டு பன்றி நாட்டை நாடிப் போனான்.

நகப்பட்டினத்தைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு பாண்டி
நாட்டிற்கு வடக கிருந்தது, பன்றி நாடு எனப்படுவ தாகும்.
அங்காட்டின முற்றிலும் எயினா என்னும் ஒரு வகைச்
சாதியினர் வாழ்ந் திருந்தனர். அந்த எயினருள், நாகா
-ஒளியர் என்னும் இரு வகுப்பினர் இருந்தனர். ஒளிநாகர்
என்னும் ஒரு கூட்டத்தினர், அந்நாகருள் ஒரு பகுப்பின
ராவர். அந்த ஒளிநாகரே மற்றை மண்டி லவகளுககு அரசு
சாத்தற்குரியவ ராவர். பன்றி நாட்டி லிருந்த நாகர் ஒளியா
முதலியோர் அனவரையும் எதிர்த்துக் கொடுஞ் சமராற்றி,
அப்பகைவ ருடைய செருக்கைப் பொழிந்துத் தன்னடி களைப்
பணிநது, தன்னுடைய ஆணைககு அடங்கி யிருக்குமாறு
செய்து, பாண்டி நாடு சென்றான் சோழாருலக் கோமான.

பாண்டி நாடு அந்நாளில், தென்பாண்டி, பாண்டி என்
னும் இரண்டு பிரிவுகளை யுடைத்தாய் இருந்தது. முறையே
இந்நாளில் திருநெல்வேலி, மதுரை என்று அவ்வ வழங்கப்
படுகின்றன. அப்பாண்டி நாட்டிற்குத் தென் மதுரை தலை
நகரமாக விருந்தது. அங்கிருந்த தென்னவன் குலத்தி
னரை யடக்கிப் பணிவித்ததுச் சோழாருல வீரன், சேர
நாட்டை நாடிப் போனான். பூழி - வட மலையாளம், குடம் -
தென் மலையாளம், குட்டம் - கொச்சி, வேளாடு - திரு
விதாங்கூர், கற்கா - பாலக்காடு என்னும் ஐந்து நாடுகளைத்
தன்னகத்துக் கொண்டிருந்த தாகும் சேர நாடு. கற்கா
என்னும் நாடு ஒன்று நீங்க ஏனைய நான்கு நாடுகளும்,
அரசிக்கட லோரத்தில் நிரையாக வடக் கிருந்து தென்

தீசையை நோக்கி அமைந் திருந்தனவாம். வஞ்சி என்னும் பெரிய நகரம், அசசேர நாட்டிற்குத் தலை நகரமாக இருந்தது. கரிகாலன், அந்நாட்டி லிருந்த சேரன் மரபினர் எல்லாரையும் வன்மை குன்ற அடக்கித், தனக்குக் கீழ்ப் படிந்திருக்கச் செய்தான்.

அங்ஙனம் முதன்மையான நாடுகள் எல்லாவற்றையும் வென்று தன்னுடையன வாக்கொண்டு, ஆங்காங் கிருந்த அரசர் பலரையும் தனக்கு இறை செலுத்திவரச் செய்து பின்பு திருமா வளவன், தன தண்டை தலைவர்களையும் உறறைப் படைகளையும் ஏறி, இரவு பகல் என்னும் வேறு உாடின்றிக் கடும போர் புரிவித்துப், பெருநு சேரலாத னுடன் கூடி வெண்ணிப் பறந்தலையில் தன்னை யெதிர்க்க வந்த காழா சிற்றரசனாகிய கழுவன் முதலிய பொதுவர் குலத்து அரசரையும், பிடவூர் வல்லம் முதலிய ஊர்களில் இருந்து தனக்குக் கேடு சூழ்விக்கக் கருதிய இருங்கோவேள் முதலிய ஐம்பெரும் வேளிராகளையும் வாட்டி யொழித்தான்; அப்பகைவாகளுடைய உறைவின முறைபினரையும் அடி யோடு சாய்வித்தான்.

தாநிற் நாடு முழுவகையும் வென்று சன்னடிப் படுத்திய பின்னரும் பெருவளத்தான, பொருதொழிலில் விருப்பங் கொண்டான்; தன்னை யெதிர்த்துச் சண்டை செய்வார் ஒருவரும் தென்னாட்டில் இலராளமையின, தான் கொண்ட இசையை முற்றுவிக்க வட நாட்டின் மீது படை யெடுத்துச் செல்ல நினைந்தான். வட நாட்டிலும் தனக்குப் பகைவர் எவரும் இருந்தல் கூடாதென்று மனங் கொண்டு, கொடி, குடை, வாள், வீர முரசம் முதலியவற்றைக் கைகளில் தாங்கிய தன்னுடைய பெரும் படையுடன் எண்ணில் வெற்றி முரசம் முழங்கப் புறப்பட்டு அந்நாட்டை நோக்கி நடந்தான்; வட நாட்டிலிருந்த தன்னுடைய பகை

வர் எல்லாரையும் எதிர்த்து அழித்தான். அதைக் கண்டு கொதுமலாளராய் அரசர் பலர், கரிகாலனுடைய நட்பை நாடி, விரைவில் அவனிடம் வந்தடைந்து, அன்புடன் பேசிப் பல பொருள்களைக் கொடுத்தாவி் நட்பினராயினர். முன்னரே அவ்வேந்தனுக்கு நட்பினரா யிருந்த மன்னர் பலர், அவனை அன்புடன் தமமுடைய நாடுகளுக்கு எதிர்கொண்டு அழைத் தேகி, அவனுடைய வருகையைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பலவாறு உபசாரனை செய்து உவப்பித்தனர். தன் நண்பருடன் இருந்து மகிழ்ந்த பின்பு அவ்வளவன, சண்டை செய்தலை இச்சித்து மறமும் விட திசையை நோக்கி நடந்து பனிமலை கருகற் போனான். மிக வயர்ந்து பார்த்துள்ள இமயமலை அவனுடைய எண்ணத் திற்கு மாறுகக் குறுகவிட்டது. அம் மாமலைக்கு அப் பாலும் தன் ஆணையைச் செலுத்த இச்சித்த அச்சோழர் வீரன் அப்பொழுது, “என்னுடைய விருப்பத்திற்கு இடையூறுக இமயமலை நின்றதே! இதனுடைய செருக்கை யொழிப்பேன்,” என்று சொல்லிச் சினந்து, காமக் கோட டத்துச் சாததனா் கொடுத்த துதவிய தன் கையிலிருந்த செண்டைக்கொண்டு அந்த மாலவரையையோங்கிப்படைத் தான். சாததனாருடைய சொல்லுககு உயாவையுண்டாகக் கருதி அகருல மலை, சிறிது வழி விட்டதைப் போலத் தன் னுடைய நிலையிலிருந்து ஒருவாறு சற்றைத் திரிந்து நின்றது. அதைப் பார்த்து அச்சமெரியன், “இமையவர் உறையும் சிமயமால் வரை யன்றோ இஃது? இதனுடைய தன்மையைச் சிறிதும் எண்ணிப் பாராமல் இதனை யடித்தேனே! பண்டு நின்றபடி நிற்க இது,” என்று கூறிச் செண்டால் அதைத் துதலந்து, தான் செய்த அவ்வீரச் செயலை உலகம் அறியும் வண்ணம் அவ்வெற்பின் உச்சியில் தன்னுடைய புலிக்கொடி முத்திரையைப் பொறித்துத் தென்னுட்டை நோக்கித் திரும்பினான்.

விண்டோய் விலங்கலிடத் திருந்து மீண்ட நேரிவெற்
பன், பல நாடுகளையும் கடந்து சோணை யாற்றங் கரையி
ஹிருந்த வச்சிர நாட்டை யடைந்தான். அந்நாட்டின்
அரசை நடத்தி வந்த மன்னன், கரிகாலனோடு பகை நட
பில்லாத நொதுமலாளனே யாவான். ஆயினும் அவன்,
பொன்னி, துறைவனுக்கு நண்பனுப இருக்க இச்சித்துத்,
தன் குல முதலோர் பலலாண்டுகளாகப் பெருஞ் செல்வமாய்
மகித்து வைத்திருந்த அரிய தொரு முத்துப் பந்தரைத்
திறைப் பொருளாகக் கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக்
களித்துப் புலிகொடியோன், அவ்விடத்தி னின்று நீங்கித்
தன் நாயாதிக்களாகிய பகைவா தங் யிருந்த மகத் நாட்டை
யனுதினன் ; அந்நாட் டரசனைப் போருக் கழைத்தான்.
அம்மகதனும புனளுடனை யெதிர்த்து நெடு நேரம் சண்டை
செய்து, தான் கற்ற வித்தைக் ளெல்லாவற்றையும் கை
யாண்டு பார்த்தான். ஒன்றும் பயன் படவில்லை. அப்பயனை
வெல்லுதற்கு எட்டுணையும் நம்பிக்கை யின்மையால், அம்
மகத் நாடன், திகைத்தான் ; மதி மயங்கிச் சொந்தான்.
அவனுடைய சேனைகள் இமையத்தைத் திரித்த வீரனுடைய
படைகளுக்கு எதிர் நின்று சண்டையிட வன்மையின்றிப்
பலவாறு சிதைந் தொழிந்தன. மகதன் அச்சமும் நாண்
மும் அடைந்து, செம்பியனை யனுதி அவனுடைய அடிக
ளைப் பணிந்தான் ; பகையை விட்டொழித்து அவ்வண்ண
விடம் நட்புக்கொள்ள விரும்பினான் ; தன்னுடைய முதா
தையர் நெடுநாளாகக் கருந்தனமாய்ச் சேமித்து வைத்திருந்
தனும், சாலச் சிறப்புடையதும், பேரொளிகாலும் உயர்ந்த
மணிகளை இழைத்து மயன் என்னும் அசுரத் தச்சனால்
செய்யப்பட்டதுமாய பட்டி மண்டபத்தை அச்சோமுனுக்கு
எந்தான். மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் பெற்றுக் கரிகாலன்,
அவந்தி நகரத்தை நாடிப் போனான். அந்நாட்டரசன் பெரு
வளத்தானுக்குப் பழைய நட்பாளன் னாவான். ஆதலால்

அவன், சோழனுடைய வருகையை யறிந்து மகிழ்ந்து, எதிர்கொண்டு சென்று கரிகாலனை உவகையுடன் அழைத்து வந்து, தன் அரண்மனையில் சிறப்புடன் வைத்திருந்தான். சில பகல சென்ற பின்னா சோனாடன், தனனாடு செல்லப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது, துண்ணிய சிறிய வேலைப் பாடுகளாலாயதும், உயர்ந்த மணிகளை யழுத்திச் செதுக்கியதுமாகிய அரிய தொரு தோரண வாயிலை அவ்வளவு னுக்கு அன்புடன் சந்தான அவந்தி நாடன்.

முததுப் பந்தா, பாடிய மண்டபம், தோரண வாயில் ஆகிய மூன்றையும் கொண்டு, எங்கும் வெற்றி முரசம் முழங்கத் தன் நாட்டை யுறமுன் சோழ வேந்தன். அந்நாட்டு மக்கள் எல்லாரும், உள்ளடங்கா உவகையுடன் தம்முடைய கொற்றவனை யெதிர சென்று அழைத்து மகிசுகளாந்ததனர்; அவனுடைய வெற்றி சீமப்பாட்டைப் பனமுறைச சொல்லிப் புகழ்தனர். இன்ப முண்டாகப் பேச அமமக்களை மகிழ்ந்ததுச சோழ நாட்டி விருந்து நாவலந்திவை முற்றிலும் சிறப்புற அமமனன். ஆனந்த வந்தான்.

பாரத நாடு முழுவதையும் வென்று தன் ஒரு குடைக்குக் கீழாகி, எங்கும் தன் ஆணை செல்லச் செய்து, வசந்ரம், அவந்தி, மகதம் முதலிய நாடுகளை யாண்டிருந்த ஆரிய வரசாபால திறைகொண்டு தன்னுடைய நாட்டை யடைந்த திருமாவளவன், கடல்மீதினும ஆணை செலுத்தக் கருத்துட்கொண்டான்; தான முன்னியவாறே முடிக்கத் தன்னுடைய சேனைகளை மாககலங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு இலங்கைமீது படை யெடுத்துப் போனான். அந்நாளில், முதற் கயவராகு என நாம அரசனுக்கு முற்பட்ட சிங்கள மன்னன் ஒருவன், அந்த இலங்கை மாநகரத்தைப் புரந்திருந்தான். அவனை யெதிர்த்துப் போ செய்து வெற்றி

பெற்றான் கரிகாலன். அந்நாட்டி லிருந்த பன்னிராயிரம் குடிகளைச் சிறைப்படுத்தி யடக்கிய பின்பு அச்சோழ வரசன், அவ்விடத்தி லிருந்து திருமதிச் சென்று தன் நாட்டை யடைந்தான். கன்னியாகுமரி முதல் இமயமலை வரைத் தன் ஆணை செல்ல அமமன்னர் மனைன், மாநிலம் புரந்து செவ்வனே வாழ்ந் திருந்தான்.

பகுதி. கூ

ஆதிமந்தி

நாங்கூர் வேணமாண்டம் கரிகாலனுக்குப் பிறந்த லுடைய பெண்ணுடைய ஆதிமந்தி என்பாள், இளங் குழந்தையா யிருந்தபோதே தமமுடைய மனைக்கு எடுத்தேறி அருகாயாக வளர்த்து வந்தார் இரும் பிடாத தலையார். அப்படிவா, இளம் பருவத்திலேயே அந்நாடு பெண்ணுக்குத் தமிழ் மொழியை நன்றாக கற்றிக் கீத் தொடங்கிச் சிலலாண்டுகளுங்குள அவளைச் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவளாய் விளங்கச் செய்தார். இயற்கை யாகவே பேசுமுகு படைத்திருந்த அந்த அரிவை, இளமை யிற் றல் என்னும் முதுமொழிக் கிணங்கக் கலவி கற்ற தனால் பேரறிவும் படைத்தவ ளானாள். பெண்களுந் குரிய நற்குண நற்செயல்க ளெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்று, மங்கையா எல்லாரும் போற்றத் தக்க மாணிக் கமென விளங்கிய அப்பெண், யாழ் முதலிய இலங்க கருவி களை யிசைத்து இன்னிசை பாடுதலிலும் வல்லவளா யிருந் தாள். பெற்றோரும் மறறைச் சுற்றத்தினரும் அவ்விடம்

அன்பும் அருளும் பூண்டு, தேவ மகள் என அவளை மதித்துப் பெருமைபாராட்டி மகிழ்ந் திருந்தனர். பிறை மதிபைப் போலச் செவ்வனே வளர்ந்து அக்கன்னி, கடி மணத்திற் குரிய பருவத்தை யெய்தினாள்.

அத்தி என்னும சேர வரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன், கல்வி அறிவு வீரம் முதலியவற்றில் மெம்பட்டிருந்ததுடன் அகன்றமார்பும், உயர்ந்த சோளும், சுருண்ட கரிய குழலும், இருண்ட விழிகளும், திங்களை யொத்த முகமும் உடையவனாய் எழில் நலத்திற் சிறந்து, ஏற்றியல் நடையும் கூற்றியல் படையும் கொண்டு, தன் உடல் முழுவதும் உயர்ந்த ஆடை அணிகளைப் பூண்டு மங்கையர் மணங்களைக் கவராமு பெரு வனப்புடையவனாய் இருந்தான். இன்னிசை பாடுதலிலும், அப்பாடலுக்குத் தக ஆடுதலிலும், யாழ், வேங்குமூல் முதலிய இசைக் கருவிகளை இசைத்து இன்புறுத்தலுமே அவ்வரசன், தன் பொழுதைப் போக்கி வந்தான். ஆட்டத்தில் தோரடி பெற்றிருந்தமையின் அவனை, ஆட்டன் அத்தி என்று அனைவரும் அழைக்க லாயினர். ஆதிமருதியின் அழகைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று அவ்வாட்டனத்தி, அவளை மணக்க விழைந்தான் ; கரிகால னிடம் சென்று தன்னுடைய விருப்பத்தைப் பணிவுடன் தெரிவித்தது ஆதிமருதியைத் தனக்கு மனறலிற் கொடுத்துத் தவிர்த்தது இறைஞ்சினான். அந்தச் சேரனுடைய தோள் வன்மை, எழில் முதலியவற்றைக் கண்டு வளவன, வனப்பிற் சிறந்த தன்னுடைய மகளுக்கு ஏற்ற கணவனாதற் குரியவன் அச்சேரனே யாவான் எனத் தேர்ந்து, நன்னாளில் தன் பெண்ணை அவனுக்குச் சிறப்புடன் மணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

திருமணத்தின் பின்னர் ஆதிமருதி, தன்னுடைய கணவன் மாளிகையை யடைந்து, அவனுடைய வடிவழகை

அடிக்கடி யுற்றுப் பார்த்து உவந்து, அவனையே கடவுளாக நம்பிப், பல பிறவிகள் தோறும் தான் நோற்ற நோன்பு களின் பயனால் அந்த ஆணைகள் கணவனாகத் தனக்குக் கிடைத்தான் என்று மனத்திற் கொண்டு, அவனுடைய அழகில் ஈடுபட்டு இன்புற் றிருந்தான். பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, பருவம், வனப்பு, அன்பு, நிறை, அந்ன், அறிவு, செல்வம் என்னும் பத்தினும் ஒத்திருந்த அவனிருவரும், உயிரும் உடலுமேபோல் ஒருவரை ஒருவர் விடப்பி பிரித லின்றி, அளவிடற்கரிய அன்புடன் வாழத்திருந்த, உலகம் புகழ் இல்லறத்தை ஒழுங்குடன் நடத்தி இன்பம் துய்த திருந்தனர். அவனிருவரும் மனம் ஒத்த வாழத்திருந்த வாழ்க்கையின் பலம், ஈண்டு உரைப்பதற்கு அரிபதாகும். ஆயினும், ஒரே சொல்லால் அவருடைய மனமொத்த வாழ்வின் தன்மைபை அனைவரும் நன்கு உணரலாம். அஃது, ஆட்டளத்தி மன மெழ்ச்சியின் மேலிடால் ஆடுமேபோ தெல்லாம் காப்புடை மகளாய் ஆதிமந்தி யாடு வான்; அங்ஙனமே அவன் பாடுமேபோ தெல்லாம் அவன் ஆடுவான் எனப்பதே யாகும். திருமாவளவனும் அவ னுடைய இல்லறமும், அப்போதைக் கப்போது சென்று தமமுடைய மகளையும் மருமகனையும் கண்டு களித்துத் திருமபி வரல் வழக்கம்.

. ஆண்டுதோறும் காவிரியிற் புதுப் புனல் பெருக் கெடுக்குமேபோது சோனாடு மக்கள் எல்லாரும், அந்நீரில் மூழ்கி விழாக் கொண்டாடுதலை வழக்கமாகக் கொண் டிருந்தனர். ஓர் ஆண்டு அத்திருவிழாவிற்குத் தன்னுடைய மகளையும் மருமகனையும் அழைத்து வந்தான் பெருவளத் தான். அவன், தன்னுடைய குடும்பத்தினர் அமைச்சர் முதலியோருடன் புறப்பட்டு மயூரத்திற்குக் கீழ்பாலுள்ள கழார் என்னும் ஊரின் பக்கலில் இருந்த காவிரித் துறை

யிற் புதுப் புனல் விழாவைக் கொண்டாடி நீராட்ச சென்றான் ; அவ்வுரை யடைந்த தான் எண்ணியவாறே திரு விழாவைச் சிறப்புடன் நடத்தினான். எண்ணிறந்த மக்கள் அவ்விடத்தை யணுகி, அரசனுட னிருந்து விழாவை நடத்திக் காவிரியில் மூழ்கி மகிழ்ந்தனர்.

அவ்வேளைப், புதுப் புனல் பெருக கெடுத் தோடிய அழகைக் கண்டு, யாண்டும் கூததாடுதலிலேயே பெருநோக்கம் உடையவனாய் இருந்த ஆட்டனத்தி, அந்தக் கழார் துறையில் நீராடி மகிழ் விழைந்தான் ; நீரில் இறங்கிப் பாணில் மணி முதலியன ஒலிப்பத தன் வல்லமையைக் காட்டிக், தான் கற்ற பலவகை ஆட்டங்களை யாடி நீந்த லானான். அவனுடைய அரிய கூததைப் பார்த்து ஆவ கிருந்த மக்கள் அனைவரும், பெரு வியப்பும விருப்பம அடைய லாயினர். அவனுடைய சுற்றத்தினராய் மன்னன் மன்னி முதலியோரும் களிப்பென்னும் வெள்ளப் பெருகநில் ஆழ்த்தவ ராயினர். நீர் விளையாடேல் என்னும் மூதாட்டியாருடைய மொழியைக் கருதுவாய் அதி, அவ்வாறு நீந்தி இன்புற் றிருந்தபோது திடீரென இரு கரையும் புரளப் பொன்னியிற் பெரு வெள்ளம் பெருகிற்று. விரைநது கடுகிச சுழன்று வந்த அந் நீர்த்தம், அததையைப் பெயர்த்துப் புரட்டித் தள்ளி யடித்து நாத்தோடியது.

மருமகன் ஆற்றாடு சென்றதை மாமன் அறிந்திலன். நீரில் மூழ்கி யிருக்கின்றான் தன்னுடைய மருமகன் என்று முதலில் அவன் எண்ணி யிருந்தான். நெடுநேரம் வரையில் அததி தண்ணீரின்மேல் கிளம்பி வரக் காணாமையால் கரி காலன் ஐயங் கொண்டான். அவனுடைய மனம் திடுக் கிட்டது. “ஐயகோ ! என் ஆருயிர் தலைவரே !! அழகரே !!! எவ்விடம் சென்றீர் ? ” என்று கூவி ஆதிமந்தி அழத் தொடங்கினான். அவனைக் கண்டு சோழனும்

“ஐயோ! அப்பா,” என்று சொல்லித் தேம்பித் தேம்பி யழுவானான். ஒரு நொடிப் பொழுதில் அத்துறையினிடம் திருவிழாவினால் உண்டா யிருந்த மகிழ்ச்சி யொலி மாறி அழுகை யொலி நிரம்பியது. “அந்தோ! ஐயோ! அச்சோ! ஐயகோ! அப்பா! ஒப்பிலா அழகா!” என்று பலரும் பலவாறு கூவி, மூலைக்கு மூலைப் பெருங் குர லெடுத்த அழுவராயினர். ஆறறில் மூழ்கி அசசோனைப் பலர் தேடினர். பலர் ஆற்றங்கரை யோரத்திலேயே நெடுந் தூரம் சென்று தேடித் திரிந்தனர். தன் தலைவனை நினைந்து பலவாறு அரற்றி யழுது ஆதிமந்தி, மதிமயங்கி மூர்ச்சித்து உயிரை யிழந்தான்போல் மண்ணிற் சாய்ந்தான். அவ னுடைய அறிவின் சோர்வை மாற்றத் தோழிகள் பலவாறு முயற்சித்தனர்.

தன்னுடைய மருமகனைக் கண்டு பிடித்து வரக் கணற் கற்ற அரிப்புக்காரரை விரைவில் அழைத்து வரிக் காவிரி யின் எல்லாத் துறைகளிலும், மதஞ்சுளிலும், அவ்வாற்றி லிருந்து பிரிந்தோடும் மடுகளிலும், ஆற்றங் கரைகளி லுள்ள மரங்களின் வேர்க்களிடமும் தேடச் செய்தான் சோழன். காவிரியூடு சென்று கடலை யடைந்தவன் எவ் விடத்திற் கிடைக்கப் போகின்றான்? அரிப்புக்காரரும் மற்றையோரும் விரைந்து சென்று, ஆங்காங்கு நெடுநேரம் வருந்தித் தேடினர்; சேனைக் கண்டிலர். எங்கும் தன் னுடைய மருமகன் அகப்படாததை யறிந்து கரிகாலன், அவன் நீரில் ஆழ்ந்து இறந்து பட்டான் என்று உறுதியாக மனத்திற் கொண்டு பலவாறு புலம்பி நைந்தான்; தேறுதல் கூறித் தன்னுடைய மகளை யழைத்துக்கொண்டு தன் நகர்ப் புறத்தை நாடிச் செல்லத் தொடங்கினான். அம்மங்கை, அறிவு பிறிதாகி, “என்னுடைய கணவனைக் கண்டரோ? அவரைக் காவிரிப் புனலும் அடித்துச் செல்லவில்லை;

கடலும் கொள்ளவில்லை; அவர் எங்கேயோ ஆடப் போயிருக்கின்றார்போலும்! எப்பொழுது என்னிடம் வருவாரோ,” என்று பலவாறு பலரையும் நோக்கிக் கூறித், தன்னுடைய தந்தையை விட்டொழிததுத் தனியே காவிரி நதியின் கரையூடே விரைந தோடினாள்.

தந்தையை விட்டுக் கணவனைத் தேடித் தலைவிரிக் கோலத்துடன் மதி மருண்டு புலம்பிக் காவிரியின் கரை வழியே சென்ற ஆதிமநதி, அவ்வழிக் கருநி ளிருந்த பல ஊரகன்தோறும் போய்த் தன கணவனைத் தேடி யலைந்தாள்; ஆங்காவருத் தன நெதிர்ப்பட்ட ஆடவரையும், மகளிரையும், விழா நடந்துகொண் டிருந்த இடங்களிற் குழுமி யிருந்த மக்களையும், ஒருவருட்குக் களி யாட்டங்களை மேற் கொண் டிருந்த மங்கையர்களையும் நோக்கி, “என காதலரைப் பார்த்தீரா? என ஆளரைந் கண்டீரா? அவர் எங்கே ஆடிக்கொண் டிருக்கின்றா? எந்த இன்னிசைப் பாடலைப் பாடிக்கொண் டிருக்கின்றார்? எப்பொழுது என்னிடம் வருவதாய்ச் சொன்னா?” என்று பித்தேறியவகைப் போலவும், பேய்கோடப்பட்டவகைப் போலவும் கேட்டுக் கொண்டே பலவிடங்களிலும் அலைந்து திரிந்து, காவிரி யாறு சென்ற வழியே போய்ச் சில நாட்களுக்கும் கடலை யடைந்தாள்; கடற் கரையில் வினா கதறினாள்.

காவிரியால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்ட ஆட்டனத்தி, கடவுள் அருளால் உயிர் துறந்தான் அல்லன். தண்ணீர் பெருக் கெடுதது ஈர்த்தபொழுது அவன், தன்னுடைய தோள்வன்மை முழுவதையும் பயன்படுத்திக் கரைக்கு வர நீர்திப்பார்த்தான்; வெள்ளத்தின் கடு விரையினின்று தப்பித்தது வர ஆற்றலின்றி மனமுளைந்து, ஆழத்தில் மூழ்கியும், நீரின்மேற் கிளம்பியும் தடுமாற்ற மடைந்து, மிக வருந்தினாள். தண்ணீர் அலைத்து அடித்துச் சென்று

சில நாழிகைகளுக்குள் குற்றயிருடன் இருந்தபோது அவனைக் கடலுக் கருகிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. அவ்வெள்ளம் கடலுடன் கலந்தபோது நீர்ச் சுழல் ஒன்று உண்டாயிற்று. அச்சுழல், அததையை நிகர்த்த ஆட்டனத்தியைச் சுழற்றி யடித்துச் சென்று கடற் கரையில் வீசியெறிந்தது. நீரின் கொடுமையி னின்று விடுபட்ட சேரன், காலன் கைக்குத் தவறிக் கடற் கரை யோரத்தில் மணலின் மீது கவிழ்ந்து விழுந்து கிடந்தான்.

அக்கடற் கரையின் அருகே இருந்த ஓர் ஊரில் மருதி என்னும கன்னி ஒருத்தி வாழ்ந் திருந்தாள். சேரவரசன் அங்ஙனம் தண்ணீரால் கரையில் எறியப்பட்டவுடனே, அந்தக் கரை யோரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த மருதி என்னும அந்தப் பாடினி, அவன் விழுந்தது கிடந்த இடத்தை யடைந்தாள் ; மணலின்மீது படுத்துக் கிடந்த அத்தியைக் கண்டு முதலில் வியப்புற்றாள் ; வெருக்கொண்டாள் ; சற்று நேரம் அவனுடைய நிலைமையை யுற்று நோக்கி நின்றாள் ; தண்ணீரால் அலைப்புண்டு கரையில் மோதி யடிக்கப்பட்டுக் குற்றயிருடன் அவவாடவன் கிடக்கின்றான் என்பதை ஒருவாறு ஊகித்தது அறிந்தது கொண்டாள் ; அவனிடம் மிகக் இரக்கங்கொண்டு, அவனை மெதுவாகப் புரட்டிப் பார்த்தாள். அவன் அடைந் திருந்த களைப்பை மாற்றி, அவனை யுயிர்ப்பிசுக்கக் கருதி அப்பெண், பரிவுடன் அவனைத் தலை கீழாகத் தூக்கிப் பிடித்து, அவனுடைய வயிற்றையும் மார்பையும் பிசைந்து, அவன் குடித் திருந்த தண்ணீரை வெளிப்படுத்தினாள் ; தலை பள்ளத்திலும் வயிறு மேட்டிலுமாய்க் கவிழ்ந் திருக்கப் படுக்க வைத்தாள் ; தன்னுடைய முன்னுணையினால் விசிரினாள் ; இகாப்பி னின்று அவன் தேறுத லடையுமபொருட்டுச் செய்யவேண்டிய வற்றை எல்லாம் அன்புடன் செய்தாள். பண்டைக் காலத்

தில் இத்தென்னாட்டி விருந்த பெண்பாலாரும், மற்றை உயிர்க ளிடம எத்தகைய அன்பும் அருளும் படைத் திருந் தனர் என்பதை மருதியின் அரிய செயலால் ஒவ்வொரு வரும் நன்கு அறியக்கூடு மல்லவா ?

இரண்டு மூன்று நாழிகைகள் கழிந்த பின்பு அதிசு ஒருவாறு தெளிவடைநது கீழ் மேலாகப் புரண்டான் ; தன் பக்கலில் இருந்த கன்னியை யுற்றுப் பார்த்தான் ; கடற் புறத்தையும் மற்றைப் பக்கங்களையும் நோக்கினான் ; பெருமூச் செறிந்தான் ; எழுநது உட்காடி முயற்சித்தான். மெதுவாக அவனைத் தூக்கி உட்காருவித்தாத தன்மீது சாய்த்துக்கொண்டு சிறிது நேர மிருந்தான் மருதி. பொழுது பட்டமையால் அவனை மெல்லெனத் தன்னுடைய தோளின் மீது தூக்கிக்கொண்டு தன் வீட்டிற் குசு சென்றான் ; அங்கு, அம்மன்னனைத் தக்கவாறு பாதுகாதது, அவன் கொண் டிருந்த சோர்வைப் போக்கி, அறுசுவை யுண்டி யமைத்திட்டுக் கருததுடன் காத்து வந்தான். இரண் டொரு நாள் செல்ல அவன், தான் அடைந் திருந்த துன் பத்தி னின்று தேறுத லடைந்தான் ; உற்ற விடத்துச் செயற் கரிய உதவி செய்து தன் உயிரைக் காத்த மருதியின் செயலைப் பன்முறை யுன்னிக களித்து, அவளிடம் பேரன்பு பூண்டான்.

உயிரும் உடம்பும் குண மடைந்து நன்னிலைமையை பெய்தியவுடன் அவன், தன்னுடைய பழைய வன்மையை யும் வண்ப்பையும் அடைய லானான். மருதியின் வீட்டில் உண்டு களித் திருந்த அவன், தான் முன்னிருந்தவாறே அடிக்கடி இன்னிசை பாடி மகிழத் தொடங்கினான். அவன் வரலாற்றைக் கேட்டறிந்து பெரு வியப் பெய்தினான் மருதி. அவனுடைய வடிவமுகிலும் இன்னிசைப் பாடல்களிலும் ஈடுபட்ட அவள், அவனை மணக்க இச்சித்தாள் ; தன்னு

டைய விருப்பத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தாள். அப் பெண் தனக்குச் செய்த நன்றியைக் கருதியும், அவளுடைய ஆடல் பாடல் அழகு முதலியவற்றைப் பாராததும அவளை மணக்க அவனும இசைந்தான் ; அருமறை மன்றல் எட்ட னுட் சிறந்ததாய் கந்தருவ மணத்தில் அவளை மனைவியாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தான். அவளிருவரும் ஒருமனப்பட்டு மிக்க இன்பத்துடன் அவ்விடத்திலேயே இல்லறத்தை நடத்தி வாழ்ந்திருந்தனர்.

கடற் கரையை யணுகி யழுது புலமரிய ஆதிமந்தி, அக்கரைக் கருநி லிருந்த ஊரை யடைந்து, அங்குத் தன் கணவன் தங்கி யிருந்த வீட்டின் பக்களில் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து, தலை மயிர் மண்ணிற் புரளத் தன் கணவனை நினைந்து வாய் திறந்து, “ஐயோ ! நாயக மாமணியே !! நீர் எங்குச் சென்றீர் ? எந்த இடத்திலும் உமமைக் காணேனே ! இனி, எங்குச் சென்று உமமைக் தேடுவேன் ? வீரத்திலும் அழகிலும் மிகுந்த அததியே ! என்னைப் பயனற்றவ ளாகக் கிண்கே போனீர் ?” என்று சொல்லி அரற்றிக்கொண்டிருந்தாள். அததிக்குரலேக் கேட்டு மருதி, தன் வீட்டை விட்டு வெளிப்போந்து, அழுதுகொண்டிருந்த நங்கையை யடைந்து, அவள் அழுது வருந்திக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துப் பதை பதைத்தாள் ; “ஐயோ பாவம் ! இவளுக்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்ததோ ? நன்றாய் எனக்குத் தெரிய வில்லையே ! இவ்வாறு புலம்புகின்றாளே ! இவளைத் தேற்றிச் சோறளித்துக் காப்பேன்,” என்று எண்ணி ஆதிமந்தியை நோக்கி, “அம்மா ! நீ ஏன் இவ்வாறு அழுது வருந்துகின்றனை ? உனக்கு என்ன டெடுத்த நேர்ந்தது ? என்னால் கூடியவரையில் உனக்கு உதவி புரிகின்றேன். நீ யாவன் ? உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் யாது ? என்னிடம் சொல்லும்,” என்று கேட்டாள். அதற்கு ஆதிமந்தி, தான் பிறந்தது

முதல் கழாரில் கொழுநனை யிழுநது கண்டவிடமெல்லாம் தேடி அங்குற்றவரைத் தன் வரலாறு முழுவதையும் விரிவாய் எடுத்தியம்பினான். அதைச் செவியுற்ற மருதி, மனமிக உருகி நைந்தாள்; தன்னிடமுள்ள அழகன் அவளுடைய கணவனே யாவான் என்பதை யூகித்த தறிந்து, அமமங்கையி னிடம் மிகக் இரக்கங்கொண்டு விரைந்தோடித் தன் இல்லத்தை யடைந்து, அவ்விடத் திருந்த ஆட்டனத்தியை யழைத்து, உடலி னின்று உயிரைப் பறித்துக் கூறறுவன்முன் நிறுத்ததலைப் போல் அவனை அந்த ஆதிமருதியின் எதிரில் நிறுத்தினான்.

தன் முன்னர் வந்த நின்ற அத்தியைக் கண்டவுடனே ஆதிமருதி, “ஆ அழகரே! ஆளரே!! என ஆருயிர்த தலைவரே!!! என்னை விட்டு எங்கே போயிருந்தீர்? இப்படிச் செய்வாரா உளரோ,” என்று அரற்றிக்கொண்டே எழுந்தோடி, இரு கைகளாலும் நாயகனைத் தழுவி யணைத்து, அவனுடைய தோள்மீது விழுந்தாள் மூச்சித்தான். அவனும் மதி மயங்கித், தன் மனைவியைத் தாங்கி யழுது கொண்டே சற்று நேரம் நின்றிருந்தான். ஆதிமருதி மனத்தெளிவடைந்து, தன் நாதனைத் தலை முதல் கால்கள் வரையுற்றுப் பார்த்துக் கீழே உட்கார்ந்து, அவனுடைய கால்கள் மேற் சாய்ந்தாள். அவனும் நிலத்தில் உட்கார்ந்து தன் இல்லானைத் தாங்கிப் பற்றினான். அவ்விருவரும், ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கனித்தும், ஒருவா தோன்மீது ஒருவர் சாய்ந்திருந்தும், இறந்தவர் பிறந்த பயன் எய்தினர் கொல்லென்னக் களிப்பின் பெருக்கால் கண்ணிருகுத்தும் மகிழ்ந்தனர்; ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவி இன்புற்றனர்; தாம தாம் பட்ட இன்னல்களை யுரைத்து வியந்து நெக்குருகினர்; தமக்கு நேர்ந்த இடுக்கண்க ளெல்லாம் இறைவன் அருளால் ஒழிய இருவரும் முன்போல் ஒருங்கு சேர்ந்தமைக்கு உவந்தா லித்தனர்; கடவுளைத் துதித்தனர்.

அவ்விருவருடைய செயலையும் அசைத வின்றி நெடு
நேரம் பார்த்து நின்ற மருதி, மிக்க மனக் கலக்க மடைந்
தாள் ; பெருமூசு செறிந்தாள் ; “ ஆ ! ஆ !! கற்பிற் சிறந்த
கட்டழகி யாகிய இந்த ஆதிமந்தியின் கணவரையான் மணந்
தேனே ! இந்த வடிவழகியை விட்டு இனி ஆட்டனத்தி
என்னிடம் இருப்பவர் அல்லர். அவருக்கு ஆட்பட்ட
யான் இனிமேல் உயிருடன் இருப்பதால் யாது பயன்
பெறக்கூடியவ ளாவேன் ? இறத்தலே இருத்தலினும் நல
மாகும்,” என்று எண்ணித் துணிந்து, அவ்விடத்தை விட்
டொழிதது விரைந் தேகிக் கடலிற பாங்கது உயிரை விட்
டாள். அநதோ பாவம் ! அவள் அங்ஙனம் செய்யலாமா ?
விதி வலிது என்பதற் கேறப நடந்தாள் போலும் !

நெடுநேரம் பேசி மகிழ்ந்த பின்பு ஆட்டனத்தி, தன்
மனைவியை யழைத்துச் சென்று மருதியின் வீட்டை
யடைந்தாள். மருதி கடலிற் புதுநது இறந்த செய்தி அப்
பொழுதுதான் அவளுடைய வீட்டிலிருந்தவருக் கெட்டி
யது. அதைக் கேட்டு அவர் எல்லாரும் கதறி யழுதனர்.
அவள் பேருதவி புரிநது தன்னுயிரைக் காதத்துத் தனக்கு
அன்புடைக் காதலியா யிருநது மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கியதை
எண்ணி யெண்ணி அததி, நெடுநேரம் அழுது புலம்பினாள் ;
ஆற்றொணு மனவருதத் மடைந்தாள். மருதி செய்த
அவிய உதவியைத் தன் கொழுநன் சொல்லக் கேட்டறிந்த
ஆதிமந்தியும், அம்மருதி இறந்தமைக்கு மிக அழுது வருந்
தினாள். இரண்டொரு நாள் அவ்வூரிலேயே தங்கி யிருந்த
சேனன் சேரன், தன் மனையாளுடன் புறப்பட்டுக் காவி
ப்பூம் பட்டினத்தை நாடி நடந்தான்.

பூம்புகாரை யடைந்து அவ்விருவரும், அரசனுடைய
புரண்மனையை யணுகினர். அவர் ஓரவைக் கண்டு அங்கி
ந்தவர் அனைவரும் எல்லை யற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்.

தம் மகளையும் மருமகளையும் பல விடங்களிலும் தேடியலைந்து, உணவு முதலியவற்றை யொழித்து இரவும் பகலும் ஒரே ஏக்கத்துடனிருந்து வருந்திய கரிகாலனும், அவனுடைய மனைவி நாககூர் வேண்மானும், பெருந் துன்பத்திற்குள்ளாகித் தம்மை விட்டுப் பிரிந்த மகளையும் மருமகளையும் பார்த்து, புத்துயிர் பெற்றவரைப் போல் மகிழ்ந்தனர்; அவ்விருவரையும் பன்முறைத் தழுவித் களித்தனர்; துகை மொழித்தனர்; அவ்விருவரும் அடைந்த துன்பங்க ளெல்லாவற்றையும் கேட்டுத் தடுக்கிட்டு வருந்தினர்; அவருடன் நெடுநேரம் பேசி யுவந்தனர்; அவருக்கு உணவு முதலியவற்றை யளித்துக் களிப் புண்டாகினர்.

சேரன் உயிருடன் திருமடி வந்த செய்தியைக் கேட்டு அநங்க மாந்தர் எல்லாரும், பெருங் களிப்படைந்தனர்; ஆதிமந்தியின் மன வுறுதியையும் கற்பின் திறத்தையும் பற்றிப் பலவாறு புகழ்ந் துரையாடினர். சில மாதங்கள் வரை மாமனாருடைய மாளிகையில் இனிதாக இருந்தபின் அத்தி, மாமனா முதலியோரிடம் விடைபெற்றுத், தன் மனைவியாளுடன் புறப்பட்டுச் சென்று, தன்னுடைய நகரத்தை யடைந்தான்; தன் நாட்டைப் புரந்து செவ்வனே இல்லாளுடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

பகுதி. 10

தமிழ் மொழியின் நிலைமை

பார்த்த நாடு முழுவதையும் தன் குடைக்குக் கீழாக்கிய கரிகாலன், தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்க ளெல்லாமும் விரைவில் ஒழிய இனிய வாழ்க்கையிலும்,

புகழிலும், கொடையிலும் மேம்பட்டுத், தன் ஆணை எங்கும் தடையின்றிச் செல்லக் கோல் கோடாமல் அரசாண்டு நெடுங் காலம் வீற்றிருந்தான். பெரும் புலவராய் இரும்பிடர்த் தலையாரைத் தனக்கு நீங்காத் துணையெனக் கொண்டு செங் கோல் செலுத்திய அவ்வேந்தன், தமிழ் மொழியிலும் தமிழ் மொழி பயின்ற புலவரிடமும் மிக்க ஆர்வ முடைய வனாயிருந்தான் என்பது பல வகையானும் நன்கு விளங்கு கின்றது. கல்வியின் அருமை பெருமைகளை அவன் நன்றாய் அறிந்திருந்தான். வேளாண் வாழ்க்கையும் வாணிகமும் மேம்பட்டுச் செல்வம் நிறைந்திருந்ததுடன் கல்வியும் நாக ரிகமும் அவன் நாட்டின்கண் அங்கனமே செழிப்புற்று உயர்ந்த நிலைமையில் இருந்தன.

தமிழ் மொழியைப் போற்றி உயர்ந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவர எண்ணங் கொண்டிருந்த அப்புரவலன், கற்பு அறிஞரைத் தனக்குத் துணைவராகக் கொள்ளுகளிலும், அவருடைய சொற்களுக் கிணங்க நடத்தலிலும், அவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தது உதவி புரிதலிலும், அப் புலவர் இயற்றிய நூல்களைப் பரிசில் கொடுத்தது ஏற்றுக் கொள்ளித்தலிலும், தன் நாட்டிற் பல விடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்களை யேற்படுத்தலிலும், வறிய புலவரைக் காணின் பொருள் வழங்கி அவருடைய வறுமை நோயை யிகழ்ந்துதலிலும், மதம் குலம் முதலிய வேறுபாடுகளின்றி ஆண்மக்களைப் போலவே பெண்மக்களையும் கல்வியிற் பயிற்றுத்தலிலும் பெரு நோக்க முடையவனாய் இருந்தான்.

அவ்வரசனுடைய காலத்தில் பரணர், நஃ. அந்தப் உருத்திரங்கண்ணனார், முடந்தாமக் கண்மம் தொகுக்கப் லாதனார், கழாத் தலையார் முதலிய நல் ானாரும் என்னும் வாழ்ந்திருந்தனர். வேண்டுவன ா நானாயு, நற்றிணை ரையும் நின்கு மதித்துப் பாதுகாச்சு, நூற்றைம்பதுகவி,

வன். அதனால், தொகை நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் அப் புலவரால் புகழ்ந்து பாடப்படும் பெருமையை அவ்வேந்தன் அடைந்தான். முடத்தாமக கண்ணியார், உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் இருவரும் முறையே பொருநராற்றுப் படை, பட்டினப்பாலே என்னும் இரண்டு நூல்களை வியற்றி யுள்ளனர். அவற்றுள் கரிகாலனுடைய வீரததையும், செங்கோன் முறைமையையும், கொடையையும், சோழ நாட்டின் வளததையும், அதன் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் சிறப்பையும், காவிரி யாற்றின் வளத்தையும் பற்றி நன்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளனர் அப்புலவர். அந்நூல் களுள் பட்டினப்பாலையைப் பாடிய உருத்திரங் கண்ண னருககு மாததிரம் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில் அளித்தாக் கரிகாலன், அந்நூலை யேற்று மகிழ்ந்தான். அநதச் சோழனுடைய மகளாகிய ஆதிமந்தியாரை யன்றி வேள்ளி வீதியார், வேண்ணிக் குயத்தியார், குறமகள் இள வேயினி, குறமகள் குறியேயினி, காவற்பெண்டே, காக்கை பாடினியார் நச்சேளையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், குன்றி யுள், கழார்க்கீரன் எயிற்றியார், நக்கண்ணையார், நன்னாகை யார், காமக்கணிப் பாசலையார், பூங்கண்ணுத்திரையார், பொன்மணியார், பாசீமகளிர், ஓளவையார் முதலிய பெண் மணிகளும் அம்மன்னனுடைய காலத்திற் புலமையிற் சிறந்திருந்தனர். எண்ணிறந்த பாடல்களைப்பாடி அநநங் கையர், தமிழகத்தை அழகுபடுத்தி யிருக்கின்றனர். அக் காலத்தில் இந்நாட்டிற் பெண்கல்வி எவ்வளவு முன்னேற்ற ந்திருந்த தென்பதும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பால தாகும்.

சிறந்த புலவர்களுடைய திறமையைச் சீர்
பாத நாடு முட்டி மண்டபத்தையும், பல நூல்களை
 கரிகாலன், 1ந்த நல்லாசிரியர் எல்லாரும் ஒருங்கு
 மும் விரைவாகச் செய்தற்குக் கலைக் கழகங்களை

யும் அவ்வரசன் அமைத்து வைத்திருந்தான். பரிசில் பெறத் தன்னை நாடிவரும் புலவரைச் சேய்மையிற் காணும போதே அப்புலவருடைய உடலும் உள்ளமும் குளிர நோக்கும் அரிய குணத்தைப் படைத்திருந்தான் அவ்வளவன். தன்னை நாடி வந்த புலவரை முகமன கூறி அன்புடன் வர வேறறு, அவருக்கு உண்டி யளித்தி, ஆடைகளையும், பொருளையும், மணிகளையும், யானைகளையும் கொடுத்தது தோர்மீது அவரை யேற்றிக் கொண்டுபோய் அவருடைய ஊரில் விட்டு வந்த தன்னுடைய வேலையாட்களைப் போக்குவதுடன் அவ வேந்தன், தமிழ்மொழியி னிடம்தான் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தின் மிகுதியால் தன்னிடம் பரிசில் பெறமாச் செல்லுமா அத தமிழ்ப் புலவரின் காலின் ஏழடி ஆரம் நடந்து சென்று, அவரை வழிவிட்டுத் திருமயி வரல் வழங்கமாகக் கொண்டிருந்தான். அதற்கைய பெருந்தன்மை படைத்திருந்த அந்தப் பெருவளத்தான நாளில் தமிழ் மொழி எத்தகைய உயர்ந்த நிலைமையை யடைந் திருக்கும்?

பாரி, ஓரி, காரி, பேகன், ஆய், அதிகமான், நள்ளி என்னும கடையெழு வள்ளல்களும், திருமாவளவன் காலத்துத் தமமுடைய பெருங் கொடை முதலியவற்றால் தமிழ் மொழியை வளரக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டுத் திகழ்ந்திருந்தனர். அவ்வரசனுடைய வாணுவில், கபிலர், பாணர், நக்கீரர், இடைக்காடனர், மாமூலா முதலிய தமிழ்ப் பெருமக்கள், கன்மாப் பலகை யேறித் தமிழ் ஆராய்ந்த கடைச்சங்கமும் மதுரைமாநகரில் மிக்க பெருமையுடன் செழிப்புற் றிருந்தது. அக்காலத்தில் நல்லிசைப் புலவருடைய தொகை, நானூற்றுக்கு மேற்பட இருந்தது. அந்தப் பெருமக்கள் பலரால் இயற்றப் பட்டனவும் தொகுக்கப் பட்டனவு மாகிய பத்துப்பாட்டு, அக நானூறு என்னும் நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகவி,

எழுபது பரிபாடல், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, சிற்றிசை, பேரிசை, முத்தொள்ளாயிரம், கூத்து, வரி முதலிய அரிய நூல்களே தற்போது தமிழகத்தின் சிறந்த செல்வமாய் விளங்குகின்றன.

இயற் றமிழைப் போலவே இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் முதற் கரிகாலனுடைய காலத்தில் நன்னிலைமையி லிருந்தன. அந்நாளில், சிகண்டி முனிவர் இயற்றிய இசை நுணுக்கம், யாமளேந்திரரால் இயற்றப்பட்ட இந்திர காளி யம், நாரத முனிவா செய்த பஞ்ச பாரதீயம், ஆசிரியர் அறிவ னரால் அருளப்பட்ட பஞ்ச மரபு, சங்கப்புவவர் அருளிச் செய்த பெருங் குருகு, பெருநாரை முதலிய இசைத் தமிழ் நூல்களைப் பலரும் பயின்றிருந்தனர். நால்வகை யாழ், எழுவகைப்படும் முழவு, வங்கியங்கள் முதலிய இசைக் கருவிகளைக் கற்றுத் தோந்த மககள், எண்ணிறந்தவராயிருந்தனர். குண நூல், கூத்த நூல், சயந்தம், சேயிற்றியம், பரத சேனாபதீயம், பரதம், மதிவாணனார் நாடகத் தமிழ்நூல், முறுவல் முதலிய நாடகத் தமிழ்நூல்களைப் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றிருந்த மாந்தர் பலராவர். ஆதலால், பெரு வளத்தானுடைய காலத்தில் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழும், மிகச் செழித்தது ஒப்பற்ற மேம்பா டடைந் திருந்த தென்று சொல்லுதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. மேனாடுகளில் அகஸ்டஸ் என்னும் அரசன் காலத்தில் இலத்தீன் மொழி செழித்திருந்ததைப் போலவும், எலிச பெத் என்னும் அரசியின் காலத்தில் ஆங்கில மொழி தழைத் திருந்ததைப் போலவும் இந்நாட்டில் திருமாவளவன் காலத் தில் தமிழ் மொழி தலைசிறந்து விளங்கியிருந்தது.

இம்மையில் இன்புற் றிருந்ததற்குச் செய்யவேண்டிய வற்றை யெல்லாம் குறைவின்றிச் செய்து முடித்த கரிகாலன், மறுமை இன்பத்தை நாடியும் பல அரிய வேலைகளைச்

செய்தான். கற்பில் மிக்க தன்னுடைய மனைவியர் பல ருடன் வாழ்ந்திருந்து அவன், இல்லற மல்லது நல்லற மல்ல என்பதை யோர்ந்து, ஒவ்வொரு நாளும் அவ்வறத்தினின்றும் தவறாமல் ஒழுகி வந்தான்; பல நோன்புகளை நோற்றுக் கடவுளை வழிபட்டான்; அற முணர்ந்த அந்த ணர்களுக் கிடையில் வீற்றிருந்து, யாகங்கள் செய்வதற் குரியவற்றை யெல்லாம் ஐயந திரிபறக கேட்டறிந்து, வேள்விசகலையில் அமர்ந்து, அமமறையவா சொல்லிக் காட்டப் பல வேள்விகளைச் செய்து முடித்தது மகிழ்ந்தான்; அநதணா முதலியோர்க்குப் பல வகைத் தானங்களை எப் பொழுதும் வழங்கி வந்தான்; நாடோறும் ஏழைகளுக்கு உணவுடன் ஆடைகளையும் பணத்தையும் கொடுத்ததுதவிக் காததான்.

செய்த கரிய செயல்கள் பலவற்றைச் செய்து, மண் ணுடர் யாவரினும் உயர்ந்து, இணையற்ற புகழுடன் நெடுங் காலம் இன்புற நிருந்த அவ்வளவர் கோமான, இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து அநதமில் இன்பத் தறிவன் தாளிணைக்கு ஆளானான். அவன் உயிர் விட்ட செய்தியைக் கேட்டு இவ்வுலகத்தினா அனைவரும் மிக வருந்திப் புலம்பினர். தமிழ்ப் புலவர் எல்லாரும், துயரக் கடலுக்குள் மூழ்கி நெடுங் காலம் வரைப் புலம்பி வருந்தி யிருந்தனர். அவ் வண்ணல் இறந்தமைக்கு ஆற்றொணாத துக்கத்தையடைந்த கருங்குழல் ஆதனார் எனனும் பெரும புலவர் ஒருவர், பகை வருடைய அரண்களை யழிகும் அவ்வரசனுடைய ஆற்றலை யும், பல மகளிரை வேட்டு அவன் இன்புற் நிருந்த சிறப் பினையும், பாணர் கூத்தர் முதலியோர்க்கு வேண்டுவன வற்றை யளித்ததுக் காதத் அவவேந்தனுடைய அன்பின் பெருக்கையும், அரிய வேள்விகள் பலவற்றைச் செய்து முடித்த திறத்தையும் பற்றி நன்றாய் விளக்கி வருணித்து நெடிய பாடல் ஒன்றைப் பாடிப் புலம்பி யுள்ளார்.

பகுதி. டிக

திருமாவளவனுடைய காலம்

திருமாவளவனுய் முதற் கரிகாலன் அரசு வீற்றிருந்த காலத்தை வரையறுத்துக் கூறுதலைப் பற்றி அறிஞர் சிலர், தம்முள் மாறுபட்ட கருத்துக்களை யுடையவராயிருக்கின்றனர். அவருள் ஒரு சாரருடைய ஆராய்ச்சிமுறை அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே யாகும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலிய நூற்களை நன்கு ஆராய்ந்த ஒப் பிட்டு நோக்குவோராயின், அவ்வளவனுடைய காலத்தை நாம் செவ்வனே கண்டறியக் கூடும். அந்நூற் பொருள் களையும், மேற்கூறிய ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு சார ருடைய ஆராய்ச்சி முறையையும் ஒட்டி, மாணவரும் மற்றையோரும் எளிதில் அறிய அககொற்றவனுடைய காலத் தைக் குறித்து அண்டு சுருங்க ஆராய்வோமாக.

பண்டைத் தமிழ் மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை யும் மற்றைச் செய்திகள் பலவற்றையும் உண்மைக் கிணங் கக் கூறுதலிற் சிறந்த நூலாய் சிலப்பதிகாரத்தின் தலை யாகிய கற்பில் மிக்க கண்ணகிக் கோட்டம் ஒன்றை முதன் முதலிற் சேரன் - செங்குட்டுவன் என்பான் கட்டுவித்தான் என்னும் செய்தி, அனைவாக்கும் உடன்பாடாய் தொன் றாகும். அக்கோயிலை வழிபட இலங்கை வேந்தனாய் முதற் கயவராகு என்பான் சேரனுடைய தலை நகரமாகிய வஞ்சி நகர்க்கண் போனது, செங்குட்டுவனுடன் சின்னாள் அள வளாவி இருந்தான் என்பதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஆதலால், முதற் கயவராகும் சேரன் - செங்குட்டுவனும் வரே காலத்தின் ராவர் என அறியக் கிடக்கின்றனர்.

இனிச, செங்குட்டுவன் ஐம்பதையாண்டு அரசு வீற்றிருந்தான் என்று 'கடல் பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் ஐம்பதையாண்டு வீற்றிருந்தான்' என்னும் பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்தால் தெரிவின்றது. கயவாகு வஞ்சி நகரம் சென்றிருந்தபோது செங்குட்டுவனுக்கு வயது ஐம்பதாறு மென்று சிலப்பதிகாரத்தில் நிகழ்காதையால் அறிபுகூடும்.

இலங்கையிற் செங்கோல் செலுத்திய கயவாகு கி. பி. 113—125-ம் ஆண்டு வரை அரசாண்டவனாவான். அவ்வேந்தன், தன் அடச்சியின இடைப்பட்ட காலமாகிய கி. பி. 119-ம் ஆண்டில் வஞ்சி நகரம் சென்றிருந்தான் எனக் கொள்வோமாயின், செங்குட்டுவன் அரசு கட்டில் ஏறிய காலம் கி. பி. 64-ம் ஆண்டாகுமென உணரலாம். அந்தச் செங்குட்டுவன் வடை 11 தந்தை, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பா னாவான். அம்மன்னன் ஐம்பத்கெட்டியாண்டு செங்கோ லோச்சினான் என்று பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்தால் தெரிவின்றது. ஆதலால், அந்நெடுஞ்சேரலாதன் கி. பி. 6-ம் ஆண்டில் அரிமா சமந்த அரசனை யேறியவனாவான் என்று சொல்லல அமையும் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு முன்னர் சேர நாட்டை டாண்டவன், பெருஞ்சேர ளிருமபொறை என்னும் அரசனாவான். அவன் பதினேழி யாண்டு அரசு செலுத்தினான் என்று பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம் பத்துக் கூறுகின்றது. ஆதலால், இருமபொறை அரசாளத் தொடங்கிய காலம் கி. மு. 11-ம் ஆண்டு என்று விளங்குகின்றது. அவ்விருமபொறை என்பா னுடைய தந்தை, செல்வக கடுங்கோ வாழியாதனாவான். அவ்வரசன் இருபத தையாண்டு நாடாட்சி நடாத்தியவனாவான் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தால் அறியலாம். எனவே, அவ்வரசன் கி. மு. 36-ம் ஆண்டில்

ஆரியனை யேறியவ னாவான் என்று உணரக் கிடக்கின்றான். அந்தச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு முன்பு பொன் அணியின்மீ தமர்ந்து சேர நாட்டைப் புரந்தவன், சேரமான் பெருஞ் சேரலாதன் என்னும் அரச னாவான். வெண்ணி என்னும் ஊர்ப் புறத்திற் கரிகாற் பெருவளத்தா னோடு பொருது, புறப்புண் ணெய்தி, அதற்காக நாணி வடக் கிருந்தவன் அந்தச் சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனே யாவான் என்பது செவ்வனே விளங்குகின்றமையின், முதற் கரிகால வளவன் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் இடைப் பட்ட காலத்தில் மடங்கல் தாங்கிய மணியனை யேறி வீற்றிருந்தவ னாகலவேண்டும.

வெள்ளி யமபலத்துத துஞ்சிய பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன், கரிகால னிடம் பெரு டுடபுடையவனா யிருந்தான். அக்கரிகாலனைச் சிறப்பித்துப் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் தொண்டைமான் இளந்திரைய னும் பாடப்பட்டுளான். ஆதலால், பாண்டியன் பெரும் பெயர் வழதியும், தொண்டைமான் இளந்திரையனும், வெண்ணிப் பறந்தலையிற் புறப்புண் ணெய்தி வடக் கிருந்த சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனும், கிருமாவளவனால் தோல்வியுறா, அவனுக்குத் திறை அளந்தவராகிய இலங்கையில் முதற் கயவாருக்கு முன்னர் அரசியலை யேற்றிருந்த சிங்கள வேந்தனும், வசசிரம, அவந்தி, மகதம் முதலிய நாடுகளை யாண்டிருந்த ஆரிய மன்னரும் அத் திருமாவளவனோடு ஒரே காலத்தில் இருந்தவ ராவர் என்பதை அனைவரும் நன்றாய் உணரக்கூடும.

பெருவளத்தான் துஞ்சிய பிள்ளர், அவன் வழித் தோன்றிய மைந்தன், சோண்டின் அரசனாய் விளங்கி னான். சோமுன் வேற்புறைக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளி, இராச குயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி, ஆதிமந்தி, சோன்

செங்குட்டுவனுடைய தாயாகிய நற்சோணை முதலியோர் கரிகாலனுடைய மக்களாவர் என்று ஒரு சாரார் கூறுவர். வேறு சிலர், அத்திருமாவளனுக்குச் சேட்சேன்னி நலங் கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்னும் ஆண் மக்கள் மூவரும், ஆதிமருதி எனும் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த மெல்லியளாய் மகள் ஒருத்தியும் இருந்தனர் எனச் சொல்லுவர்.

உலகம் புகழ் உயர்ந்தி டுடைத்து வீற்றிருந்த அக திருமாவளவன், இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவ னெனத் தெளிவாய் விளங்கவில்லை. ஆரினும் அவன், எந்த மதத்தின ரிடமும் பகை பாராட்டாமல் தன் ஆள்கைகளுக்கு கீழ்ப்பட்ட டிருந்த குடிகள் அனைவரையும் ஒரே தன்மைத்தாய் அன் புடன் பாத்தது காதது வந்தான் அவனுடைய காலத் தில் வைணவா, சைவர், சமணர், புகதர் முதலிய மதத்தினர், யாதோர் இடையூறு மின்றித் தகதம கடவுளரை வழிபட்டு இனிதாக வாழ்ந்திருந்தனர். அமமனனர் பெருமானுடைய வரலாற்றைப் படிப்பதால், இரண்டாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்பு வேளாண்மை, வாணிகம், செல்வம், கலவி, நாகரிகம் முதலியவை எத்தனையெத்தாய் நிலைமையில் இருந்தன என்பதை ஒவ்வொருவரும், உள்ளங்கை ரெல்லிக்கனி யென உணரக்கூடியவ ராவர். தமிழ் நாட்டின் பாண்டை நிலை மையை யறியாமற் கண்டவாறு பேசும் மக்க ளுடைய மதியீனமாகிய யானையை யடக்குதற்குக் கரிகாலனுடைய வரலாற்று, கூறேற வடிந்த தொரு தோட்டியாமாறு காண்க.

சேரன் - நெடுஞ்சேரலாதன்

முதற் பகுதி

வஞ்சிமா நகரம்

கொடையே யாவற்றினும் மேம்பட்ட தெனச்
கொண்டொழுதி, பசித்து வந்தவாக்குச்
சோறிடுதலே சிறந்த அறமாகுமென ஓர்
பலவிடங்களிலும் சோறிடும் அறச் சாலைகள் நிலைநிறுத்தி,
உண வளித்தலாய தொழிலில் உயரந்த குடகொங்கு நாட
டினரான சேரா, தமிழ் நாட்டைப் புரந்த முடியுடை
ழு வேந்தருள் ஒருவ ராவர். சோழ பாண்டியரைப்
போலவே சேரும், பழமையும் பெருமையும் வாயந்த மர
பினர் ஆவர் என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் கன்கு
அறியலாகும். அந்நூல்கள், சேர சோழ பாண்டியராகிய
மும் மரபினரும் படைப்புக் காலந் தொடடு மேம்பாடுடன்
தமிழ் நாட்டை யாண்டு வந்த பழைய மரபினர் ஆவர் எனத்
தெளிவாய்க் கூறுகின்றன. பாண்டியரையும் சோழரையும்
போலவே சேரும் தமிழ் மொழியை வளர்த்து மிக்க புகழ்
படைத் திருக்கின்றனர். அறிவு திரு வாற்றல்களில் மற்
றைத் தமிழ் வேந்தரோ டொப்பச் சேரர் குடியினரும் சிறந்
திருந்தவ ராவர். அம்மரபினர், சேரர், சேரலா எனத்
தமிழிலும், கேரளர் என வட மொழியினும் வழங்கப்படு
கின்றனர்.

இப்பொழுது திருச்சிராப்பள்ளி சில்லாவைச் சார்ந்
துள்ள கருஆர் உட்படக் கோயம்புத்தூர் சேலம் நீலகிரி
சில்லாககளும, மைசூர் நாட்டின் தென் பகுதியும், மேற்குத்
தொடர்ச்சிமலை யோரமாக வுள்ள கடற்கரைப் பக்கங்களும்
அடங்கிய நிலப் பரப்பே சேர நாடாகும். அந்நாடு, ஒரு
காலத்தில் மிக விரிந்தும், மறமொரு காலத்திற் குறைந்தும்
இருந்ததால் அதன் எல்லை, வரைபறுத்துக் கூறுதற்குக்
கூடாத்தாயது. ஏனைத் தமிழ் நாடுகளைப்போலச் சேர
நாடும், எல்லா வளப்பங்களிலும் மிக நிருத்ததாகும். மறறை
நாடுகளிழும் அந்நாட்டிற் காடுகளும் மலைகளும் செந்ந்
திருந்தமைப்பால், அவ்விடங்களிற் கிடைக்கக்கூடிய யானை
கள், யானைக் கோடுகள், முத்துக்கள், பலவகை நறுமணப்
பொருள்கள், மிளகு, தேன, மூவகில முதலியவை அந்நாடு
முழுவதிழும் மலர்து கிடந்தன. வேளாண்மை, வாணிகம்
முதலியவற்றிழும் அந்நாடு மேம்பட்டிருந்தது.

தமிழ் நாட்டை ந் நாத் தனித்த மூவேந்தருள் சோழ
பாண்டியராகு உறையூர், புகார், மதுரை எவ்வனம் பழைய
தலை நகரங்களாக விளங்கினவோ, அவ்வனமே சேரநுகும்
வஞ்சிமா நகரம் பழைய தலை நகரமாய்ப் பெருமைபற்
றிருந்தது. தற்போது கருவூர் என்று சொல்லப்படுவதே
பண்டை நாளில் வஞ்சிமா நகரம் எனழும் பெயரை
யுடையதா யிருந்த தாகும். வஞ்சி என்ழும் பெயரைப்
படைத்த ஒரு வகைக் கொடிகள் நிறைந் திருந்தமையின்,
கருஆருக்கு அந்நாளில் வஞ்சி நகரம் என்ழும் பெயர்
ஒன்று உண்டாயிற்று. கருஆர் என்பதும் அந்நகரத்தின்
பழைய பெயரே யாகும். மேற் கட லோரத்தி ழுள்ள
தொண்டி, மாந்தை, முசீரி என்ழும் துறைமுக நகரங்களும்
சேர மன்னர்க்குத் தலை நகரங்களா யிருந்தன. ஆயினும்,
வஞ்சி நகரத்தைப்போல் அவ்வளவு முதன்மையானவைக

ளாக அந்நகரங்களைச் சேரர் கொண்டிலர். முசிரி என்னும் நகரம், முற்காலத்திற் சுள்ளி என்னும் பேரியாறு கடலுடன் கலக்கு மிடத்திற் பெரிய தொரு கப்பற் றுறைமுகப் படகினையுடைய விளங்கி யிருந்தது. மேலாட்டு யவனர் முதலியோ ருடைய மரக்கலங்கள் மிளகு முதலிய பண்டங்களை யேற்றிச் செல்லுதற்கு அந்நாளில் அப்பட்டினமே ஏற்றதாய் இருந்த தென்று தமிழ் மாண்களாலும், தாலமீ முதலிய யவனாசிரியர் குறிப்புக்களானும் தெரிகின்றது.

தண்புனல் நிறைந்த ஆம்பிராவதி என்னும் ஆன் பொருளை யாற்றங் கரையில் அழகுடன் அமைந் திருந்த வஞ்சிமா நகரம், நெடுஞ் சேரலாதனுடைய காலத்திலும், அவன் மைந்தன் செங்குட்டுவேனுடைய வாணனிலும் சாலச சிறந் திருந்த தாகும் அம்மாதிரின் அமைப்பு முதலியவற்றைப் பற்றி முன்னூல்கள் மிகந் குறிப்புடன் கூறுகின்றன. அந்நகரம் பெரிய தொரு கோட்டையையுடையதாய் இருந்தது. அக்கோட்டைக்கு வெளியிற் கடவுளர் கோயில்களும், பொது விடங்களும், சமணப் பள்ளிகளும், பொருள் பொழில்களும், பொய்கைகளும் மிக் கிருந்தன. அவ்விடங்களில் தவ முனிவரும், ஞானிகளும், கலைஞரும் எந்நேரமும தங்கி நிறைந்திருப்பர். அந்தக் கோட்டையைச் சூழ்ந் திருந்த புறக்குடி என்னும் புறஞ் சேரியில் அரண் காவல் புரியும் படை யிருப்புகளும், பிற நாட்டு மன்னர் தங்குதற்காக அமைத்த பல மாளிகைகளும் இருந்தன. ஆழ்ந் தகன்ற அகழி ஒன்று அக்கோட்டையைச் சூழ்ந் திருந்தது. அவ்வகழியிற் பொரு ளின்களும் முதலைகளும் நிறைந்திருந்தன. வஞ்சி மாநகரத்துட் பெருகியோடும் கழி நீரெல்லாம் முடிவில் அவ்வகழியின் வந்து செரும். கோட்டைக்கும் அந்த அகழிக்கும் இடையிற் காவற் காடு ஒன்று இருந்தது. பகைவர் நெருங்கி வராத

வீருக்க காததற பொருட்டு அக்கோட்டையின் நெடிய மதிற் சுவரின் மீது பல யந்திரங்கள் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. மிக்க வேலைப்பாடுடன் வானளாவக் கட்டப் பட்ட உயர்ந்த கோபுரங்களோடு கூடியிருந்தது அக்கோட்டையின் வாயில் அக்கோபுரங்களின்மீது உயரத் தூக்கிக் கட்டிய கொடிகள், எப்பொழுதும் அழகுடன் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

கோட்டையிலுள் வாயிலுக் கருகில், அவ்வாயிலைக் காக்கும் காவலாளர் நெருங்கி வாழ்ந்திருந்த தெருக்களும், மின் விலைஞா, இறைச்சி விற்போர், கன விற்போர் குடியிருந்த வீதிகளும், உப்பு வாணிகர், பிட்டு அப்பங்கள் விற்போர், பல்வகை நறுமணப் பண்டங்களை விற்போர் உறைந்திருந்த மறுகுகளும் அமைந்திருந்தன. அந்தெருக்களுக்கப்பால், மட கல்லு செய்யுங் குயவா, செம்பு கொட்டிகளா, வெண்கலக் கணுநர், பொற கொல்லர், தச்சா, மட பாவை செய்வோர், மையற்காரர், மாலை கட்டுவோர், சோதிடர், பாணா முதலியோர் வாழ்ந்திருந்த வீதிகள் நிறையாக இருந்தன. இரத்தினப் பணிபாளர் வீதிகளும், சங்கற்போர் வாழ்ந்திருந்த தெருக்களும், நெல் புல் முதலிய உலையை விற்போர் குடியிருந்த மறுகுகளும் ஒரு சரா இருந்தன. ஒரு புறத்தில், நாடகக் கணிகையர், சூதர், மாகதா, வேதாளிகா, பொதுமகளிர் முகலியோர் தனித் தனியே வாழ்ந்திருந்த தெருக்கள் பல விளங்கின. பொருள் வாணிகர், ஆடைகள் செய்து விற்போர், இரத்தின வியாபாரிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள் உறைந்திருந்த வீதிகள் எண்ணிலவாய்க் குலவின. கோட்டையின் மத்தியில் அந்தணர் அக்கிரகாரங்களும், மன்னா குலத்தினர் வாழ்ந்திருந்த தட நெடு மாளிகைகளை யுடைய அகன்ற பெருந்தெருக்களும் அமைந்திருந்தன. யாவரும் வந்து தங்குதற்குரிய இடங்களும், அம்பலமும், முச்சந்தி நாற்சந்திகளும்,

பாய்ந் தோடும அருவிக்கை அருகிற படைத்த அழகிய
செய்குணமுகளும், பொய்கைகளும், இளமரக் காகங்களும்,
அறச் சாலைகளும், தவப் பள்ளிகளும், பொன்னமாலமும்
அம்முதூரில் ஆங்காங்குக் குலவின. மிகக் அழகுடன்
அமைக்கப்பட்ட பொளத்த சைத்தியம் ஒன்று அந்நகரத்தில்
திசுந் திருந்தது.

அப்பெரிய நகரத்தின் மத்தியிலே சேரநாட்டைய அரண்
மணியானது பொன்மயமான கொரு சிறிய மேருமலைபப்
போல் விளங்கி யிருந்தது. கொலுவிருக்கையும், வேத்தியல
மண்டபமும், மணி யாட்குளமும் பிறவும் அவ்வரண்மனைக்
குள் அழகுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வார்த்து காலத்
தில் அரண், தன் அரசியுடன் மகிழ்ச்சியோடு தங்கியிருந்த
தற்காக அமைத்த இலவந்திகை வெள்ளி மாடம் எனலும்
மிக அழகிய மாளிகை ஒன்றும் இருந்தது. பொய்கைக்கை
யும், சோலைகளையும், இளந் செடிகளை நிறைந்த பூர்தோட்
டங்களையும் சுற்றிலும் படைத்த வேளாலிக்கோ மாளிகை
என்னும் மாட கூடங்கள் நிறைந்த அழகிற சிறந்த மாளிகை
ஒன்று அந்நகரத்தின் புறத்தே கட்டப்பட்டிருந்தது.
வேண் மாடம் எனலும் மற்றொரு பெயரையும் அது
படைத் திருந்தது. பொதினி மலைத் தலைவனும், செவ
குட்டுவனுடைய மாற்றா தாய்ப்பாட்டனுமாகிய வேளாலிக்
கோமான் பெயரைப் பெற்றிருந்த தாதலால் அம்மாளிகை,
அவன் வாழ்ந் திருந்தற்காக அமைக்கப்பட்டதோ? அன்றி,
அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதோ? தெரிகின்றிலது. செவ
குட்டுவன் காலத்தில் அம்மாளிகை, பிறநாட்டு மன்னர்
தங்குதற்குப் பயன் படுத்தப்பட்டிருந்த தாகும். அவ்வஞ்சி
நகருக்குப் பக்கலில் திருமால் பள்ளிகொண்டருளிய ஆடக
மாடம் என்னும் கோயில் ஒன்று, மிகக் மாண்புடன்
விளங்கி யிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

பததி. உ

நெடுஞ் சேரலாதனுடைய தந்தை

சே மன்னர்க்குள் மிகப் பழமையானவ னாவான் உதி
யஞ் சேரல் எனப்பான். அறிவு ஆற்றல் முதலிய
வற்றில் மேம்பட்ட டிருந்த துடன் அவன், வாபமை
என்னும் தூய்கைக்கு உறையுளாய் மிருந்தான் தன்
உயிரினும் இனிதாகப் பிற உயிர்களை மதித்து, எல்லா உயிர்
களிடமும் அன்பும் அருளும் உடையவனாய் மிருந்தான் அப்
பெருந்தகையானன். நதிரவ வும் திங்கடும் திசைமாவிச்
செல்லினும், வேதம் நெய் பிறழ் னும், உலகத்தின் நிலைமை
தடுமாறி வும் தான் சொன்ன சொல்லி வின்று தவறாத
உறுதிபார டுடைய வாபமையோனாய் அவன் விளங்கினான்.
குழுமரில் பெரிய தோர் அறச்சாலையை பமைத்திட்டு
அவன், யார் எந்நேரத்தில் வந்து கேட்டாலும் இல்லை
யெனனும் உணவளித்து வந்தான். அந்தச் சோட்டும்
சாலையில் இரவு பகல் ஓயவிரிந்த கணக்கற்ற சமையற்
காரர் உணவு சமைத்துக்கொண் டிருந்தனர். அவ்வாறு
எப்பொழுதும் சமையல் செயது கொண்டிருந்ததால், அவர்
விடத்தில் உண்டாயிருந்த பேரோசை, பெரிய மலைவீழ்
அருவியின் முழங்கத்தைப் போல எந்நேரமும் இடை யற
மல் முழங்கிக்கொண் டிருந்தது எனத் தமிழ்ப் பெருமக
னார் ஒருவர் கூறி புள்ளார். அச்சேரன் அங்கனம் அறத்
தொழிளில் ஈடுபட்டு விளங்கிய காலத்திற் குருக்கோத்திரம்
என்னும் இடத்திற் பாரதப்போர் என்னும் பெருமசண்டை
ஒன்று நிகழ்ந்தது. அச்சண்டையிற் பாண்டவா துரியோ
தனாதிய ராகிய இரு திறத்துப் படைகளுக்கும் உணவளிப்
பதாக ஒத்துக்கொண்டு அந்த உதியஞ் சேரல், சிறமும்
சலித்த வின்றித் தான் சொன்னவண்ணம் பல கோடிச்

கணக்கான அவ்விரு திறத்தினர் சேனைகளுக்கும் உண்டியுதவினான். அவ்வரிய செயலைக் கண்டு உலகத்தினர் அனைவரும், அவனை மிகப் புகழ்ந்தனர்.

அச்சேரன், பிறர் நாடுகளை வென்று, அவற்றைத் தன்னுடைய குலத்திற் பிறந்தவராயிருந்த பெரியவர்க்குக் கொடுத்து, அவரைக் காத்து வந்தான்; அப்பெரியவர் எல்லாரும் துறக்க மெய்திய பின்னர், அவர்க்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடமைகள் எல்லாவற்றையும் அனைவரும் நன்கு மதிக்குமாறு சிறப்புடன் செய்து புகழ் பெற்றான். அவ்வரசன் வானவரம்பன் என்னும் ஒரு சிறப்பும் பெயரையும் பெற்றது திகழ்தான். அவனுடைய மரபினர் எல்லாரும், வானவர் என்னும் பொதுப் பெயரால் நூல்களில் வழங்கப்படுகின்றனர்.

அவ்வானவரம்பன் அற வழியில் நின்று கோல் கோடாமல் நாட்டைக் காத்துப் படைவரையடக்கி யாரும் திறமையில் வல்லவனா யிருந்தான். அவனிடம் படை கொண்ட மன்னர் சிலர், அவனுடைய அமைச்சர் முதலியோருக்குப் பொருள் கொடுத்து, அவரைத் தம் வயப்படுத்தி அவ்வரசனைக் கெடுக்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்தனர். முரஞ்சி என்னும் ஓர் ஊரில் முடிநாகராயர் என்னும் தமிழ்ப் புலமையில் மிக்க பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். அப்புலவர் பெருமானை 'முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்' என்று வழங்குதல் மரபு. அவர் அநதப் பெயரைப் பெற்றமைக்குக் காரணம் யாதோ? தம் முடியில் நாகத்தை யணிந்திருந்தனரோ? அன்றி, நாகத்தினை முடியில் அணிந்த சிவபெருமானுடைய பெயர் அவருக்கு இடப்பட்டதோ, அறிகின்றிலேம்.

முடிநாகராயர், சேரனுடைய மாற்றலர் செய்துகொண்டிருந்த சூழ்ச்சிகளை யறிந்து, விரைந்தேடி, உதயஞ் சேரனு

டைய கொலுவிருக்கையை யடைந்து, அச்செழியனை நோக்கி, “மாட்சிமை பொருந்திய மன்னரே! நீர் துண்ணறிவு படைத்தவர் என்பதில் ஐயமில்லை. உம்முடைய அமைச்சர் முதலியோர் உம்மிடம் அன்பு திரியாதவராய் இருக்கும்படி செய்துகொண்டு நீர் இனிதாக வாழ்ந்திருப்பீராக,” என்று குறிப்பாகச் சொல்லி, அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

உதியஞ் சேரல் மிக்க புத்திகூர்மை படைத்தவனாவான். புலவருடைய மொழிகளைச் செவியுற்ற அவன், தன் பகைவர் யாதோ தனக்குக் கேடடைச சூழ்நிக்கத் தொடங்கி யுள்ளார் என்பதையும், தான் அக்கேடடிற்கு உட்படாமல் கருதாதுடன் இருத்தற் பொருட்டுப் புலவர் பெருமானா அங்ஙனம் சொல்லிச் சென்றா என்பதையும் விரைவில் உணர்ந்துகொண்டான். உடனே அச்சேரலன், நாடு முதலியவற்றைக் கொடுதலும், ஏனாதி, காலிதி முதலிய பட்டங்களை வழங்கியும் தன்னுடைய ஐம்பொருங் குழுவையும் எண் பேராயததையும் மகிழ்வித்ததுத் தன் வயமாக்கிக் கொண்டான். அதனால், அவனுடைய மாற்றலர் செய்து கொண்டிருந்த சூழ்ச்சிகள் பயன்பட்டில் வாயின. எல்லா அரசரினும் அச்சேரன், துணைவன்மையினும் செல்வத்தினும் மிககோ னான்; வட நாட்டு மன்னர்களாலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றான்.

உவளியம் என்னும் நகரத்திற்கு உரியவனான வெளியன் வேண்மான் என்பான் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெற்ற நல்லினி என்னும்பெயரை யுடைய மகன் ஒருத்தி, கடிமணத்திற் குரிய பருவத்தை யடைந் திருந்தான். அவனைக் குல முறைக் கிணங்க உதியஞ்சேரல் மணந்தான். அம்மாத, தன் பெயருக் கேற்ப இனிய தன்மையும், சிபரமும், கற்பும் உடையவனாய்த் தன் கணவன் விரும்ப

பத்தைக் குறிப்பால் அறிந்து, அவன் இன்புறும் வண்ணம் செப்து, அவனோடு இன்பத்துடன் வாழ்ந் திருந்தான். சில்லாண்டுகள் செல்ல அம்மங்கை, ஒருவர்பின் ஒருவராக இருவர் மைந்தரைப் பயநது மகிழ்ந்தாள். அவளும், அவளுடைய கொழுநனும் அப்பிள்ளைகளை அன்புடன் பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து வந்தனர். செவ்வனே வளர்ந்து அப்பிள்ளைகள், கல்வி கற்றனர்; தங் குலத்திற் குரிய படைக்கலப் பயிற்சியிலும் கைதேர்ந்தவராய்த் திகழ்ந்தனர். கல்வி, அறிவு, நல்லொழுக்கம், வீரம் முதலியவற்றிற் சிறந்திருந்ததுடன் அமைந்தார், தந்தைக்குப் பின் மைந்தர் என்பதற்குத் தகை தம் தகையையப் போலவே அறஞ் செய்தலிலும் ஆழ்ந்த நோக்க முடையவராய் இருந்தனர். அவ்விருவருள் மூத்தோன் நெடுஞ் சேரலாதன் என்னும் பெயரை யுடையவ னாவான்; பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்னும் பெயரைப் படைத்தவ னாவான் இளையோன்.

பகுதி. ௩

நெடுஞ் சேரலாதன் அரிய செயல்கள்

ஐ தியஞ்சோலுக்குப் பின்னர் அரசியலை பேற்றுச் சேர நாட்டை நெடுஞ் சேரலாதன் அறவழியிற் புரந்தான். உம்பற்காடு என்பது முதலிற் சேரருக்கு உரியதா யிருந்தது. பின்னர் அதை வேறோர் அரசன் கவர்த்து, தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டான். நெடுஞ் சேரலாதனுடைய தம்பியாகிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், தன் வன்மையினால் அந்த உம்பற்காட்டை வென்று, அவ்விடத்திற் குடியிருந்து, அதை யாண்டு வந்தான்.

ஒப்பற்ற வீரத்தைப் படைத்திருந்த அவன், தன்னுடைய மூத்தோனிடம் அடக்கமும் அன்பும் உடையவனு யிருந்த துடன், தன் குலத்துப் பிறந்த முதியோர் மாட்டும் மிக்க தண்ணளி படைத்திருந்தான். நாட்டில் தமக்குப் பங்கின்றி யலீந்துகொண் டிருந்த அம்முதியோரை யழைத்துத் தழுவித், தன்னாட்டை அவர்க்குப் பகுததுக் கொடுத்து, அவரை மகிழ்வித்தான் அவ்விளையோன்.

நெடுஞ் சேரலாதன், பெரும பிழைசெய்த தன் பகைவ ரிடமும் அருவருப்புக் கொள்ளாமல் இரக்கங் காட்டும் பெருந்தன்மை படைத்தவனு யிருந்தான். தன்னை யெதிர்த்து வந்த பகைவரைப் பார்த்து அவன், “ஐயோ! இவர் வினை சண்டை செய்து அழிபத துணிந்தனரே! இவருடைய உயிர்க்குத் துன்ப முண்டாககாமல் இவரை வெருட்டி யனுப்பிவிடல் வேண்டும்,” என்று எண்ணி மன மிரங்கி, முதலில் தன் வீர முரசத்தை முழக்கிக் காட்டு வான். அதற்கு அப்பகைவா அஞ்சி யகன்றால் வெறிதே அமமன்னன் திருமபித, தன்னிட மடைவான். பகைவர் தன்னுடைய வீர முரசத்தின் முழக்கத்திற்கு அஞ்சிப் போகாமல் போரா வேட்டு எழுவ ராயின், அவரை மடக்கிப் பொருது அடக்கி, அவருடைய நாடுகளைக் கைக் கொள் வான்; அந்நாடுகளிற் கிடைக்கக் கூடிய பொன், மணி, ஆணி முதலியவற்றைக் கவர்ந்து தன்னாடு போருது, அப் பொருள்களைக் கடவுளர் கோயில்களுக்குக் கொடுத்துத், திருவீழாக்கள நடத்தி மகிழ்வான்.

கடவுளிடமும், மக்களிடமும், மற்ற உயிர்களிடமும் பேரன்பு பூண்டிருந்த அந்நெடுஞ் சேரலாதனுடைய ஆட்சியில் எவ்வுயிரும் எதத்கைய இடையூறு மின்றி இன் புற் றிருந்தது. கடவுள் ஆணையால் அவ்வேந்த னுடைய நாட்டில் முள்ளுடைய முருக்கு மரமும், தன் மீது சாய்ந்த-

வரைக் குததி வருத்தி யறியாது. அவ்வரசனுடைய நாட்டைச் சார்ந்த காடுகளில் இருந்த முயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமான்களும், அச்ச மின்றித் துள்ளித் திரிந்து, ஆடிக் களித் திருந்தன. தீர் அறிவு படைத்த உயிராகிய முண்முருக்கும் பிற உயிர்களை வருகதிய தில்லை என்றால், சிங்கம் புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளால் எவ்வுயிருக்கும் யாதொரு துன்பமும் நேர்ந்திராது என்பது சொல்லாமலே விளங்கு மல்லவா? புலியும் ஆடும் ஒரு துறையில் தண்ணீர் குடிக்கவும், மாதர் அருகட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற் பருத் தும் ஒரு கூட்டில் வாழவும் அச்சேரன், செங்கோ லோச்சித் தன்னாட்டைக் காத்தான்; வழிகளின் பக்கங்களிலும், சாலைகளின் ஓரங்களிலும் மறைந் திருந்து, அவற்றாடு செல்லும் வணிகர் முதலியோரை மடக்கித் துன்புறுத்தத்தக்க ஆறலைக் கள்ளர் முதலிய கொடியவர் தன்னாட்டில் எவ்விடத் தும் இராமற் செய்தான்; வணிகர், வேளாளர் முதலியோர்க்கு வேண்டியவற்றைச் செய்த துடன் காடுகளையும் பாழான விடங்களையும் சீர்திருத்தி, ஊர்களையும் நகரங்களையும் புதிதாக உண்டாக்கி, அவ்விடங்களில் மக்கள் பலரைக் குடி யேற்றினான்.

மன்னுயிரைத் தன்னுயிராக மதித் திருந்த நெடுஞ் சேரலாதன், சண்டை செய்து பல உயிர்களையும் கொல்லும் செயலில் ஈடுபடப் கொண்டிருந்தவன் அல்லன்; ஆயினும், தன்னை யெதிர்த்து வந்த பகைவரை வெறிதே விடுவானும் அல்லன். மாற்றலரை யெதிர்த்துப் போர் புரிந்து வெற்றி யடைதலில் மிகச் சிறந்த வீரனாவான் அவன். தமிழ் நாடு முழுவதையும் வென்று தன் கோல செல்லுமாறு ஆண்ட அவ்வரசன், தன் பகைவரை யடக்க வட நாட்டின் மீதும் படை யெடுத்தாச் சென்றான்; அங்கிருந்த ஆரிய வரசர் எல்லாரையும் வென்று, தன்னடிக்கோ வணங்கித் திறை

கட்டி வருமாறு அவரைச் செப்தான். குமரி முதல் இமயம் வரை வென்று தன்னடிப் படுத்திய பின்பு அவன், தன் வெற்றிக்கு அறிகுறியாமாறு இமய மலையின் கொடு முடியில் தன்னுடைய வில் அடையாள முடைய இலச் சினைபை-முத்திரையைத் திட்டி, தன் நகரமாகிய வஞ்சியை நோக்கித் திரும்பினான். குமரிக்கும் இமயத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலம் முழுவதையும் அவன் புரந்தான். கடலகத்தினர் பலரும் அவ்வேந்தனை இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் என்று புகழ்ந்து அழைக்க லாயினர்.

தமிழ் நாட்டிற்கு மேற்றிசையி லிருந்த யவன வரசர், இமயவரம்பனிடம் பகை கொண்டிருந்தனர். அவருடைய செருக்கை யொழிக்கக் கருதி இமயவரம்பன், திரண்ட படைகளுடன் சென்று, அவ்வரசரை யெதிர்த்துக் கொடும் போர் புரிந்து, அவரைப் பிடித்து, அக்கால வழக்கின்படி அவருடைய கைகளைப் பிங்கடடாகக் கட்டி, அவர் தலைகளில் நெய்யைப் பெய்து, அவரிடத் திருந்த விலை யுயர்ந்த அணிகலன்களையும், வயிரம் முதலிய அரிய மணிகளையும் தண்டப் பொருளாகப் பெற்றுத் தன்னுடைய தலை நகராகிய வஞ்சிக்குக் கொணர்ந்து, யாவர்க்கும் வரை யின்றி அவற்றை யெல்லாம் கொடுத்ததனினான்.

வெற்றியில் மிக்க அச்சேரலாதன், கடலிடையே தீவொன்றில் வாழ்ந்திருந்த தன் பகைவர் மேற் கப்பற் படையுடன் சென்று, அவருடைய காவன் மரமான கடம் பையை வெட்டி யெறிந்து, அப்பகைவரைப் போரில் தொலைத்து வெற்றிமுரசம் முழங்கச் செய்தான். அந்த இமயவரம்பன், தனக்குப் பகைவராயிருந்த ஏழு அரசரை, வென்று, அவருடைய முடிகளைக் கொண்டு மாலை யொன்றைச் செய்து, அதைத் தன் மார்பில் அணிந்து சென்றான்.

பகைவரை வென்று அடக்குதலில் நிகரற்ற வன்மை படைத்திருந்த அவ்விமய வரம்பன், கொடையிலும் இரணியற்றவனாய் விளங்கினான்; தமிழ் மொழியி னிடம் மிக்க ஆர்வங்கொண்டு, அமமொழியைக் கற்ற புலவரிடம் எல்லையற்ற அன்புடையவனாய் இருந்தான். தன்னை நாடி வந்த புலவரை முகமன் கூறி வரவேற்ற, அவருக்கு வேண்டிய வற்றை யாதொரு தடையு மின்றிக் கொடுத்தனுப்பும் சிறந்த தன்மை அவனிடம் எந்நாளும் குடிக்கொண்டிருந்தது. யாவரினும் தமிழ்ப் புலவரை உயர்வாக மதித்துத், தான் பெற்ற அரிய பொருள்களை முன்னா அப்புலவர்கட்கே ஈரது இன்புற் றிருந்தான் அவ்வள்ளியோன். குமட்டூர்க் கண்ணனார் என்னும் அந்தணர் குலத் துதித்த பெரும் புலவர் ஒருவர், பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலில் இரண்டாம் பதகைச் சேர்ந்த பத்துப் பாடல்களால் அவ்வேந்தனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். கண்ணனார் அக்கோவையைப் பாடி இமய வரம்ப னிடம் கொடுக்க, அதைப் பெற்றுப் படித்து மகிழ்ந்து அவன், தன்னாட்டி னிருந்த உம்பற்காட்டில் ஐந்நூலாசைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்ததோடு முப்பத்தெட்டு யாண்டுகள் வரைத் தென்னாட்டு வருவாயில் ஒரு பாகமும் அப்புலவருக்கு அளித்தான். அந்நூலில் அச்சேரனுடைய வீரமகொடை முதலியவை தெற்றென விளங்கக் காணலாம்.

பகுதி. ச

இமயவரம்பனுடைய மைந்தர்

திகமோளி ஞாயிற்று ஏழ்பரி நெடுந்தேர்ச் சோழன் மணக்கிள்ளி என்பானுடைய மகளாகிய நற்சோனை என்பாளையும், வேளாடிக் கோமானுன பதுட்டன் என்பானுடைய மகள் ஒருத்தியையும் இமயவரம்பன்

ஊணந்து இன்பத்துடன் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தான். ஈற்சோணையி னிடம் அவனுக்குப் பிறந்த மைந்தர் இருவராவர். அவருள் மூத்தவன், செங்குடவேன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான்; மேம்பட்ட ஒழுக்க முடையோனாயிருந்த இளையோன், இளங்கோ வென்னும் பெயரையடைந்தான். அவ்விருவரும் நன்றாய் வளர்ந்து கல்வி பயின்று வந்தனர். இமயவரம்பனுக்குப் பதுமன் மகளிடம் தோன்றிய மகன, களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிசீ சேரலும், ஆடுகோடபாட்டுச் சேரலாது மாவர்.

குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதன் ஒருநாள், தன்னுடைய மூத்த மனைவி பயின்ற மைந்தா இருவருடன் கொலு விருக்கையில் வீற்றிருந்தான் அவவேளை, ஊருவது கூறவல்ல சோதிடன் ஒருவன், அவ்வததாணி மண்டபத்தை யடைந்து ஓரீடத்தில் அமர்ந்தான். அவன், நெடுஞ் சேரலாது யுடைய புதல்வா இருவரையும் அடிமுதல் முழுவரையுற்று நோக்கி, மன்னன்ப பாரதது, “கொற்றவரே! உமக்கு விரைவிற போக களத்தில் மாண முண்டாகக்கூடும். நீர் விண்ணுலகம் சென்ற ின்பு உமமுடைய மகன இவ்விருவருள், இளையோனே இந்த அரசாட்சி செல்வத்திற்கு உரியவனாவான். ஆதலால், இவ்விளையோனுக்கு இப்பொழுதே முடி சூட்டி மகிழ்வீராக,” என்று கூறினான். அம்மொழிகளைக் கேட்டு அந்த அவைக்கண் இருந்தவா அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்.

சோதிட னுரைத்த சொலலைக் கேட்டுச் செவகுட்டு வன் மன முனைந்து, அவனிடம் சினங் கொண்டு உறுததுப யார்த்தான்; தன தம்பியி னிடம் கரை கடந்த பொறுமை கொண்டான்; கண்ணெரி தவழத தம்பியை நோக்கிப் பாம் பைப் போலச் சிறிப் பெருமூசு செறிந்தான். அதைக் கண்ட இளங்கோ, நிமித்திகளைப் பார்த்து, “நீ யாது

கூறின? இவ்வரசாட்சியை முறை கேடாகக் கொண்டு யான் ஆள்வேனோ? உன்னுடைய கலைத்திறம் மிக நன்றாயிருக்கின்றது!” என்று உள்ளக் கொதிப்புடன் கூறி, “கல்வி யும் ஞானத்திலும் மிககோளாய் இருப்பதற்கு விரும்பினேனே யன்றி இந்நாடாட்சியைப் பெறக் கனவிலும் யான் இச்சித் தறியேன். ஒருவனுக்கு வலிமையும் இனிய வாழ்க்கையும் மன மொத்த அவனுடைய உடன் பிறந்தவரால் உண்டாதல் வேண்டும. மன மொத்த உடன் பிறப் பில்லாதான் தோள்வன்மை பயன் படுவதில்லை. இராமபிரான அன்புடைத தம்பியரால் இனப மடைந்ததும், துரியோதனன் தமையன் தம்பிமாருடன் பகைத்து அழி வடைந்ததும் உலக மறிந்தனவே யாம். என்னுடைய தமையனும் யானும் இன்பத்தையும் நல்லிசையையும் அடைதற் பொருட்டு யான், அவனிடம் மாறு கொள்ளாமல் இருப்பேன். அவனே அரசியலை யேற்று இவ்வுலகத்தை யாண்டு வாழ்வானாக. அவனுடைய எண்ணத்திற்கு மாறுபாடின்றி நடந்து யான், விண்ணுலகத்தின் அரசை யேற்று வாழ்வேனாக,” என்று மொழிந்தது, அப்பொழுதே ஆங்கிருந்தவர் எல்லாரும் அறிய இவ்வுலகப் பற்றைத் துறந்து, அந்தமில் இன்பத்தை யுடைய ஸீட் டெலகத்தை யாளவதற் குரிய வேந்தனான; உடனே அவனிடத்தை விட்டுப் புறப்பட முக் கருவரின் கீழ்பா லிருந்த திருக்குணவாயில் என்னும் இடத்தை யடைந்து, சமண சமயத்தைத் தழுவி ய துறவியாய் ஓர் அருகன் கோயிலில் தங்கி யிருக்கலானான். செங்குட்டுவனே சேர நாட்டின் அரசியலை யேற்றற் குரியவனானான்.

தன் தம்பியனுடைய நண்ணறிவையும் அறிய செயலையும் கண்ட செங்குட்டுவன், தான் அந்த இளவலிடம் கொண்ட தெட்ட எண்ணத்திற்காக மனம் வருந்தித் தன் கிளத்தானே நொந்து கொண்டான்; தம்பியி னிடம் வரம்பு

இமயவரம்பன் கொடையைக் கருதி உயிர்வி...ல் 163

கடந்த அன்பு பூண்டவ னான. தறவெய்திய பின்னர்
அந்த இளங்கோ, இளங்கோவடிகள் எனனும் அரிய பெய
ரைப் பெற்றான். பேரன்பு கொண்டு செங்குட்டுவன், எந
நேரமும் இளங்கோவடிகளிடமே தங்கி யிருக்கலானான்.
அவ்வடிகளுடன் கலந்து ஆராய்ந்து பார்க்காமல் அச்செங்
குட்டுவன் எதையும் செய்திலன். இளங்கோவடிகளுடைய
சொல்லை எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய அருள் மொழி
யாகக் கொண்டு அரசு புரிந்தவனே யாவான் அச்செங்
குட்டுவன். அவ்விருவரும், தம் அய்யு காலம் வரைபில்
வருவரை பொருவர் விடப்பிரித னின்றியும், எட்டுணை
மன வேறுபா டின்றியும் அன்புறறு இனாற்ற றிருந்தனர்.
இளங்கோவடிகள், ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் இரண்டாக
காப்பியமானிய சிலப்பதிகாரம் என றா அரிய நூலை யியற்
றிக் கமழுகடைய சுவையன் பப்பரை உருவாளாவா நிகல்க
கிருக்கச் செய்தார்.

பகுதி. ௫

இமயவரம்பன் கொடையைக் கருதி

உயிர்விடாம லிருத்தல்

ஒருவராலும் வருணித்துச் சொல்லுதற்கு அரிய பேரமு
கையும் ஒளியையும் பொருந்திய சிறந்த தொரு
முத்து மாலை இமயவரம்பனுக்குக் கிடைத்தது.
அதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அவன், தன கழுத்தில் அணிந
திருந்தான். சோழ நாட்டை யாண்டிருந்த வேற்புண்டக்
கைப் பெருவிறற்கிள்ளி என்பான் இமயவரம்பனைச்
சண்டைக் கழைத்தான். அச்சோழனை யெதிர்த்துப் போர்
புரியப் போதற்கு முன்னாள் இமயவரம்பன், தனக்குக்

கிடைத்த முத்து மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து தன்னுடைய கொலு விருக்கையில் அழகுடன் வீற்றிருந்தான். அப்போது, கழாத்தலையார் என்னும் புலவா ஒருவர் அந்த அவைக்களத்தை யடைந்தார். அததமிழ்ப் புலவர், கபிலர் முகலிய தமிழ்ப் பெரு மக்களும் வியந்து போற்றத்தக்க அழகிய பாககளைப் பாடுவதில் தோந்த கல்வி யறிவு படைத்தவராயிருந்தார். மற்றும், போர்க்களத்தைக் குறித்தும், சண்டையில் வீரத்தைக் காட்டி வீழ்ந்த வீரரைப்பற்றிபும் புகழ்ந்து பாடுகளிலும் அப்புலவா பெருமானா, இணையற்ற வன்மை படைத்திருந்தார். சாவவும் வாழவும் பாடவல்ல பெருமை பொருந்திய நாககைப் படைத்திருந்த பெரியாரும் அவராவா. அவையை யணுகியவுடன் அந்தப் பெரும் புலவா, நெடுஞ் சேரலாதனைப் புகழ்ந்து சில பாடல்களைப் பாடினா.

கழாத்தலையாரை அன்புடன் வரவேற்று முகமன் கூறி, அவருடைய பாடல்களைக் கேட்டு உளமிக மகிழ்ந்த சேரன், அவருக்கு ஏராளமான பொருளைக் கொடுத்தான். அப்படிக்கொடுத்தும் அந்த அரசன், மன மகிழ்ச்சி யடைந்தான் அல்லன். தான் கொடுத்த பொருள் சிறிதளவே யாகுமென்றும், கழாதலையாருடைய பெருமைக்கு அது பொதிய தாகாதென்றும் அச்சேரலாதன் உட்கொண்டு, அப்புலவரைப் பார்த்து, “அருள் மிகப் படைத்த பெரியாரே! உமமுடைய அரிய பாடல்களுக்கு எத்தனைப் பொருள் கொடுப்பினும், போதாததே யாகும் என்பதையான் அறிவேன். ஆயினும், நான் இதோ கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் இவ்வரிய முத்து மாலையை உமக்கு அவேனாயின், என மனம் ஒருவாறு இன்புற நிருகுகும். சோழன் பெருவிறற் கிள்ளியை யெதிர்த்து நாளைப் போர் தொடங்கப் போகின்றேன் யான். அந்தச் சண்டையிற் சோழனை வென்று திருமகனார் அருளைப் பெற்றுக் கனிதரும்போது

யான் அணிந் திருக்கும் இந்த முத்து மாலையை உமக்குத் தர இசைக்கின்றேன். ஆதலால், என்னை அந்தப் போர்க களத்தை யணுகி நீர் பார்ப்பீராக,” என்று பரிவுடன் மொழிந்தான்.

நெடுஞ் சேரலாத னுடைய சொற்களைக் கேட்டுக் கழாத்தலையார், “வேந்தர் குல விளக்கே! நீர் நுண்ணறிவு படைத்த மன்ன ராவீர். உமக்குப் புதிதாக யான் ஒன்றும சொல்லுதற்குத் தக்கோன் அல்லேன். சோழனை யெதிர்த்து நீர் நாளைக்குச் சண்டையிடப் போகின்றீர். அப்போரில் யார் ஓவறறி யடைவாரோ யான் அறியேன். ஒருகால, மானியாகிய நீர் நாளைப் போரில்தோற்றுப் போவீ ராயின், மறுபடியும் உமமுடைய உயிருடன இவ்வூர்ப் புறம் திருமடியும் பராக்மடாடா. அப்பொழுது, சிறிது நேரத் திறகு முன்பு உமமுடைய முகது மாலையை எனக்குக் கொடுப்பதாய்ச் சொன்ன உறுதி மொழி வினாய்ப்போகும். மாலையிற் படுதகவன் மறு நாட காலைமீல் எழுந் திருப்பான் என்று நம்புதற்கில்லை. மேலும், காலீச் செய்வோம் என்று அறத்தைக் கடைப் பிடித்துச் சாலச செய்வாரே தலைப் படு வாரா என்று அறிஞர் கூறி யுள்ளார். அறங்களை யுடனுக் குடனே காலம் வாயாதபோது செய்கலே சாலச சிறந்த தாகும். ஏற்ற காலத்தி னின்று அறஞ் செய்யத் தவறுவோ மாயின், மறுபடியும் அவ்வறத்தைச் செய்தற் குரிய புண் ணியம் ஓட்டா தென்றும் அறிவுடை மக்கள் சொல்லுவீர். ஆதலால், உமக்கு அறஞ் செய்ய விருப்ப மிருக்கு மாயின், இப்பொழுதே உமமுடைய முகது மாலையை எனக்குக் கொடுப்பீராக. அதைப் பெற இசைத்தது யான் இவ்வனம் பேசுகின்றேன் என்று நீர் நினைக்க வேண்டாம். உம் முடைய மொழியை நீர் காத்து நல்லினைப் பயனை யடைத் தாகவே யான் இதுகாறும் பேசலானேன்,” என்று அவ் வரசனை நோக்கிச் சொன்னார்.

புலவருடைய மொழிகளைச் செவி யுற்ற சேரன், அவரைப் பார்த்து, “அற முணர்ந்த ஐயரே! நீர் கூறியவையனைத்தும் நல்லனவே யாம். ஆயினும், இந்த முத்து மாலை என்னுடைய மார்பிற புரண்டு விளங்க யான் போர் புரிய இச்சித்துள்ளேன். ஆதலால், நாளைத் தவறாமல் நீர் போர்க்களத்தை யடைவீராயின், யாதொரு தடையுமின்றி இம் மாலையை உமக்கு அளிப்பேன்,” என்று சொல்லி, அவையை நீத்து அரண்மனைக் கேடுளுள். அற்றைப் பொழுதும் போயிற்று.

மறு நாள் இமயவரம்பன், காவிரி நகரையில் இருந்த ஓர் ஊராகிய போலா என்னும் இடத்திற் சோழன் யெதிர்த்து நெடு நேரம் கொடும் போரா புரிந்தான். அச்சேரனுடைய முத்து மாலையைப் பெறக் கந்தாத்தலையாரிசைத்தவர் அல்லா. ஆயினும், அமமன்னனுடைய கடமையை மறுக்கக் கூடா தென்று கருதி அவரும், அன்று அப்போர்க் களத்தை யடைந்தார். அச்சுண்டையிற் சேர சோழராகிய இரு வரசருடைய படைகளுட் பல வாழிநகன். சேனைத் தலைவர்களும் சாய்ந்தார்கள். வெற்றி இன்னுருடைய தென்று சொல்லுகற் சில்கை. இரு திறத்துப் படைகளும் பட்ட பின்னா, அக்காலத்து வீர வழக்கத்திற் கேற்பச் சேர சோழ நிருவரும், கையில் வேலை தாங்கி ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து அமராதறினர். அவ்விருவரும், ஓர்நவர் கை வேலால் ஒருவர் மருமத்திற் புண்ணுறறுக்குற் மயிருடன் மண்ணிற் சாய்ந்தனர். அச்செய்தி அவ்விருவருடைய மனைவியர்க்கும் ஊட்டியது. அவ்விருமங்கையரும் விரைவிற்போர்க் களத்தை யடைந்து, தத்தம் கணவருடைய மார்பினைப் புல்லிப், புரண்டழுது, தம நாயகருடன் உயிர்விடத் துணிந் திருந்தனர்.

சேரன் குற் மயிருடன் விழுந்ததைக் கண்டு கழாத்தலையார், அளவிறந்த துக்கத்தை யடைந்தார்; அவ்வரசு

இமயவரம்பன் கோடையைக் கருதி உயிர்வி...ல் 167

னுடைய வீரம், கொடை முதலியவற்றைக் குறித்து எண்ணி யெண்ணி மன முருகிப் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினார். * தன் கழுத்தி லிருந்த முத்து மாலையைக் கழாத் தலையாருக்குக் கொடுப்பதன் முன்னர் உயிர்விட நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு விருப்ப மிருந்திலது. அமமா லையை யெடுத்துப் புலவ ரீடம் கொடுப்பதற்கும் வன்மையற்றவனாயிருந்தான். ஐயோ பாவம்! என்ன செய்வான் அம்மன்னன்? குறையிருடன் துடி துடித்துக்கொண்டே இருந்தான். அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கழாத் தலையார் அழுது வருந்திக்கொண்டே இருந்தார். அச்சேரனுடைய புலவருடைய முகத்தை நோக்கி நோக்கி துக்கத்து வருந்தினான். வாய் திறந்து பேச அம்மன்னனால் முடியவில்லை. அவனுடைய உயிரும் நீங்கிற்றிலது.

அவ்வள்ள லுடைய உள்ளக் கருத்தைக் குறிப்பால் ஒருவாறு உணராதார் கழாத் தலையார். உடனே அவர், அச்சேரனுடைய உயிருக்கு உதவி புரியவும், சொன்ன சொல்லி னின்று தவறாத வாய்மையையும் பெருமையையும் அவன் பெற்றுப் புனிதனாய் விளங்கச் செய்யவும் எண்ணி, அவ்வண்ண லுடைய கழுத்தி லிருந்த மாலையைக் கழற்றிக் கொள்ள, அப்பொழுதே அவ்வள்ளல் உயிர் நீத்தான். உடனே நற்சோனையும் அவன்மேல் வீழ்ந்து உயிர் துறந்தான். சோழனுடைய மனைவியும், அவ்வாறே தன்னுடைய கொழுநன் மாப்பின்மிது கிடந்து இறந்தாள். செங்குட்டுவனும் இளங்கோவடிகளும், தம்முடைய பெற்றோர் இறந்தமைக்கு ஆற்றொணாத துயர மடைந்து, அழுது புலம்பினர். தன்னுடைய தாய் தந்தையர்க்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக் கடமைகள் எல்லாவற்றையும் முறையே பெரும் புகழுடன் செங்குட்டுவன் செய்து முடித்தான். அவன், தன் இரு முதுகுவரை அடிக் கடி நினைந்து பன்னாட்காறும், மன முருகி வருந்தினான்.

எனனே புதுமை! எதனுனை வியப்பு!! சொன்ன சொல்லி னின்ற தவறாமற் காத்துக்கொள்ள உயிர் விடும் போதும் முயற்சித்த இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாத னுடைய பெருந் தன்மையையும், கொடையின் திறத்தையும், மன வுறுதியையும் என்னென்று சொல்லலாம்! அம்மம்! பெருவியப்பு!! கொடையைக் கருதி உயிர்விட விருப்ப மின்றிக் குற றுயிருடன் கிடந்து வருந்திய புனித னாய் அச்சேரலாதனைப்போன்ற வள்ளியோன ஒருவனை எந்நாட்டிலும், எப்பொழுதும், எவரும் கண்டிலர். அவ் வள்ளலைப் பெறமுத் திகழ்ந்த சேர நாட்டின சிறப்பே சீரிய தாகும். அச்சேரனுடைய கொடையின் உயர்வை யார்தாம் மெச்சிக் கொண்டாடாம லிருப்பார்? அப்பெருந் தகை இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தா ஐநாறு ஆண்டி களுக்கு முன்பு ஐம்பத் தெட்டு ஆண்டிகள் சேர நாட்டில் வீற்றிருந்தவ னாவான். அந்நெடிய வாணாளின்கண் அவன் வழங்கிய கொடைக்கு அளவே இராது. ஆயினும், அவன் இறந்தபோது வழங்கிய கொடைக்கு எதுவும் இணையாகாது. அவ்வரசனுக்குப் பின்னா அவனுடைய மகனாகிய செங்குட்டுவன், பெரு வீரனாய்ச் சேர நாட்டை யாண்டிருந்தான்.

